

СВЕТОВЕН БЕСТСЕЛЪР

Мистериите на Флавия де Лус

АЛЪН БРАДЛИ

СЛАДКОТО НА ДЪНОТО НА ПАЯ

„Невероятно забавна... без съмнение една от най-обичаните мистъри книги за годината. Флавия е възхитителна, дръзка и хаплива нова героиня.“

Chicago Sun Times

АЛЪН БРАДЛИ
СЛАДКОТО НА ДЪНОТО НА
ПАЯ

Превод: Катя Перчинкова

chitanka.info

„Невероятно забавна... без съмнение една от най-обичаните мистъри книги за годината. Флавия е възхитителна, дръзка и хаплива нова героиня.“

Chicago Sun Times

Макар да е само на единадесет, Флавия не отстъпва по нищо на героите от златната ера на криминалния жанр като Шерлок Холмс, мис Марпъл и Еркюл Поаро

- Издадена в 34 страни.
- 16 седмици бестселър на „Ню Йорк Таймс“.
- Носител на наградата „Дагър“ на Асоциацията на авторите на криминални романи за най-добър дебют през 2007 г.
- Носител на наградата „Агата“ за най-добър дебютен роман на 2009 г.
- Носител на наградата „Артър Елис“ за най-добър дебютен роман на 2010 г.

Старо провинциално имение някъде в Англия — годината е 1950-а. Необикновено момиче на име Флавия де Лус с ексцентричен баща и две досадни сестри. Изоставена химическа лаборатория, в която не влиза никой друг, освен Флавия — там тя се отдава на своето любимо занимание — забъркването на отрови.

Съвсем ненадейно в Бъкшоу — имението, което семейство Де Лус нарича свой дом, започват да се случват странни явления. Някои мистериозно подхвърля на прага на къщата умряла птица, на чиито клон е забита пощенска марка. Няколко часа по-късно Флавия намира непознат мъж сред лехата с краставици в градината. Той издъхва пред очите ѝ, прошепвайки една-единствена дума: „Прощавайте“.

„Ще ми се да кажа, че се уплаших, но не ме беше страх. Напротив. Това бе най-интересното нещо, което някога ми се беше случвало“

Дали кавгата между бащата на Флавия и друг мъж в кабинета му същата вечер има нещо общо с мъртвеца в градината?

Защо градинарят нарежда на Флавия „Пръждосвай се“ щом я вижда да подслушва зад вратата?

И кой тайно е ял от пая на госпожа Малит, след като всички го намират за отвратителен?

Надарена с интуитивния ум на детектив и обаянието на ексцентричен учен, Флавия се впуска в разследване на мистериозната смърт и се натъква на неочаквани разкрития за миналото на фамилия Де Лус.

„Сладкото на дъното на пая“ е първата книга от поредицата на канадския писател Алън Брадли за Флавия де Лус, превърнала се в истинско явление в света на криминалната проза. Не само защото още с дебютния си роман 69-годишният инженер неочаквано става световноизвестен като автор на детективски истории и печели множество авторитетни награди, но и защото той успява да продаде правата за издаването му в Канада, САЩ и Великобритания само въз основа на първата глава и резюме на съдържанието. Всъщност така Брадли си осигурява договори не само за една книга, а за три. Днес поредицата вече наброява пет книги.

Загадъчната атмосфера на старото английско имение, портретът на ексцентричното семейство, внезапните обрати в сюжета, ироничните забележки на главната героиня и изкусно вплетените детайли от разнообразните интереси на персонажите — всичко това превръща романа **„Сладкото на дъното на пая“** в майсторски разказана история и невероятна литературна наслада за хора от 8 до 95-годишна възраст.

Алън Брадли е роден в Торонто, Канада, но е отраснал в Кобург, Онтарио. С диплома на инженер по електроника той е работил за няколко радио- и телевизионни станции в Онтарио, преди да стане директор в медийния център на Университета на град Саскатун. Там работи 25 години, преди да се пенсионира през 1994 г. Той е първият президент на съюза на писателите в Саскатун, пише сценарии и редовно публикува свои творби в литературните издания.

През 2007 г. Алън Бродли печели наградата „Дагър“ за най-добър дебют с романа си „Сладкото на дъното на пая“. Тази награда му отваря вратите към световната известност. В момента Алън Бродли живее в Малта със съпругата си и двете си котки.

На Шърли

*„Коричката на пая нищо не е, ако сладко
няма на дъното под нея.“*

Уилям   Кинг,
Кулинарното изкуство

ЕДНО

Тъмнината в дрешника беше черна като отдавна засъхнала кръв. Натикаха ме вътре и заключиха вратата. Дишах тежко през носа и отчаяно се опитвах да запазя спокойствие. Започнах да броя до десет при всяко вдишване и до осем, докато бавно издишвах. За мой късмет натъпкаха парцала толкова плътно в отворената ми уста, че не закриха ноздрите ми и можех да поемам бавно от застоялия, вонящ на мухъл въздух.

Опитах се да мушна нокти под копринения шал, с който връзаха ръцете ми зад гърба, но тъй като по принцип ги гризях чак до живеца, нямаше какво да напъхам под плата. Какъв късмет, че докато ме връзваха, се сетих да допра върховете на пръстите си за упора и да раздалеча длани.

Въртях китки и ги притисках една в друга, докато не усетих, че шалът леко се разхлабва. С палци избутах коприната надолу, докато възлите не се озоваха между дланите ми, а после и между пръстите ми. Ако бяха достатъчно умни, за да се сетят да завържат и палците ми, никога нямаше да успея да избягам. Какви идиотки бяха само.

Най-сетне освободих ръце и бързо извадих парцала от устата си.

Тръгнах към вратата. Но първо трябваше да се уверя, че не ме дебнат отвън, затова клекнах и надзърнах през ключалката на таванската стая. Слава Богу, бяха взели ключа. Не се виждаше никой: като изключим постоянната плетеница от сенки, боклуци и ненужни вехтории, дългото таванско помещение се оказа празно. Хоризонтът беше чист.

В дъното на дрешника се пресегнах над главата си и отвъртях една от металните куки на закачалката за палта на стената. Пъхнах извития ѝ край в ключалката, разтворих я и получих кукичка с формата на буквата Г, която мушнах дълбоко в старата ключалка. След кратко усърдно въртене и мушкане се чу удовлетворително изщракване. Като че ли всичко стана твърде лесно. Вратата се отвори и аз бях свободна.

Изтичах надолу по широкото каменно стълбище, водещо към вестибюла, и за миг се спрях пред вратата на трапезарията, колкото да отметна вързаната си на две опашки коса назад през раменете, където им беше мястото.

Татко още държеше вечерята да се поднася точно на часа и да се храним на масивната дъбова маса, както са правили, докато майка е била жива.

— Офелия и Дафни още ли не са слезли, Флавия? — попита той раздражено и вдигна очи от новия брой на списание „Филателия“, който лежеше разтворен до чинията му с месо и картофи.

— Не съм ги виждала от цяла вечност — отвърнах аз.

Вярно беше. Не ги бях виждала, откакто ми вързаха очите, запушиха ми устата, завлякоха ме на тавана и ме заключиха в дрешника.

Татко ме изгледа гневно над очилата си за обичайните четири секунди, преди да продължи да се любува на лепкавите си съкровища.

Усмяхнах му се толкова широко, та да забележи добре телените скоби, опасващи зъбите ми. Макар да приличаха на скелето на дирижабъл, баща ми казваше, че обича да вижда доказателство, че похарчените пари са си стрували. Но този път бе твърде зает и не забеляза.

Вдигнах капака на порцелановата купа със зеленчуци и си гребнах щедра порция грах от дълбините на съда с ръчно изрисувани пеперуди и малини. С ножа за линейка и вилцата за пинцета оформих в чинията си изрядни редове и колони: редица след редица от малки зелени топчета, подравнени с прецизност, която би стоплила сърцето и на най-взискателния швейцарски часовникар. След това, като започнах от долния ляв ъгъл, разпръснах граха и започнах да го ям.

За всичко беше виновна Офелия. Все пак тя беше на седемнайсет години и се очакваше, че вече притежава поне частица от зрелостта, до която щеше да достигне, когато порасне. Не беше честно да се съюзява с Дафни, която беше на тринайсет. Двете заедно бяха общо на трийсет години. Трийсет години! Срещу моите единайсет. Не само не беше честно, но направо си беше подло. И си просека отмъщение.

На следващата сутрин работех сред колбите и стъклениците в химическата си лаборатория на последния етаж в източното крило, когато Офелия нахълта най-нахално.

— Къде е перлената ми огърлица?

Свих рамене.

— Не съм длъжна да знам къде са дрънкулките ти.

— Знаем, че ти си я взела. Изчезнали са и ментовите бонбони от чекмеджето ми за бельо, а забелязвам, че ментовите бонбони в цялата къща накрая се озовават все в една и съща малка мърлява уста.

Нагласих пламъка на спиртната лампа, върху която се нагриваше колба с червена течност.

— Ако намекваш, че личната ми хигиена не отговаря на високите ти стандарти, можеш да отидеш да ми оближеш галошите.

— Флавия!

— Да, направи го. Писна ми да ме обвинявате за всичко, Фели.

Но напълно основателното ми възмущение бе прекъснато, когато Офелия се вгледа примижено в рубинената течност в колбата, която тъкмо завираше.

— Какво е тази лепкава утайка на дъното? — Дългите ѝ внимателно оформени нокти почукаха по стъклото.

— Правя експеримент. Внимавай, Фели, това е киселина!

Сестра ми пребледня.

— Перлите ми! Бяха на мама!

Единствено Офелия от дъщерите на Хариет я наричаше „мама“. Само тя беше достатъчно голяма, за да има истински спомени от жената от плът и кръв, която ни бе носила в корема си — факт, който Офелия не преставаше да ни напомня. Хариет загинала, докато се катерела в планината, когато съм била едва на една годинка, и за нея рядко се говореше в Бъкшоу.

Завиждах ли на Офелия за спомените? Ненавиждах ли ги? Струва ми се, че не. Беше нещо много по-дълбоко. По някакъв странен начин презирах спомените ѝ за майка ни.

Вдигнах бавно поглед от колбата, така че светлината да се отрази в очилата ми и очите ми да останат невидими. Правех го, защото знаех, че така ѝ приличам на някакъв луд немски учен от един черно-бял филм, който прожектираха в „Гамонт“.

— Ти си изрод!

— А ти си свиня! — отвърнах ѝ аз, но чак след като Офелия се въртна на пети — доста елегантно, бих казала — и изхвърча от стаята.

Съвсем скоро щях да получа възмездие, но с нея винаги ставаше така. За разлика от мен, тя не планираше всичко в дългосрочен план и не вярваше, че супата на отмъщението трябва да къкри на бавен огън, докато стане съвършена.

Доста неочаквано след вечеря, когато татко се оттегли на безопасно разстояние в кабинета си, за да се любува на колекцията си от хартиени ликове, Офелия остави твърде тихо сребърния си нож за масло, в който разглеждаше отражението си като папагал през последните петнайсет минути. Без увъртания тя заяви:

— Знаеш ли, че всъщност не съм ти сестра... както и Дафни. Затова не си приличаме с теб. Хрумвало ли ти е някога, че си осиновена?

Лъжицата ми издрънча в чинията.

— Не е вярно. Одрала съм кожата на Хариет. Всички го казват.

— Тя те избра от Дома за неомъжени майки именно заради удивителната ви прилика — каза Офелия с отвратена физиономия.

— А как е разбрала, че си приличаме, след като е била възрастна, а аз само бебе? — Ако не друго, поне бях доста съобразителна.

— Защото изглеждаше като нея на бебешките ѝ снимки. Боже, тя дори ги носеше със себе си и те сравняваше с тях.

Обърнах се умолително към Дафни, която беше забила нос в подвързан с кожа екземпляр на „Замъкът Отранто“.

— Не е вярно, нали, Дафи?

— Опасявам се, че е истина — отвърна тя, докато прелистваше страница от фина хартия. — Татко все повтаряше, че ще се шокираш, и ни закле да не ти казваме. Или поне докато не навършиш единайсет години. Накара ни да положим клетва.

— Зелена кожена чанта — продължи Офелия. — Видях със собствените си очи как мама слага снимките си в зелената кожена чанта, преди да тръгне за дома. Макар тогава да бях само на шест — почти на седем — никога няма да забравя белите ѝ ръце... няма да забравя как затвори месинговата закопчалка.

Скочих от масата и избягах разплакана от стаята. Всъщност идеята за отравата ми хрумна чак на следващата сутрин на закуска.

И както всички велики планове, и този беше съвсем прост.

Родът ни Де Лус живееше в Бъкшоу от незапомнени времена. Сегашната къща в стил крал Джордж е построена на мястото на първоначалната сграда в елизабетински стил, която била изгорена до основи от селяни, подозиращи, че Де Лус симпатизират на оранжистите^[1].

Това, че бяхме ревностни католици от четиристотин години, явно не бе от значение за разгневените жители на Бишъпс Лейси. „Старата къща“, както я наричаха, изгоряла, а новата сграда, издигната на нейно място, караше вече трети век.

Два века по-късно двама Де Лус — Антъни и Уилям, които имали разногласия заради Кримската война, развалили линията на оригиналната сграда, като добавили по едно крило — Уилям източното, а Антъни — западното.

Всеки се уединил в собствената си част от къщата и забранил на другия да прекрива черната линия, която наредили да бъде начертана с боя точно през средата — от вестибюла, през фоайето, та чак до тоалетната за прислугата зад задните стълби. Двете тухлени крила във викториански стил се разгръщаха назад като разперените криле на ангелските статуи в гробището и поне според мен придаваха на високите прозорци и на капациите на фасадата от времето на крал Джордж превзетия и изненадан вид на стара мома с твърде стегнат кок.

По-късно един техен наследник Таркуин — или Тар, както го наричали — след забележителен душевен срив съсипал бляскавото си бъдеще на химик, изключили го от Оксфорд и го изпратили обратно в Бъкшоу през лятото на сребърния юбилей на кралица Виктория.

Бащата на Тар, загрижен за нестабилното здравословно състояние на сина си, му угодил и не щадил средства, за да му направи лаборатория на последния етаж в източното крило на Бъкшоу: лаборатория, в която имало немски стъкленици, немски микроскопи, един немски спектроскоп, месингови химически теглилки от Люцерн и ръчно направена неонова тръба със сложна форма, към която Тар прикрепял електрически намотки, за да изучава флуоресциращите газове.

На едно бюро под прозореца стоеше микроскоп „Лайц“, чиито месингови части сияеха със същия прекрасен топъл блясък, както в

деня, в който го донесли с теглена от пони карета от железопътната гара. Огледалото му можеше да се нагласи да улавя и първите слаби лъчи на утринното слънце, а за облачните дни и след падането на мрака, микроскопът бе оборудван с парафинова лампа, произведена от лондонската фирма „Дейвидсън & Ко.“

В лабораторията имаше дори и съчленен човешки скелет на поставка с колелца, подарен на Тар, когато бил едва дванайсетгодишен, от великия естествоизпитател Франк Бъкланд, чийто баща бил изял балсамираното сърце на крал Луи XIV.

Покрай три от стените на тази стая от пода до тавана се издигаха шкафове със стъклени витрини, а в два от тях рафтовете бяха пълни с химически вещества в стъклени аптекарски шишенца, всяко с медна табелка, старателно гравирани от Тар де Лус, който накрая надхитрил съдбата и ги надживял всичките. Умрял през 1928 година на шейсетгодишна възраст посред химичното си царство, където една сутрин го намерила чистачката, все още надничащ с мъртвото си око през любимия си микроскоп „Лайц“. Говореше се, че изследвал разграждането на диазотния пентаоксид. Ако слуховете бяха верни, значи това е първото документирано изследване на реакция, която по-късно щеше да доведе до разработването на атомната бомба.

Лабораторията на чичо Тар стояла заключена и непокътната сред душната тишина години наред, потънала в прах, докато не започнаха да се проявяват „странните ми дарби“, както ги наричаше татко, и не я превърнах в свое владение.

Още потръпвах от радост, щом си спомнех за дъждовния есенен ден, в който Химията се появи в живота ми.

Катерех се по етажерките в библиотеката и си представях, че съм прочут алпинист, когато кракът ми се подхлъзна и една тежка книга тупна на пода. Вдигнах я, за да изгледа намачканите страници, и видях, че е пълна не само с думи, но и с десетки рисунки. На някои от тях ръце без тела наливаха течности в интересни стъклени съдове, приличащи на музикални инструменти от друг свят.

Книгата се казваше „Въведение в химията“ и няколко секунди по-късно вече бях научила от нея, че наименованието йод произлиза от дума, която означава „виолетов“, а името бром произхожда от гръцката дума за „воня“. Точно такива неща исках да знам! Пъхнах дебелия червен том под пуловера си и го занесох на горния етаж, а чак по-

късно забелязах името Х. де Лус, изписано на заглавната страница. Книгата е била на Хариет.

Скоро започнах да поглъщам жадно страниците ѝ през всеки свободен миг. Имаше вечери, в които едва дочаквах да стане време за лягане. Книгата на Хариет бе станала мой таен приятел.

В нея бяха описани всички алкални метали: метали с прекрасни имена като литий и рубидий; алкалоземни метали като стронций, барий и радий. Нададох радостен възглас, когато прочетох, че радият е открит от жена — мадам Кюри.

Разказваше се и за отровните газове: фосфин, арсин (от който дори една капчица е смъртоносна), азотен пероксид, сероводород... списъкът бе безкраен. Озовах се на седмото небе, когато открих, че има точни инструкции за съставянето на формулите на тези вещества.

След като се научих да разчитам химичните уравнения като $K_4FeC_6N_6 + 2K = 6KCN + Fe$ (което описва, че когато сол на циановодородната киселина се загрее заедно с калий, се получава цианкалий), пред мен се разкри цялата Вселена. Все едно се бях натъкнала на книга с рецепти, принадлежала някога на горска вещица.

Най-много обаче ме заинтригува фактът, че всичко на света — буквално всичко — е свързано чрез невидими химични връзки. Намерих необяснима утеха в това да знам, че някъде в нашия свят, макар и невидима, съществува истинска стабилност.

В началото не направих връзката между книгата и изоставената лаборатория, която открих като малка. Но когато все пак се сетих, животът ми се възроди, ако мога така да се изразя.

Тук, в лабораторията на чичо Тар, лавиците бяха отрупани с книгите по химия, които той така грижливо е събирал, и не след дълго установих, че ако положя малко усилия, мога да разбера написаното в повечето от тях.

После се заех с простички експерименти и се опитвах да наизустя и спазвам инструкциите буква по буква. Не че от време на време не се случваше да усмърдя къщата или да стане някоя експлозия, но по-добре да не навлизам в подробности за тези случаи.

С времето тетрадките ми със записки набъбнаха. Експериментите ми станаха още по-сложни, когато започнах да разбулвам мистериите на органичната химия и не бях на себе си от

щастие да науча какви вещества могат да се извлекат лесно от природата.

Най-интересни ми бяха отровите.

Шибнах храстите с бамбуков бастун, издялан от поставката за чадъри с формата на слонски крак в коридора. Тук отзад в зеленчуковата градина топлото слънце още не бе надникнало над високите тухлени стени. Всичко беше мокро от дъжда снощи.

Тръгнах през остатъците от неокосената миналогодишна трева и почуквах по стената, докато не открих каквото търсех: китка ярки листа, чийто ален отблясък открояваше тривърхите им листчета сред останалите увивни растения. Извадих затъкнатия в колана си чифт градинарски ръкавици, засвирках силно с уста вариант на песничката „Бибиди-бобиди-бу“ и се залових за работа.

По-късно, необезпокоявана в моя *sanctum sanctorum* — тоест моята Светая светих, възхитителен израз, на който се натъкнах в биографията на Томас Джеферсън и започнах да го използвам — сложих червените листа в стъклена колба, но свалих ръкавиците чак след като ги натъпках вътре. Следваше любимата ми част.

Запуших колбата с тапа и я прикрепих към стъкленница с вряща вода, а другия ѝ край свързах със спираловидна колба за кондензация, чийто отворен край висеше над празна стъклена чаша. Докато водата кипеше силно, наблюдавах как парата тръгна по тръбичките и се просмука в стъкленницата с листата. Те започнаха да се извиват и омекват, когато парата отвори миниатюрни пространства между клетките, и отделиха маслата, които преди това бяха есенцията на живото растение.

Така древните алхимици са упражнявали своето изкуство: с помощта на огън и пара, пара и огън. Дестилация.

Обожавах този процес.

Дестилация. Казах го на глас:

— Де-сти-ла-ци-я!

Наблюдавах със страхопочитание как парата изстива и се кондензира в спираловидната стъклена тръба и стиснах юмруци в екстаз, когато първата прозрачна капка увисна от стъклото и капна звучно в приготвената чаша отдолу.

След като водата извря и процесът приключи, угасих пламъка и подпрях брадичка на дланите си, за да наблюдавам с възхищение как течността в чашата се разделя на два слоя. На дъното остана чистата дестилирана вода, а върху нея се образува течност със светложълт цвят. Това беше етеричното масло от листата. Наричаше се урушиол и се използваше и при производството на лакове.

Бръкнах в джоба на жилетката си и извадих лъскав златист цилиндър. Махнах капачката и не можах да сдържа усмивката си, когато се показа червеният връх. Червилото на Офелия, което задигнах от чекмеджето на тоалетката ѝ заедно с перлите и ментовите бонбони. А Фели — госпожица Сополанка — дори не беше забелязала, че липсва.

Сега, когато се сетих за бонбоните, лапнах един и го схрусках шумно с кътниците си.

Без проблем извадих червилото от флакона и отново запалих спиртната лампа. Нужен беше само умерен огън, за да се редуцира подобният на восък грим до лепкава каша. Ако Фели знаеше, че червилото ѝ всъщност е направено от рибешки люспи, едва ли щеше така охотно да си маже устните с него. Непременно трябва да ѝ кажа. Ухилих се. Ще го направя по-късно.

С капкомер издърпах няколко милиметра от дестилираното масло, което се беше отделило на повърхността в чашата, и после капка по капка го смесих с разтопеното червило. След това разбърках енергично сместа с дървена шпатула.

Сместа ми се стори твърде рядка. Свалих от рафта един буркан и добавих голяма лъжица восък, за да постигна първоначалната гъстота на червилото.

Отново беше време да си сложа ръкавиците — и да взема желязната форма за отливане на куршуми, която задигнах от доста богатия на експонати оръжеен музей на Бъкшоу.

Любопитно е, нали, че един флакон червило е точно с размерите на куршум 45-и калибър. Доста полезна информация. Щом си легнех същата вечер, непременно трябваше да помисля върху възможностите за по-широкото му приложение. Сега обаче бях твърде заета.

След като я извадих от формата и я охладих под течаща вода, червената сърцевина на червилото с нов състав пасна точно в златистата кутийка.

Развих и прибрах червилото няколко пъти, за да се уверя, че работи. После поставих капачката. Фели спеше до късно и най-вероятно още се мотаеше със закуската си.

— Къде ми е червилото, свиня такава? Какво си направила с него?

— В чекмеджето ти е — отвърнах аз. — Видях го, когато отмъквах перлите ти.

През краткия си живот, притисната от две сестри, по неволя бях овладяла до съвършенство лицемерието.

— Не е в чекмеджето ми. Току-що проверих.

— А сложи ли си очилата? — подсмихнах се самодоволно.

Макар татко да бе купил очила на всички ни, Фели отказваше да носи своите, а моите бяха дебели като дъно на стъклена бутилка. Слагах ги само в лабораторията, за да предпазват очите ми, или когато исках да предизвикам съжаление у околните.

Фели удари с длани по масата и излезе бясна от стаята.

Аз продължих да изгребвам старателно втората си купичка овесена каша.

По-късно записах в тетрадката си:

Петък, 2 юни, 1950 г., 9:42 часът. Обектът изглежда нормално, ала е кисел. (Но нима не е кисел винаги?)
Началото на действието може да отнеме от 12 до 72 часа.

Щях да почакам.

Госпожа Малит, която беше ниска, сивокоса и закръглена като крайпътен камък и която, убедена съм, се възприемаше като героиня от стихотворение на А. А. Милн, беше в кухнята и забъркваше един от своите пайове с млечен крем, приличащ на гной. Както обикновено, имаше проблеми с голямата печка АГА, заемаща по-голямата част от малката претъпкана кухня.

— О, госпожице Флавия! Ще ми помогнеш ли с фурната, скъпа?

Но преди да успея да измисля подходящ отговор, татко застана зад мен.

— Флавия, трябва да поговорим. — Гласът му беше тежък като оловните тежести по ботушите на дълбоководолазите.

Хвърлих поглед към госпожа Малит, за да видя как ще реагира. Тя винаги излизаше и при най-малкия признак на нелюбезност, а веднъж, когато татко повиши тон, се уви в един килим и отказа да излезе, докато не повикаха съпруга ѝ.

Госпожа Малит затвори вратата на фурната толкова внимателно, сякаш бе направена от кристал „Уотърфорд“.

— Трябва да тръгвам — каза тя. — Обядът се топли във фурната.

— Благодаря, госпожо Малит — рече татко. — Ще се оправим.

Ние все се оправяхме.

Тя отвори вратата на кухнята... и изведнъж нададе писък като на язовец, притиснат в ъгъла.

— О, Боже! Извинете, полковник Де Лус, но... Мили Боже!

С татко трябваше да я изтикаме леко встрани, за да видим.

Навън имаше птица — малка бекасина — и беше мъртва. Лежеше по гръб на прага с разперени вкочанени криле като на малък птеродактил, с отблъскващо потъмнели очи, а дългият тънък черен клюн сочеше право нагоре. Нещо набучено на клюна изшумоля на утринния ветреца — късче хартия.

Всъщност не беше хартийка, а пощенска марка.

Татко се наведе, за да я види по-добре, и ахна тихо. В следващия миг се хвана за гърлото с ръце, разтреперани като листата на трепетликата през есента, и с лице с цвят на мокра пепел.

---

[1] Оранжеви — членове на ирландска ултрапротестантска партия. — Бел.прев. ↑

ДВЕ

По гръбнака ми, както казват, полазиха тръпки. За миг си помислих, че е получил инфаркт, както често се случва на бащите, които водят заседнал начин на живот. В един миг те хокат да дъвчеш всяка хапка по двайсет и девет пъти, а в следващия — четеш некролога им в „Дейли телеграф“:

Калдърруд, Джейбз, от Фринтън. Починал внезапно в дома си в събота, 14-и, този месец, на петдесет и две години. Най-големият син на... и така нататък, и така нататък... има три дъщери — Анна, Даяна и Триана...

Калдърруд, Джейбз и другите като него имаха навика да литват внезапно на небето като птици и да оставят куп опечалени дъщери да се оправят сами.

Но нали аз вече бях загубила единия си родител? Татко със сигурност не би ми скроил такъв подъл номер.

Или пък напротив?

Не. Сега той вдишваше шумно през носа като впрегатен кон, докато се навеждаше към онова нещо на прага. Пръстите му като дълги треперещи пинцети издърпаха внимателно марката от клюна на мъртвата птица и пъхнаха пробитата хартийка бързо в джоба на жилетката му. Татко посочи с треперещия си показалец към малкия труп.

— Изхвърлете го, госпожо Малит — каза той задавено с глас, който не приличаше на неговия: с гласа на непознат.

— Мили Боже, полковник Де Лус — рече госпожа Малит. — Божичко, полковник, аз не... мисля, че... искам да кажа...

Но татко вече бе тръгнал към кабинета си, пухтящ като товарен локомотив.

Щом стъписаната госпожа Малит отиде да вземе лопатата, аз изтичах в стаята си.

Спалните в Бъкшоу бяха огромни като сумрачни хангари за цепелини, а моята в южното крило — или крилото на Тар, както го наричаха — беше най-голямата от всички. Тапетите в ранен викториански стил (синапено жълти с петънца, приличащи на алени пръски кръв) я караха да изглежда още по-голяма: студена, безгранична пустош, в която все ставаше течение. Дори през лятото преходът до далечния умивалник под прозореца би уплашил и пътешествалия до Антарктика Скот. Това е само една от причините, поради които пропусках миенето и се мушвах направо в голямото си легло с четири колони, където седях по турски, увита с вълнено одеяло, докато кравите се приберяха вкъщи, и размишлявах за живота си.

Мислех си например за онзи случай, когато изстъргах проби с нож за масло от жълтеникавия тапет на стената. Спомнях си как Дафи разказваше с блеснали очи една от книгите на А. Дж. Кронин, в която горкият герой се разболял и умрял, след като спал в стая с тапети, в които една от основните съставки на оцветителите бил арсенът. Изпълнена с надежда, отнесох пробите от тапета за изследване в лабораторията.

Нямаше да използвам досадния тест на Марш. Предпочитам метода, при който арсенът първо се преобразува в своя триоксид, после се загрява с натриев ацетат до получаването на какодилов окис, който е не само едно от най-отровните вещества на земята, но има и предимството да изпуска невероятно отвратителна воня: мирише на гнил чесън, само че хиляди пъти по-гадно. Откривателят на този метод Бунзен (онзи, на когото е кръстена Бунзеновата горелка) отбелязва, че само от едно вдишване на тази воня краката и ръцете ви ще изтръпнат, а върху езика ви ще се образуват отвратителни черни налепи. О, Боже, какво многообразие си ни дал!

Представете си колко разочарована останах, когато установих, че в пробите ми не се съдържа арсен: разтворът бе оцветен от проста органична тинктура, най-вероятно от обикновена върба Ива (*Salix caprea*) или друг безвреден и безкрайно скучен растителен оцветител.

Незнайно защо това ме накара да се сетя за татко.

Какво го уплаши така пред вратата на кухнята? И наистина ли по лицето му се изписа именно страх?

Да, като че ли нямаше никакво съмнение. Няма какво друго изражение да е било. Вече познавах добре как изглежда, когато е ядосан, нетърпелив, уморен или внезапно изпадне в мрачно настроение. Всички тези чувства преминаваха от време на време по лицето му като сенките на облаците над родните ни хълмове.

Татко не се страхуваше от мъртви птици, това го знаех със сигурност. Много пъти съм го виждала да разрязва коледната пуйка, размахал нож и вилица като ориенталски главорез. Да не би пък да са го уплашили перата на птицата? Или мъртвите очи?

А със сигурност не се боеше от марката. Татко обичаше марките повече от собствените си деца. Единственото, което бе обичал повече от хубавите си малки хартийки, беше Хариет. А тя, както вече споменах, отдавна бе мъртва.

Също като птицата.

Дали затова реагира така?

— Не! Не! Махай се! — Дрезгавият глас долетя през прозореца и прекъсна нишката на мисълта ми.

Отметнах одеялото, скочих от леглото, прекосих стаята и погледнах надолу към зеленчуковата градина.

Беше Догър. Стоеше прилепен към стената на градината, а тъмните му, загрубели пръсти бяха разперени върху избелелите червени тухли.

— Не се приближавай! Махай се!

Догър беше икономът на татко, неговият интендант. И сега стоеше съвсем сам в градината.

Носеха се слухове — разпространявани от госпожа Малит, трябва да призная — че Догър е оцелял след две години в японски лагер за военнопленници, след което преживял още тринайсет месеца мъчения, глад, недохранване и принудителен труд на Железницата на смъртта между Тайланд и Бирма, където се говореше, че го карали да яде плъхове.

— Бъди внимателна с него, скъпа — беше ме предупредила госпожа Малит. — Нервите му са в окаяно състояние.

Гледах го отгоре как стои в лехата с краставиците с щръкнала преждевременно побеляла коса и очи, вперени като че ли неவிждащо в слънцето.

— Не се страхувай, Догър — извиках от прозореца. — Ще се справя с тях оттук.

За миг си помислих, че не ме е чул, но после той обърна бавно лице по посока на гласа ми като слънчоглед. Затаих дъх. Никога не се знае какво може да направи човек в подобно състояние.

— Успокой се, Догър — провикнах се аз. — Всичко е наред. Махнаха се.

Изведнъж тялото му се отпусна като на човек, който допреди миг е държал оголен електрически кабел, по който токът внезапно е бил прекъснат.

— Госпожице Флавия? — попита разтреперано той. — Вие ли сте?

— Слизам. След миг ще съм при теб.

Изтичах презглава по стълбите и влетях в кухнята. Госпожа Малит си бе тръгнала, но паят ѝ изстиваше на отворения прозорец.

Реших, че на Догър му трябва не храна, а да пийне нещо. Татко държеше уискито заключено на сигурно място в библиотеката в кабинета си и нямаше как да го взема.

За щастие открих кана студено мляко в килера. Налях една голяма чаша и изтичах в градината.

— Вземи, изпий го — подадох му аз чашата.

Догър я хвана с две ръце, взря се в млякото за кратко, сякаш не знаеше какво да прави с него, а после поднесе несигурно чашата към устата си. Изпи я жадно до дъно и ми я върна празна. За миг лицето му доби блажения вид на ангел, нарисуван от Рафаело, но това впечатление се стопи бързо.

— Имаш бели мустаци — казах му аз. Наведох се към краставиците, откъснах едно голямо тъмнозелено листо и избърсах горната му устна.

Мътният му поглед започна да се избистря.

— Мляко и краставици... — рече той. — Краставици и мляко...

— Отрова! — извиках, заподскачах и размахвах ръце като пиле, за да му покажа, че ситуацията е под контрол. — Смъртоносна отрова!

Двамата се посмяхме малко.

Догър примигна.

— Боже! — възкликна той и заоглежда градината, сякаш беше принц, събудил се след дълъг сън. — Какъв прекрасен ден!

Татко не се появи на обяд. За да се успокоя, долепих ухо към вратата на кабинета му и няколко минути слушах как прелиства страниците на класъора с марки и от време на време си прочиства гърлото. Явно беше нервен.

На масата Дафни седеше забила нос в книгата на Уолпол (Хорас), а сандвичът ѝ с краставици лежеше подгизнал от сок и забравен в чинията. Офелия с безкрайни въздишки кръстосваше крак върху крак и се взираше с празен поглед в нищото, от което заключих, че в мислите си се заная с Нед Кропър — момчето за всичко от странноприемницата „Тринайсетте патока“. Тя беше толкова унесена в горделивите си блянове, че не забеляза как се наведох да разгледам поотблизо устните ѝ, когато се пресегна разсеяно за бучка захар, пъкна я в устата си и я засмука.

— Ах — възкликнах аз, но без да се обръщам конкретно към нея, — пъпките май ще разцъфтят тази сутрин.

Офелия се хвърли към мен, но моите крака бяха по-бързи от нейните перки.

Скрих се в лабораторията си и написах:

Петък, 2 юни, 1950 г., 13:07 часът. Все още няма видима реакция. „Търпението е задължителна черта на гениите“ (Дизраели).

Мина десет часът, а аз не можех да заспя. В повечето случаи, след като угася лампата, заспивам като труп, но тази вечер не стана така. Лежах по гръб с ръце зад тила и анализирах отминалия ден.

Първо — странното поведение на татко. Всъщност не, първо се появи мъртвата птица, а после татко се държа странно. Мислех си, че по лицето му се изписа страх, но едно кътче от мозъка ми като че ли все още не беше убедено в това.

Според мен — всъщност според всички нас — татко беше безстрашен. По време на войната бе видял ужасяващи неща, които не биваше да се изричат на глас. Някак си бе оцелял през годините след изчезването на Хариет и предполагаемата ѝ смърт. И през цялото време беше смел, твърд, мрачен и непоклатим. Истински англичанин. Непоносимо сдържан. Но сега...

А пък и Догър: Артър Уелсли Догър, както бяха „името, презимето и фамилията“ му (така се изразяваше в дните, в които се чувстваше по-добре). Догър беше дошъл при нас първо като камериер на татко, но после заради „превратностите на въпросната длъжност“ (това са негови думи, не мои) установил, че е „по-задоволително“ да стане иконом, след това шофьор, после домакин на Бъкшоу, след това за известно време пак шофьор. През последните месеци той се бе спуснал бавно надолу като есенен лист, преди да се намести на сегашната си длъжност като градинар, а татко дори големия автомобил „Хилман“ на „Свети Танкред“ за награда в лотарията им.

Горкият Догър! Все така си мислех, макар Дафни да ми каза, че не бива да говоря така за никого. „Тази дума е не само снизходителна, но не взема предвид и промените, които могат да настъпят в бъдеще“, рече тя.

Но как да забравя вида на Догър в градината? Огромен безпомощен мъж, който просто стоеше с чорлава коса, сред пръснати инструменти, преобърнатата количка и с изражение на лицето, сякаш... сякаш...

Дочух някакво шумолене. Обърнах глава и се заслушах...

Нищо.

По неведомите пътища на природата случайно се радвах на много остър слух. Толкова остър, както татко веднъж ми каза, че онзи, който го притежава, чувал как люлеещите се паяжини се блъскат в стените като конски подкови. И Хариет е имала такъв слух, а често обичам да си представям, че аз, като някаква странна останка от нея, съм само чифт безплътни уши, които се реят над призрачните хълмове на Бъкшоу и чуват неща, които понякога е по-добре никой да не чува.

Но ето! Отново чух звука! Ехо от глас — твърд и глух като шепот в празна тенекиена кутия за бисквити.

Станах от леглото и отидох на пръсти до прозореца. Много внимателно, за да не разлюлея завесите, надникнах в зеленчуковата

градина тъкмо когато луната послушно се показва иззад един облак и освети сцената като в първокласна постановка на „Сън в лятна нощ“.

Ала единственото, което видях, бяха сребристите й лъчи, танцуващи сред краставиците и розите.

И в този миг чух глас — гневен глас като бръмченето на пчела в края на лятото, която се опитва да влети през стъклото на затворения прозорец.

Наметнах си един копринен японски пенъоар на Хариет (един от двата, които успях да спася от Голямата влада), нахлузих на краката си индианските мокасина с мъниста, които използвах за пантофи, и се промъкнах на площадката на стълбището.

В Бъкшоу имаше две големи стълбища, виещи се едно срещу друго като огледални образи, които се спускаха от първия етаж почти до нарисуваната черна линия, разделяща на две фойето с шахматен под. Моето стълбище от крилото „на Тар“, или източното крило, завършваше при огромния ехтящ коридор, в чието дъно — отсреща в западното крило — се намираше оръжейният музей, а след него — кабинетът на татко. Гласът идваше от тази посока. Промъкнах се нататък.

Долепих ухо до вратата.

— Освен това, Джако — казваше грубиянски глас от другата страна на облицованата дървена врата, — как не ти беше гузно, след като разбра? Как изобщо успя да продължиш живота си?

За миг си помислих, че Джордж Сандърс^[1] е дошъл в Бъкшоу и чете конско на татко зад затворената врата.

— Махай се — рече татко, не гневно, а с онзи равен, овладян тон, с който ми говореше, когато беше бесен. Представих си сбърченото му чело, ръцете, стиснати в юмруци, и мускулчетата на челюстта му, изопнати като тетива на лък.

— О, я стига, старче — каза мазният глас. — Заедно сме забъркани в тази каша, винаги е било така и така ще продължава и занапред. Знаеш го не по-зле от мен.

— Туининг беше прав — отвърна татко. — Ти си едно гнусно и долно същество.

— Туининг ли? Старецът е мъртъв от трийсет години, Джако, също като Джейкъб Марли^[2]. Но и също като при Марли, духът му е още тук. Както вероятно си забелязал.

— А ние го убихме — каза татко с безизразен мъртвешки глас.
Правилно ли чух? Как би могъл...

Тъй като отлепах ухо от вратата и се наведох да надзърна през ключалката, изпуснах следващите му думи. Татко стоеше до бюрото си с лице към вратата. Непознатият беше с гръб към мен. Той беше изключително висок — почти два метра. С рижавата си коса и ухабен сив костюм ми напомняше на препарирания канадски жерав, който стоеше в един тъмен ъгъл на оръжейния музей.

Отново долепах ухо до вратата.

— ... за срама няма граници — казваше непознатият. — Какво са няколко хиляди за теб, Джако? Трябва да си наследил доста след смъртта на Хариет. Само застраховката...

— Затваряй си мръсната уста! — извика татко. — Махай се, преди да...

Внезапно ме сграбчиха отзад и груба длан запуши устата ми. Сърцето ми едва не изскочи от гърдите.

Толкова здраво ме стискаха, че не успях дори да окажа съпротива.

— Връщайте се в леглото, госпожице Флавия — изсъска някой в ухото ми.

Беше Догър.

— Това не ви влиза в работата — прошепна той. — Връщайте се в леглото.

Догър отпусна хватката си и аз се отскубнах от него. Хвърлих му унищожителен поглед.

В сумрака видях, че изражението му малко омеква.

— Пръждосвайте се — прошепна той.

И аз се пръждосах.

Върнах се в стаята си и известно време крачих напред-назад, както правя често, когато съм подразнена.

Размишлявах върху разговора, който бях подслушала. Татко да е убиец? Невъзможно. Сигурно имаше някакво съвсем просто обяснение. Ако само бях чула целия му разговор с непознатия... Ако Догър не ме бе спипал в тъмното. За какъв се мислеше?

Ще види той.

— Ще види! — заканих се на глас.

Извадих плочата на пианиста Хосе Итурби от зеления хартиен калъф, навих докрай преносимия грамофон и поставих ядосано на диска втората страна от Полонеза в ла мажор на Шопен. Проснах се напярко на леглото и започнах да пригласям:

— ЛА-ла-ла-ла, ЛА-ла-ла-ла, ЛА-ла-ла-ла, ЛА-ла-ла-ла...

Музиката звучеше така, сякаш бе композирана за филм, в който навиват манивелата на старо Бентли, чийто двигател не спира да се дави. Не беше най-подходящият избор на мелодия, която да те отнесе към страната на сънищата...

Отворих очи, а през прозореца надничаше сивкаво-розовото утро. Стрелките на месинговия ми будилник показваха 3:44. При лятното часово време се зазоряваше рано и след по-малко от петнайсет минути слънцето щеше да изгрее.

Протегнах се, прозях се и станах от леглото. Грамофонът бе изгаснал по средата на полонезата и игличката стоеше неподвижно в един от улеите. За миг си помислих отново да навия манивелата и да събудя цялата къща с полска заря. Но после си спомних какво се бе случило само преди няколко часа.

Отидох до прозореца и погледнах към градината — към бараката за инструменти с изпотени от росата прозорчета, а в другия край видях ъгловат силует — преобърнатата количка на Догър, забравена заради събитията от вчера.

Твърдо решена да оправя нещата, да му се реванширам, и аз не знам за какво точно, се облякох и слязох тихо по задните стълби до кухнята.

Минах покрай прозореца и видях, че от пая на госпожа Малит е отрязано едно парче. Много странно, със сигурност не го беше изял някой от семейство Де Лус.

Единственото нещо, за което всички бяхме на едно мнение — единственото, което ни обединяваше като семейство — беше общата ни омраза към пайовете с крем на госпожа Малит. Винаги когато тя се осмелеше вместо любимите ни пайове с ревен или цариградско грозде да приготви ужасяващия пай с млечен крем, ние се измъквахме, като се преструвахме, че на всички ни е лошо и я пращаме да си върви у дома

със сладкиша с любезни инструкции да го поднесе от наше име на добрия си съпруг Алф.

Щом излязох навън, видях, че сребрилата утринна светлина е преобразила градината във вълшебна поляна със сенки, потъмнели от тънката лента зора отвъд стените. Всичко бе покрито с искряща роса и изобщо нямаше да се изненадам, ако иззад някой розов храст излезеше еднорог и положеше глава в скута ми.

Докато отивах към количката, внезапно се спънах и паднах на четири крака.

— Да му се не види! — казах на глас и се озърнах, за да проверя дали някой не ме е чул. Бях се изцапала с влажна черна пръст.

— Да му се не види — повторих пак, само че малко по-тихо.

Обърнах се, за да видя в какво се бях препънала и веднага го зърнах: в лехата с краставиците стърчеше бял предмет. За миг частица от мен отчаяно се опитваше да се увери, че предметът е просто малко гребло: коварно сечиво с дълги бели извити зъбци.

Но здравият разум надделя и трябваше да призная, че това всъщност е ръка. Пръсти, продължаващи в длан, която се губеше сред лехата.

А по-нататък, оцветено в ужасяващо зелено от росните краставици, имаше лице. Лице, което много приличаше на Зеления човек от горските легенди.

Подтиквана сякаш от невидима сила, пропъльзах на четири крака до видението и се наведох над него отчасти от уважение и отчасти, за да го разгледам по-добре.

Когато почти допрях нос до неговия, очите на съществото започнаха да се отварят.

Стреснах се твърде много, за да помръдна.

Тялото сред краставиците си пое въздух, потрепери... и в следващия миг с изхриптяване промърмори под носа си една-единствена дума — бавно, малко тъжно и право в лицето ми:

— Прощавайте — каза то.

Ноздрите ми потръпнаха инстинктивно, когато подуших странна миризма — аромат, чието име за миг бе на върха на езика ми.

Очите — сини като птиците, изрисувани по порцеланов сервиз — се взираха в мен, сякаш надничачи от неясно и мъгляво минало, а в дълбините им проблесна примирение.

И в следващия миг угаснаха.

Ще ми се да кажа, че сърцето ми се късаше, но не беше така. Ще ми се да кажа, че инстинктът ми продиктува да побягна, но ще излъжа. Вместо това се вирах със страхопочитание и попивах всяка подробност: потръпващите пръсти, едва забележимата бронзова металическа мъгла, която се появи по кожата, сякаш пред очите ми смъртта дишаше върху тялото.

И после всичко застина.

Ще ми се да кажа, че се уплаших, но не ме беше страх. Напротив. Това бе най-интересното нещо, което някога ми се беше случвало.

---

[1] Джордж Сандърс — английски актьор, който заради силния си английски акцент и баритонов глас често е играл ролята на интелигентни злодеи. — Бел.прев. ↑

[2] Джейкъб Марли — герой на Дикенс от „Коледна песен“. Духът му се явява на бившия му съдружник Скрудж. — Бел.ред. ↑

ТРИ

Изтичах нагоре по западното стълбище. Първата ми мисъл бе да събудя татко, но нещо — като огромен невидим магнит — ме спря. Дафи и Фели бяха напълно безполезни при спешни случаи и нямаше смисъл да ги викам. Възможно най-бързо и тихо побягнах към задната част на къщата до малката стаичка на върха на кухненските стълби и почуках леко на вратата.

— Догър! — прошепнах. — Аз съм, Флавия.

Отвътре не се чу никакъв шум и отново почуках.

След цяла вечност чух пантофите на градинаря да шумолят по пода. Резето изщрака силно и вратата се откряна предпазливо два-три сантиметра. Лицето на Догър беше изпито, сякаш не беше спал.

— В градината има труп — казах аз. — Мисля, че е най-добре да дойдеш с мен.

Докато пристъпвах от крак на крак и гризях ноктите си, Догър ме изгледа с поглед, който мога да опиша единствено като укорителен, а после изчезна в мрака на стаята си, за да се облече. Пет минути покъсно двамата стояхме на градинската пътека.

Личеше си, че Догър не вижда мъртвец за пръв път. Сякаш го бе правил цял живот, той коленичи и провери с два пръста пулса отстрани на врата. По безизразния му и студен поглед разбрах, че мъжът няма пулс.

Догър се изправи бавно и изтупа длани от прахта, като че по тях бе полепнало нещо заразно.

— Ще уведомя полковника — каза той.

— А не трябва ли да се обадим в полицията? — попитах аз.

Догър прокара дългите си пръсти по необръснатата си брада, сякаш размишляваше по въпрос от световно значение.

В Бъкшоу имаше сериозни забрани за използването на телефона.

— Да — отвърна той най-накрая. — Май трябва да се обадим.

Върнахме се изключително бавно в къщата.

Догър вдигна слушалката и я долепи до ухото си, но видях как натиска с пръст вилката. Отвори и затвори уста няколко пъти, а после пребледня. Ръката му се разтрепери и за миг си помислих, че ще изпусне слушалката. Погледна ме безпомощно.

— Дай на мен — взех слушалката от ръцете му.

— Бишъпс Лейси, номер двеста дващест и едно — казах по телефона и докато чаках, си мислех как Шерлок би се усмихнал на съвпадението^[1].

— Полицията — обади се официален глас в другия край на линията.

— Полицай Линет? Обажда се Флавия де Лус от Бъкшоу.

Досега не се бях обаждала в полицията и трябваше да разчитам на чуто по радиото и видяното в киното.

— Искам да съобщя за смъртен случай — продължих аз. — Бихте ли ни изпратили тук инспектор?

— Линейка ли искате, госпожице Флавия? — попита той. — Обикновено не викаме инспекторите, освен ако обстоятелствата не са подозрителни. Почакайте да намеря молив...

Последва влудяващо мълчание, докато полицаят търсеше из канцеларските принадлежности, преди да продължи:

— А сега, кажете ми името на покойника, бавно, като започнете с фамилията.

— Не знам как се казва — отвърнах аз. — Не го познавам.

Това бе самата истина: не знаех името му. Но знаех много добре, че тялото в градината — трупът с рижавата коса и сивия костюм — е на мъжа, когото видях през ключалката. Мъжът, с когото татко...

Но това нямаше да им го кажа.

— Не знам как се казва — повторих аз. — Никога не съм го виждала.

Бях прекрачила границата.

Госпожа Малит и полицаите пристигнаха едновременно — тя пеша от селото, а те със син „Воксъл“. Щом автомобилът спря рязко върху чакъла, предната му врата се отвори с изскърцване и на алеята слезе мъж.

— Госпожице Де Лус — изрече той така, сякаш като произнесеше името ми на глас, щеше да има сила над мен. — Може ли да те наричам Флавия?

Кимнах в знак на съгласие.

— Аз съм инспектор Хюит. Баща ти вкъщи ли е?

Инспекторът беше сравнително приятен на вид мъж с чуплива коса, сиви очи и стойка малко като на булдог, заради което ми напомняше на Дъгълс Бейдър, летецът, чиито снимки бях виждала в старите броеве на „Военен преглед“, разпилени из салона.

— Тук е, но е неразположен — отвърнах аз. Тази дума я бях чула от Офелия. — Аз ще ви покажа трупа.

Госпожа Малит зяпна и ококори очи.

— Мили Боже! Извинете, госпожице Флавия, но... Мили Боже!

Ако носеше престилка, щеше да я свали демонстративно и да си тръгне, но не носеше. Вместо това влезе, като се олюляваше, през отворената врата.

Двамата мъже в сини униформи на задната седалка на колата, сякаш по даден сигнал, излязоха навън.

— Сержант Улмър и сержант Грейвс — представи ги инспектор Хюит.

Сержант Улмър беше едър здравеняк със сплескан нос като на боксьор, а сержант Грейвс приличаше на малко русо жизнерадостно врабче, по чиито бузи се образуваха трапчинки, когато се усмихна и ми стисна ръката.

— А сега, ако обичаш — каза инспектор Хюит.

Сержантите извадиха чантите си с инструменти от купето на колата и аз ги поведох тържествено към градината.

Посочих им къде е тялото и наблюдавах запленена как сержант Улмър извади фотоапарат и го постави върху дървен триножник, а дебелите му като наденички пръсти нагласиха с изненадваща деликатност малките сребристи лостчета. Той направи няколко снимки на цялата градина, като обръщаше особено внимание на лехата с краставиците, а след това сержант Грейвс отвори избелял кожен куфар, в който бяха подредени шишенца в равни редици, и където зърнах пакет пергаментови пликове.

Приблжих се въодушевено напред с почти потекли лиги, за да виждам по-добре.

— Флавия — обърна се към мен инспектор Хюит, докато пристъпваше внимателно сред краставиците. — Би ли помолила някой да приготви чай?

Явно беше забелязал изражението ми.

— Тази сутрин станахме доста рано. Дали би могла да се погрижиш за закуската?

Така значи. Както винаги, напълно безцеремонно единствената жена наоколо получава нареждане да се прибере и да свари чай. Наистина щях да им приготвя нещо! За каква ме вземаше той... за някакво селянче ли?

— Ще се погрижа, инспекторе — казах аз, както се надявах, хладно.

— Благодаря ти — отвърна инспектор Хюит и когато тръгнах към кухненската врата, се провикна след мен: — А, и, Флавия...

Обърнах се с очакване.

— Ние ще дойдем, когато приключим. Няма нужда да излизаш пак.

Как смееше само! Как смееше да ми говори така!

Офелия и Дафни вече седяха на масата за закуска. Госпожа Малит им беше съобщила печалната новина и те имаха достатъчно време да се разположат в пози, които да показват престорено безразличие.

По устните на Офелия все още нямаше следи от реакция към отварата ми и си напомних по-късно да запиша резултатите в тетрадката си.

— Намерих труп в лехата с краставиците — казах им аз.

— Колко типично за теб — отвърна Офелия и продължи да скубе веждите си.

Дафни беше прочела „Замъкът Отранто“ и бе преминала към „Никълъс Никълби“. Забелязах обаче, че докато четеше, прехапваше долната си устна — сигурен знак, че се разсейва.

Настъпи драматична тишина.

— Имаше ли много кръв? — попита най-накрая Офелия.

— Не. Нито капчица.

— Чие е тялото?

— Не знам — отвърнах, облекчена, че имам възможност да прикрия истината.

— „Смъртта на непознатия“ — обяви Дафни с гласа на водещ по радио Би Би Си и вдигна глава от книгата на Дикенс, но постави пръст между страниците, за да си отбележи докъде е стигнала.

— Откъде знаеш, че е непознат? — попитах аз.

— Елементарно — отвърна Дафи. — Не си ти, не съм аз, нито пък Фели. Госпожа Малит е в кухнята, Догър е в градината с полицаите, а татко е горе и само преди няколко минути се миеше в банята.

Понечих да ѝ кажа, че е чула мен във ваната, но реших да си замълча. Щом споменех баня, разговорът неизбежно се насочваше към личната ми хигиена. Но след случилото се сутринта в градината, изпитах внезапно желание да се изкъпя набързо.

— Сигурно е бил отровен — обадох се аз. — Имам предвид непознатия.

— Винаги се оказва отрова, нали? — отметна коса Фели. — Поне в онези потресаващи булевардни детективски романи. В този случай мъртвецът вероятно е допуснал фаталната грешка да изяде нещо сготвено от госпожа Малит.

Когато тя отмести настрани лигавите остатъци от рохко свареното си яйце, през ума ми като искра, изхвърчала от камината, мина някаква мисъл, но преди да я осмисля, ме прекъснаха.

— Чуйте това — Дафни започна да чете на глас: — Фани Скуиърс пише писмо:

„... татко е целият в синини — синьо-зелени, и е потънал в кръв. Наложих се да го пренесем долу в кухнята, където лежи в момента.

След като племенникът ви, когото препоръчахте за учител, стори това с татко, нагази тялото му и изрече думи, с които няма да скверня това писмо, той се нахвърли разярено върху мама, бутна я на земята и натисна гребена ѝ на няколко сантиметра в главата. Още малко и щеше да пробие черепа ѝ. Имаме медицинско удостоверение, че ако бе влязъл по-навътре, гребенът е щял да засегне мозъка ѝ.“

— А сега чуйте по-нататък:

„След това ние с брат ми станахме жертви на неговата ярост и страданията ни ни навеждат на тревожната мисъл, че сме получили някакви вътрешни увреждания, най-вече защото нямаме външни белези от нараняване. Докато пиша това, крещя от болка...“

Лично на мен историята ми изглеждаше като класически случай на отравяне с цианид, но нямах желание да споделям прозренията си с тези две грубиянки.

— „Докато пиша това, крещя от болка“ — повтори Дафи. — Представяте ли си?

— Познато чувство — отвърнах аз, бутнах чинията с недокоснатата си закуска настрана и изкачих бавно източното стълбище към лабораторията си.

Винаги когато бях разстроена, отивах в своята *sanctum sanctorum*. Тук сред шишенцата и стъклениците се оставях да ме обгърне онова, което смятах за Духа на химията. Тук понякога разигравах стъпка по стъпка откритията на великите химици. Друг път изваждах любящо някой том от безценната библиотека на Тар де Лус като например английския превод на „Химични елементи“ от Антоан Лавоазие, отпечатан през 1790 г., но чиито страници дори и след сто и шейсет години все още бяха гладки и твърди като амбалажна хартия. Колко бляскаво звучаха наименованията, които сякаш чакаха да ги погълна от страниците: антимоново масло... арсеников прах.

Лавоазие ги нарекъл „вонящи отрови“, но аз изричах имената им, доволна като прасе в кочина.

— Кралско жълто^[2]! — казах на глас и се насладих на вкуса на думите върху небцето си въпреки отровната им природа.

— Венерини кристали! Димящ спирт на Бойл! Мравчено масло^[3]!

Но този път това не ми помогна — мислите ми все се връщаха към татко. Отново и отново премислях какво бях чула и видяла. Кой беше този Туининг — „старецът“ — за когото мъжът твърдеше, че татко е убил? И защо татко не слезе на закуска? Това наистина ме разтревожи. Той смяташе закуската за „най-важното ядене за деня“ и доколкото знаех, нищо на света не би го накарало да я пропусне.

Размишлявах и върху пасажа от книгата на Дикенс, който Дафни ни прочете: за синьо-зелените синини. Да не би татко да се е сбил с непознатия и сега да имаше рани, които не можеше да прикрие на масата? Или пък е получил вътрешни наранявания като онези, описани от Фани Скуиърс: наранявания, които не оставяха външни белези. Може би точно това се бе случило с червенокосия мъж. Това обясняваше липсата на кръв. Възможно ли бе татко да е извършил убийство? Отново?

Виеше ми се свят. Нямах по-добро средство за успокоение от Оксфордския речник на английския език. Извадих тома с буквата „П“. Какво изхриптя непознатият в лицето ми? „Прощавайте“! Това беше думата.

Прелистих страниците: предразсъдък... протокол... и я открих: *прощавай*: сбогом, довиждане, остани с добро. Произнасяше се „проща-вай“ и беше второ лице, единствено число, повелително наклонение и произхождаше от латинския глагол със значение „да бъде добре“.

Колко странно, че един умирац беше казал точно тази дума на непознат човек.

Внезапната врява в коридора прекъсна мислите ми. Някой биеше силно гонга за вечеря. Огромният диск, приличащ на изостанал реквизит от филм на Дж. Артър Ранк^[4], не бе удрял от години, което, обяснява и защо се стреснах така от оглушителния шум.

Изхвърчах от лабораторията, спуснах се по стълбите и заварих едър мъж да стои до гонга с чукчето в ръка.

— Съдебният лекар — обясни той и аз реших, че има предвид себе си.

Макар да не каза името си, веднага познах, че е доктор Дарби — единият от двамата лекари в единствената клиника в Бишълс Лейси.

Доктор Дарби приличаше удивително на Джон Бул: червено лице, двойна брадичка и шкембе, издуто като корабно платно при

силен вятър. Беше облечен с кафяв костюм и карирана жълта жилетка и носеше традиционната черна лекарска чанта. Дори да ме разпозна като момичето, чиято длан бе зашил миналата година след инцидент с няколко своенравни стъклени колби, то не го показва по никакъв начин, а продължи да стои в готовност като хрътка, надушила следа.

Татко все още го нямаше никакъв, нито пък Догър. Знаех, че Фели и Дафи няма да слязат, ако ги повикат със звънец („Да не сме като кучетата на Павлов“, казваше Фели), а госпожа Малит си стоеше в кухнята.

— Полицаите са в градината — уведомих го аз. — Ще ви заведе.

Излязохме навън на слънцето и инспектор Хюит вдигна очи от връзките на черната обувка, която стърчеше доста нелицеприятно от краставиците.

— Добро утро, Фред — поздрави той. — Реших, че е най-добре и ти да го огледаш.

— Тъхъ — отвърна доктор Дарби.

Той отвори чантата си, порови вътре и измъкна бяла хартиена кесийка. Бръкна в нея с два пръста и извади един ментов бонбон, пъкна го в устата си и го засмука шумно с наслада.

Миг по-късно докторът навлезе с клатушкане сред зеленината и коленичи до трупа.

— Познаваме ли го? — промърмори той с бонбона в уста.

— Като че ли не — отвърна инспектор Хюит. — Джобовете му са празни... няма документи... което ме навежда на мисълта, че наскоро е пристигнал от Норвегия.

Наскоро пристигнал от Норвегия ли? Разсъждение, достойно дори за великия Холмс, а аз го чух със собствените си уши! Почти бях готова да простя на инспектора за грубото му държание преди малко. Почти... но не напълно.

— Пуснахме запитвания до пристанищата и така нататък.

— Проклети норвежци! — рече доктор Дарби и затвори чантата си. — Стичат се тук като ято птици към морски фар, а после предават Богу дух и оставят на нас да чистим след тях. Не е честно нали?

— Какъв час на смъртта да запиша? — попита инспектор Хюит.

— Трудно е да се каже. Винаги е трудно да се определи. Е, невинаги, но много често.

— Горедолу?

— Трудно е да се каже при цианозата: минава известно време, докато се разбере кога е започнал процесът. Струва ми се, че е умрял преди осем дванайсет часа. Ще бъде по-точен, след като сложим този приятел на масата.

— Значи смъртта е настъпила...?

— Да видим... сега е осем и двацет и две, което означава, че е умрял не по-рано от осем часа снощи и не по-късно от полунощ.

Полунощ! Явно си бях поела шумно въздух, защото инспектор Хюит и доктор Дарби се обърнаха и ме погледнаха. Как можех да им кажа, че само преди няколко часа непознатият норвежец изхриптя последната си дума в лицето ми?

Решението беше просто. Избягах.

Открих Догър да подкастрия жълтите рози под прозореца на библиотеката. Въздухът беше наситен с аромата им: сладкия мирис на дървени кутии с чай от Ориента.

— Татко още ли не е слязъл, Догър?

— Тази година сортът „Лейди Хилингдън“ цъфти отлично, госпожице Флавия — отвърна той така, сякаш и лед нямаше да се разтопи в устата му. Сякаш тайната ни среща нощес изобщо не се бе състояла.

Много добре, помислих си аз, ще играя по неговите правила.

— Невероятни са — отвърнах. — Къде е татко?

— Струва ми се, че не спа добре. Вероятно ще полежи до по-късно.

Да полежи до по-късно ли? Как може да си лежи в леглото, след като цялата къща е пълна с полиция?

— Той как го прие, когато му разказа за... нали се сещаш... за градината?

Догър се обърна и ме погледна право в очите.

— Не му казах, госпожице.

Той протегна ръце и с внезапно щракване на градинарските ножици отрязва един недотам съвършен цвят. Розата падна, тупна тихо на земята, където остана да лежи с нацупено жълто лице, виращо се в нас от сянката.

Двамата с Догър се загледахме в обезглавеното цвете, замислени какво да правим сега, когато инспектор Хюит се показва иззад ъгъла на къщата.

— Флавия, искам да поговоря с теб — каза той, а после добави:
— Вътре.

---

[1] Шерлок Холмс живее на „Бейкър Стрийт“ № 221 Б. — Бел.прев. ↑

[2] Жълт пигмент, съставен основно от сулфид и оксид на арсена (двуарсенов трисулфид). — Бел.прев. ↑

[3] Стари наименования съответно на меден ацетат, амониев хидросулфат и фурфурол. — Бел.прев. ↑

[4] Британски индустриалец и филмов продуцент, чиито филми започват с мъж, удрящ гонг. — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИ

— Кой е мъжът, с когото говореше навън? — попита инспектор Хюит.

— Догър — отвърнах аз.

— Малко име?

— Флавия — не се сдържах.

Седяхме на диван от началото на XIX век в Розовата стая. Инспекторът тръшна химикалката си шумно и се завъртя към мен.

— Ако не ви е напълно ясно, госпожице Де Лус, а подозирам, че е така, тук се провежда разследване на убийство. Няма да търпя несериозно отношение. Един човек е мъртъв и мой дълг е да открия защо, кога, как и кой го е извършил. А след като приключа с това, е мой дълг да дам отчет пред Короната. Короната е крал Джордж Шести, а крал Джордж Шести не е случаен човек. Ясен ли съм?

— Да, господине — отвърнах аз. — Малкото му име е Артър, Артър Догър.

— И той е градинарят на Бъкшоу, така ли?

— В момента да.

Инспекторът беше отворил черен бележник и си водеше бележки с микроскопични букви.

— Не е ли градинар открай време?

— Той се занимава с всичко — обясних. — Беше шофьор, докато нервите му не се разклатиха...

Макар да извърнах очи, усещах настойчивия поглед на инспектора.

— През войната — продължих аз. — Бил е военнопленник. Татко реши, че... опита се да...

— Разбирам — отвърна инспектор Хюит с внезапно по-мек тон. — Догър се чувства най-добре в градината.

— Да, чувства се най-добре в градината.

— Знаеш ли, ти си забележително момиче. По принцип разговорите с деца трябва да стават в присъствието на родител, но след

като баща ти е неразположен...

Неразположен ли? Да, разбира се! Почти бях забравила за лъжата си.

Въпреки озадачения ми поглед за миг, инспекторът продължи:

— Спомена, че Догър е бил шофьор. Баща ти още ли държи автомобил?

Имахме стар „Ролс-Ройс Фантом II“, който стоеше в гаража. Колата всъщност е била на Хариет и никой не се бе качвал в нея от деня, в който новината за смъртта на майка ми бе достигнала Бъкшоу. Освен че татко не можеше да шофира, той не позволяваше и на никой друг да я докосва.

Вследствие от това каросерията на стария елегантен автомобил с дългите си черни капаци и островръх никелиран радиатор с две преплетени букви „R“ отдавна бе нападнат от полски мишки, които си бяха пробили път през дървения под и си бяха свили гнездо в махагоновата жабка. Въпреки че бе разнебитен, за него от време на време все още се говореше като за „Ройса“, както изтънчените хора често наричат тези коли.

— Само някой орач би го нарекъл „Ролс“ — каза Фели веднъж, когато за миг се бях самозабравила в нейно присъствие.

Винаги когато исках да остана сама на място, където със сигурност никой нямаше да ме безпокои, се качвах в сумрачния покрит с прах „Ролър“ на Хариет и сядах в горещия като инкубатор автомобил, заобиколена от повехнала плюшена тапицерия и напукана прогризана кожа.

Неочакваният въпрос на инспектора ми припомни мрачния дъждовен ден миналата есен, когато дъждът се лееше като из ведро, а вятърът брулеше безмилостно. Тъй като заради вероятността от падащи клони щеше да е твърде опасно да се разходя в гората над Бъкшоу, се бях измъкнала от къщата и си проправях път през бурята към гаража, за да помисля на спокойствие. Вътре „Фантом“-ът сияеше в сумрака, докато вятърът виеше и шибаше прозорците като племе гладни зли духове. Ръката ми вече бе хванала дръжката на вратата, когато забелязах, че вътре има нещо. Едва не подскочих от ужас. Но после осъзнах, че това е татко. Седеше в колата, без да забелязва бурята, а по лицето му се стичаха сълзи.

В продължение на няколко минути стоях неподвижно, страхувах се да помръдна и едва се осмелявах да дишам. Но когато той протегна бавно ръка към дръжката на вратата, се наложи да падна на ръце като гимнастичка и да се претърколя под колата. С крайчеца на окото си видях една от идеално лъснатите му обувки, високи до глезена, да стъпва на пода, а докато се отдалечаваше, чух от гърлото му да излиза нещо като разтърсващо хлипане. После лежах дълго, взряна в дъсчения под на Ролс-Ройса на Хариет.

— Да — отвърнах аз. — Имаме стар Ролс-Ройс „Фантом“ в гаража.

— И баща ти не го кара, така ли?

— Да.

— Разбирам.

Инспекторът остави внимателно химикалката и бележника си, сякаш бяха направени от венецианско стъкло.

— Флавия — обърна се той към мен (и нямаше как да не забележа, че вече не съм „госпожица Де Лус“), — ще ти задам един много важен въпрос. Изключително важно е какво ще ми отговориш, разбираш ли?

Кимнах.

— Знам, че ти си съобщила за... инцидента. Но кой откри тялото?

Замислих се трескаво. Ако кажех истината, щях ли да улича баща си? Дали полицаите вече знаеха, че аз повиках градинаря в градината? Очевидно не знаеха: инспекторът току-що научи кой е Догър, затова ми се стори основателно да си мисля, че още не бе говорил с него. Но какво щеше да им каже той, когато го разпитаха? Кого щеше да защити: мен или татко? Дали нямаше някое ново изследване, чрез което да познаят, че жертвата е била още жива, когато я намерих?

— Аз, аз открих тяло — казах бързо. За миг се почувствах като герой от стихчето „Кой уби червеношийката?“

— Точно това си помислих — отвърна инспектор Хюит.

Настъпи неловка тишина. Наруши я сержант Улмър, който доведе татко в стаята и препречи пътя му с едрото си тяло.

— Намерихме го в гаража, господин инспектор — каза сержантът. — Свит в един стар автомобил.

— Кой сте *вие*, господине? — попита настойчиво татко. Беше бесен и за миг зърнах в него мъжа, който явно някога е бил. — Кой сте и какво правите в дома ми?

— Аз съм инспектор Хюит, господине. — Инспекторът стана. — Благодаря, сержант Улмър.

Сержантът отстъпи две крачки назад до прага, а после излезе.

— Проблем ли има, инспекторе?

— Опасявам се, че да, господине. В градината ви беше намерено тяло.

— Какво тяло? Искате да кажете труп ли?

Инспектор Хюит кимна.

— Да.

— Чие е? Тялото, имам предвид.

В този миг забелязах, че татко няма по себе си синини, нито одрасквания, рани или охлузвания... поне не и видими. Забелязах и че целият пребледняваше, освен по ушите, които бяха започнали да розовеят.

Видях, че инспекторът също го забеляза. Той не отговори веднага, а остави въпросът на татко да увисне във въздуха.

Татко се обърна и описа дълга дъга на път за шкафа с напитките, като прокарваше върховете на пръстите си по хоризонталната повърхност на всяка мебел, покрай които минаваше. Смеси в чаша вермут и джин и изпи питието наведнъж с едно бързо и обиграно движение, което говореше, че го е правил много повече пъти, отколкото би ми минало през ум.

— Все още не сме идентифицирали трупа, полковник Де Лус. Всъщност се надявахме *вие* да ни помогнете.

При тези думи лицето на татко пребледня още повече, ако това, разбира се, бе възможно, а ушите му пламнаха още по-ярко.

— Съжалявам, инспекторе — отвърна той почти недоловимо. — Моля ви, не ме карайте да... Тежко преживявам смъртните случаи, разбирате ли...

Тежко преживявал смъртните случаи ли? Та татко беше военен и живееше със смъртта, прехранваше се *чрез* смъртта. Колкото и странно да звучи, за професионалния войник смъртта бе начин на живот. Дори аз го знаех.

Веднага разбрах, че татко излъга и изведнъж вътре в мен нещо се пречупи. Имах чувството, че току-що съм пораснала малко и частица от мен си е отишла безвъзвратно.

— Разбирам, господине — рече инспектор Хюит, — но ако не ни остане друга възможност...

Татко извади от джоба си носна кърпа и попи челото, а после и врата си.

— Малко съм шокиран — каза. — Цялата тази...

Той махна с разтрепераната ръка около себе си, а инспектор Хюит взе бележника си, отвори го и започна да пише. Татко отиде бавно до прозореца и се престори, че гледа съсредоточено пейзажа навън, който знаех наизуст: изкуственото езеро; островът с декоративните руини; пресъхналите фонтани, спрени при избухването на войната; хълмовете зад тях.

— Цяла сутрин ли си бяхте вкъщи? — попита инспекторът без заобикалки.

— Моля? — обърна се рязко татко.

— Излизали ли сте от къщата от снощи?

Мина дълго време преди татко да отговори.

— Да — каза той най-накрая. — Излязох сутринта. Отидох в гаража.

Наложи се да потисна усмивката си. Шерлок Холмс казва за брат си, Майкрофт, че вероятността да го срещне човек извън Клуба на Диоген е същата като да види трамвай по черен селски път. Също като Майкрофт татко си имаше определени навици, които следваше като трамвайни релси. Освен за църква и редките, неприятни за него, пътувания с влак за някое изложение на марки, той почти никога не си показваше носа навън.

— В колко часа отидохте в гаража, полковник?

— Може би към четири. Или пък малко по-рано.

— И сте прекарали в гаража... — Инспектор Хюит погледна ръчния си часовник. — ... Пет часа и половина? От четири часа през нощта досега?

— Да, досега — отвърна татко. Не беше свикнал да го разпитват и макар инспекторът да не забеляза, аз усещах нарастващото раздражение в гласа му.

— Разбирам. Често ли излизате по това време на денонощието?

Въпросът на инспектора прозвуча небрежно, почти незаинтересовано, но аз знаех, че всъщност не е.

— Не, почти никога — отвърна татко. — Накъде биете?

Инспектор Хюит потупа върха на носа си с химикалката, сякаш обмисляше следващия си въпрос пред парламентарната комисия.

— Видяхте ли някой да се навърта наоколо?

— Не — отговори татко. — Разбира се, че не. Нямаше жива душа.

Инспектор Хюит престана да почуква с химикалката по носа си, колкото да си запише.

— Никой ли?

— Никой.

Инспекторът кимна тъжно, сякаш го знаеше през цялото време. Изглеждаше разочарован и въздъхна, докато прибираще бележника във вътрешния си джоб.

— Може ли да ви задам един последен въпрос, полковник? — попита той внезапно, сякаш току-що му беше хрумнал. — Какво правехте в гаража?

Татко извърна очи от прозореца, а мускулите на челюстта му се стегнаха. После се обърна и погледна инспектора право в очите.

— Не съм готов да ви споделя това, инспекторе.

— Много добре, тогава — каза инспектор Хюит. — Мисля, че...

В този миг госпожа Малит бутна вратата с пълното си дупе и влезе с клатушкане в стаята с пълен поднос на ръце.

— Нося ви вкусни бисквити с ким и чай и чаша мляко за госпожица Флавия.

Бисквити с ким и мляко! Мразех бисквитите на госпожа Малит толкова силно, колкото свети Павел е ненавиждал греха. Може би дори повече. Искаше ми се да скоча върху масата и с набодена на вилица наденичка за скиптър да извикам като Лорънс Оливие: „Няма ли кой да ни отърве от тази размирна готвачка?“

Но не го сторих. Запазих спокойствие.

Госпожа Малит направи лек реверанс, остави натоварения поднос пред инспектор Хюит, а после изведнъж забеляза татко, който още стоеше до прозореца.

— О, полковник Де Лус. Надявах се да се появите. Искях да ви кажа, че мъртвата птица на прага вчерашен е изхвърлена.

Незнайно откъде на госпожа Малит ѝ бе хрумнала идеята, че подобен обърнат словоред звучи не само старинно, но и поетично.

Преди татко да успее да смени темата на разговора, инспектор Хюит пое нещата в свои ръце.

— Мъртва птица на прага ли? Разкажете ми, госпожо Малит.

— Ами, господине, с полковника и госпожица Флавия бяхме в кухнята. Тъкмо извадих вкусния пай с крем от фурната и го оставях да се охлади на прозореца. По това време на деня обикновено започвам да си мисля как ще се прибера у дома при Алф. Алф е съпругът ми и не обича да скитосвам навън, когато дойде време за чая. Казва, че храносмилането му се разстройва, ако пропусне точно определения час за хранене. А когато храносмилането му се разстрои, гледката е страшна. Трябва да вадя кофи и парцали за бърсане.

— Колко беше часът, госпожо Малит?

— Около единайсет, единайсет и петнайсет. Идвам по четири часа преди обяд, от осем до дванайсет, и за три часа следобед — от един до четири часа — отвърна тя и изненадващо се смръщи на татко, който обаче беше твърде съсредоточен върху гледката през прозореца, за да забележи. — Обикновено оставам след работното си време заради едно или друго.

— А птицата?

— Птицата лежеше мъртва на прага. Беше малка бекасица. Бог ми е свидетел, достатъчно такива птици съм стотвила, за да ги разпознавам. Страшно се изплаших, когато я видях как лежи по гръб с потрепващи пера на вятъра, сякаш кожата ѝ беше още жива, макар сърцето ѝ да бе спряло. Точно това разказах на Алф. Казах му: „Онази птица лежеше там, а кожата ѝ сякаш беше още жива...“

— Имате много набито око, госпожо Малит — рече инспектор Хюит и тя поруменя и се наду като паун. — Сещате ли се за други подробности?

— Да, господине. На клюна на птичето имаше набучена марка. Изглеждаше едва ли не сякаш я бе носило в човката си, както щъркелите носят бебетата във вързопи, ако ме разбирате, но иначе изобщо не приличаше на щъркел.

— Каква марка по-точно, госпожо Малит?

— Пощенска марка, но не като днешните. О, изобщо не приличаше на тях. На нея беше изобразен ликът на кралицата. Не на

настоящата кралица, бог да я благослови, а на старата кралица... как се казваше... Кралица Виктория. Или поне щеше да е на марката, ако клюнът на птицата не стърчеше точно от мястото, където трябваше да е лицето.

— Сигурна ли сте, че марката е била точно такава?

— Гръм да ме удари, ако лъжа, господине. Като млад Алф имаше колекция от марки и още пази част от нея в кутия от бисквити под леглото в спалнята на втория етаж. Вече не ги вади толкова често, колкото когато бяхме млади, тъй като казва, че го натъжават. Въпреки това познавам онези стари марки за по едно пени, независимо дали са пронизани от птичи клюн.

— Благодаря, госпожо Малит — каза инспекторът и си взе една бисквита, — много ми помогнахте.

Госпожа Малит отново направи реверанс и тръгна към вратата.

— Когато се прибрах, казах на Алф: „Интересно е, че в Англия обикновено не можеш да видиш малка бекасила чак до септември.“ Много бекасини съм набучвала на шиш и съм поднасяла печени с филийки хляб. Госпожица Хариет, бог да я прости, най-много обичаше...

Чух зад гърба си силен стон и се обърнах тъкмо навреме, за да видя как татко се превива като сгъваем стол и се свлича на пода.

Трябва да призная, че инспектор Хюит реагира отлично. За миг той се озова до татко, долепи ухо към гърдите му и провери с дългия си пръст дали нещо не спира дишането му. Явно не бе проспал часовете по първа медицинска помощ. Миг по-късно той отвори прозореца и с палеца и безименния пръст, допрени до долната устна, нададе изсвирване, за което бих дала цяла гвинея да усвоя.

— Доктор Дарби! — извика той. — Елате тук! Бързо! Донесете си чантата!

Аз още стоях с ръка пред устата, когато доктор Дарби влезе в салона и коленичи до татко. След като го огледа набързо, той извади малка синя стъкленица от чантата си.

— Синкоп — обърна се докторът към инспектор Хюит, а на мен и госпожа Малит каза: — Това означава, че е припаднал. Не се тревожете.

Еха!

Докторът извади тапата на шишенцето и в няколко секунди преди да го поднесе под носа на татко, долових познат мирис: моят стар приятел амониевият карбонат, или както го наричах, когато бяхме сами в лабораторията, *Sal Volatile*, или понякога просто Сал. Знаех, че наименованието „амониев“ идва от амоняк — вещество, наречено така, защото било открито в камилска урина недалеч от светилище на бог Амон в Древен Египет. Освен това знаех, че по-късно в Лондон един мъж с интереси, подобни на моите, патентовал метод за извличане на соли за мирисане от птичия тор гуано.

О, колко обичах химията!

Щом доктор Дарби поднесе шишенцето под носа на татко, той изсумтя като бик на полето и клепачите му се вдигнаха като ролетни щори. Но не промълви нито думичка.

— Върнахте се сред живите, а? — каза докторът, докато татко, объркан, се опита да се изправи на лакът и да огледа стаята. Въпреки ведрия си тон доктор Дарби го беше прегърнал като новородено бебе. — Изчакайте, докато се съвземете напълно. Полежете за минутка на килима.

Инспектор Хюит стоя замислен, докато не дойде време да помогне на татко да се изправи на крака.

Подпрян тежко на ръката на Догър — междуременно го бяха повикали — татко се изкачи бавно по стълбите към стаята си. Дафни и Фели се появиха за малко: всъщност само надникнаха с преbledнели лица иззад перилата на стълбището.

Госпожа Малит спря за миг на път за кухнята и постави загрижено ръка на рамото ми.

— Хареса ли ти пая, скъпа? — попита тя.

Съвсем бях забравила за него. Отговорих в стила на доктор Дарби:

— Тъхъ.

Инспектор Хюит и доктор Дарби се бяха върнали в градината, когато се качих в лабораторията. През прозореца гледах с малко тъга и усещане за загуба как двама санитарни заобиколиха къщата и започнаха да преместват останките на непознатия върху платнена носилка. В далечината Догър работеше край фонтана в руски стил на източната морава и усърдно кастреше още рози от сорта „Лейди Хилингдън“.

Всички бяха заети с нещо. С малко късмет щях да успея да свърша онова, което исках, и да се върна, преди дори да са забелязали, че ме няма.

Промъкнах се на долния етаж, излязох през входната врата, взех Гладис, допотопния си велосипед, който стоеше подпрян на една каменна саксия, и няколко минути по-късно вече въртях бясно педалите към Бишъпс Лейси.

Как беше името, което татко спомена?

Туининг. Точно така. „Старецът“. И знаех точно къде да го намеря.

ПЕТ

Библиотеката на Бишъпс Лейси се намираше на „Кау Лейн“ — тясна, сенчеста уличка, обрамчена с дървета, която се спускаше от Главната улица надолу към реката. Първоначално библиотеката се помещавала в скромна сграда от черни тухли от времето на крал Джордж III, чиято цветна снимка бе публикувана на корицата на списание „Кънтри Лайф“. Сградата била дарена на жителите на Бишъпс Лейси от лорд Маргейт — местен младеж, който преуспял (под обикновеното име Ейдриън Чипинг) и станал прочут и богат като единствения доставчик на „Бийф чипс“ — тънки сухи резени говеждо месо, изобретени от самия него, за правителството на Нейно величество по време на Бурската война.

Библиотеката се издигала като спокоен оазис до 1939 година. Тогава, докато била затворена за ремонт, се запалила, когато купчина бояджийски кърпи се възпламенили в същия момент, в който министър-председателят господин Чембърлейн изнасял пред британския народ прочутата си реч: „Докато войната не бъде обявена, все още има надежда, че ще я избегнем“. Тъй като всички възрастни в Бишъпс Лейси се били скупчили около радиоприемниците, никой — дори шестимата пожарникари доброволци — не забелязал пламъците, докато не станало прекалено късно. Когато пристигнали с пожарната кола с ръчна помпа, от сградата била останала само купчина гореща пепел. За щастие всички книги се спасили, тъй като били преместени временно на склад.

Но поради избухването на войната, а после и всеобщата умора след примирието първоначалната сграда така и не бе възстановена. Мястото, на което се беше издигала, сега представляваше буренясала поляна на улица „Кейтър“ близо до „Тринайсетте патока“. Тъй като парцелът бил дарен за вечно ползване на жителите на Бишъпс Лейси, той не можеше да бъде продаден, а някогашният временен склад, в който се съхранявали книгите, се бе превърнал в постоянната сграда на библиотеката на „Кау Лейн“.

Завих от Главната улица и видях библиотеката — ниска квадратна постройка от стъкло, тухли и плочи, издигната през 1920 година, в която се бе помещавала автокъща. Няколко от тогавашните емайлирани табели с имената на излезли от производство автомобили като „Уолсли“ и „Шефийлд-Симплекс“ все още висяха на една от стените точно под стряхата, твърде високо, за да привлекат вниманието на крадци и вандали.

Днес, четвърт век след като и последната „Лагонда“ беше излязла през вратите ѝ, сградата бе нащърбена и олющена като стара глинена паница в килера на прислугата.

Зад библиотеката рояк рушащи се пристройки, скупчени като надгробни плочи около селска църква, стърчаха сред високата трева между автокъщата и изоставена крайбрежна алея, лъкатушеща покрай реката. В няколко от бараките с пръстен под се съхраняваха книгите, за които нямаше място в новата по-малка сграда на библиотеката. Паянтовите постройките, някогашни ремонтни работилници, сега съхраняваха в сумрачната си вътрешност купища ненужни книги, натъпкани на етажерки с табелки, отбелязващи жанра им: история, география, философия, наука. Все още вонящи на старо моторно масло, ръжда и примитивни тоалетни, тези дървени гаражи се наричаха Пирамидите — напълно подходящо име! Често идвах да чета тук и след химичната лаборатория в Бъкшоу библиотеката беше най-любимото ми място на света.

Размишлявах върху това, докато не пристигнах пред входната врата и не завъртях топката на бравата.

— О, да му се не види! — възкликнах.

Вратата беше заключена.

Направих крачка встрани, за да надникна през прозореца, и забелязах, че на стъклото е залепена табела с надпис, грубовато изписан на ръка с черен пастел: „ЗАТВОРЕНО“.

Затворено ли? Та днес беше събота. Библиотеката работеше от 10:00 до 14:30 часа от четвъртък до събота, както ясно беше отбелязано на бележката в черна рамка до вратата.

Да не би да се е случило нещо с госпожица Пикъри?

Разтърсих вратата, а после заблъсках силно. Притиснах длани в стъклото и надникнах вътре, но освен лъч светлина, който се

процеждаше сред прахоляка, преди да освети лавиците с романи, не се виждаше нищо.

— Госпожице Пикъри! — извиках аз, но не последва отговор. — Да му се не види!

Налагаше се да оставя проучването за друг път. Докато стоях пред библиотеката на „Кау Лейн“, ми хрумна, че Раят трябва да е място, на което библиотеката е отворена двацет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата.

Не... осем дни в седмицата.

Знаех, че госпожица Пикъри живее на улица „Шу“. Ако оставех колелото си тук и тръгнах направо между пристройките зад библиотеката, щях да мина зад „Тринайсетте патока“ и да изляза при къщата ѝ.

Поех през високата мокра трева, като внимавах да не се спъна в ръждясалите автомобилни части, които стърчаха тук-там като кости от динозаври в пустинята Гоби. Дафни ми беше описвала какви са последиците от тетанус: едно одраскване на стара автомобилна джанта — и от устата ми щеше да излиза пяна, да лая като куче и да се гърча на земята, щом видя вода. Тъкмо бях събрала малко слюнка в устата си, за да тренирам, когато чух гласове.

— Как можа да му позволиш, Мери? — попита млад мъж, чийто глас идваше от двора на странноприемницата.

Притаих се зад едно дърво и надзърнах иззад ствола му. Говореше Нед Кропър — момчето за всичко в „Тринайсетте патока“.

Нед! Само мисълта за него въздействаше на Офелия като инжекция новокаин. Сестра ми беше решила, че той изглежда досуц като актьора Дърк Богарт, но единствената прилика, която виждах аз, беше, че и двамата имат ръце, крака и коса, обилно наплескана с брилянтин.

Нед седеше върху буре от бира до задната врата на странноприемницата, а едно момиче, в което разпознах Мери Стоукър, се бе настанило на друго буре. Двамата не поглеждаха един към друг. Нед чертаеше сложен лабиринт в пръстта с петата на ботуша си, а Мери стискаше ръце в скута си и се взираше в нищото.

Макар да говореше приглушено, чувах идеално всяка дума. Измазаната с хоросан стена на „Тринайсетте патока“ отразяваше прекрасно звуците.

— Казах ти, Нед Кропър, не успях да му попреча. И как бих могла? Налетя ми отзад, докато сменях чаршафите му.

— Защо не изпищя? Можеш и мъртвите да събудиш с писъците си... когато пожелаеш.

— Все едно не познаваш баща ми. Ако разбере какво направи онзи мъж, жива ще ме одере!

Тя се изплю на земята.

— Мери! — провикна се глас от странноприемницата и прогърмя като гръмотевица из двора. Викаше баща ѝ, Тъли Стоукър, ханджията, чийто неестествено силен глас играеше важна роля в някои от най-скандалните легенди на селото.

— Мери!

Щом чу гласа му, тя скочи.

— Идвам! — извика. — Идвам!

За миг Мери се застоя, сякаш вземаше някакво решение. Внезапно тя се стрелна като усойница към Нед и го целуна звучно по устата, а после отметна престилка, както заклинател наметалото си, и изчезна в тъмната паст на входа.

Нед поседя неподвижно за миг, обърса уста с опакото на ръката си и претърколи бурето при другите празни бъчви в дъното на двора.

— Здравсти, Нед! — извиках аз и той се обърна смутен.

Знаех, че се чуди дали съм дочула какво си говорят с Мери и дали съм видяла целувката. Реших да се държа двусмислено.

— Какъв хубав ден е само — заявих с глуповата усмивка.

Нед се поинтересува как съм със здравето, а после във внимателно подбран ред попита и за здравето на татко и Дафни.

— Добре са — отвърнах аз.

— А госпожица Офелия? — стигна най-накрая и до нея.

— Госпожица Офелия ли? Ами, да ти кажа честно, Нед, всички сме доста притеснени за нея.

Той се сви, сякаш по носа му беше полазила оса.

— Нима? Какво ѝ е? Надявам се да не е нещо сериозно.

— Цялата е позеленяла — отвърнах аз. — Струва ми се, че е хлороза. И доктор Дарби е на същото мнение.

В „Речник на езика на простолюдието“ от 1811 година Франсис Гроус нарича хлорозата „Любовна треска“ и „Болестта на девиците“.

Знаех, че за разлика от мен, Нед не е чел тази книга. Потупах се мислено по гърба.

— Нед!

Отново викаше Тъли Стоукър. Нед пристъпи към вратата.

— Кажи й, че съм питал за нея — рече той.

Вдигнах два пръста под формата на буква V като Уинстън Чърчил. Това беше най-малкото, което можех да направя.

Улица „Шу“, също като „Кау Лейн“, се спускаше от Главната улица към реката. Къщата в стил Тюдор на госпожица Пикъри се намираше по средата на улицата и приличаше на картинка от кутията на пъзел. Със сламения си покрив и белите варосани стени, с прозорците с ромбоидни оловни рамки и червената си холандска врата, къщата представляваше истинска наслада за окото на всеки художник. По стените имаше декоративни дървени греди, които се издигаха като старинен кораб сред море от старомодни цветя, като анемонии, ружи, шибой, кампанули и други, чиито имена не знаех.

Той, рижавият котарак на госпожица Пикъри, се претърколи по гръб на прага и показа, че иска да го почешат по коремчето. Подчиних се.

— Добро момче си ти, Роджър. Къде е госпожица Пикъри?

Роджър се отдалечи бавно, за да си потърси нещо интересно за гледане, а аз почуках на вратата. Никой не отговори.

Заобиколих къщата и влязох в задния двор. Нямаше никого.

Върнах се на Главната улица, спрях да погледам все същите стари бурканчета, наплюти от мухи на витрината на аптеката, и тъкмо, докато пресичах „Кау Лейн“, случайно погледнах наляво и видях, че някой влиза в библиотеката. Разперих ръце като крилете на самолет, наклоних се на деветдесет градуса и потеглих. Но щом стигнах до входната врата, онзи вече беше влязъл. Завъртях топката на вратата и този път тя се отвори.

Жената пъхаше чантата си в чекмеджето и се настаняваше зад бюрото, когато осъзнах, че никога не я бях виждала. Лицето й беше сбръчкано като отдавна забравените ябълки от предишната зима, които понякога намирах в джобовете на палтото си.

— Да? — изгледа ме тя над очилата си.

На това ги учат в Кралската академия по библиотекарство. Забелязах, че очилата имат сивкав оттенък, сякаш бяха киснати в оцет.

— Очаквах да видя госпожица Пикъри — казах аз.

— Госпожица Пикъри трябваше да замине по личен семеен въпрос.

— О, така ли?

— Да, тъжна история. Сестра й Хети, която живее в Недър-Уолси, претърпяла трагична злополука с шевната си машина. През първите няколко дни изглеждало, че ще се оправи, но после състоянието й внезапно се влошило и сега има голяма вероятност да изгуби пръста си. Колко жалко, а има близначета. Госпожица Пикъри, разбира се...

— Разбира се — прекъснах я аз.

— Аз съм госпожица Маунтджой и с радост ще ти помогна вместо нея.

Госпожица Маунтджой! Госпожица Маунтджой пенсионерката! Бях слушала легенди за „Терора на госпожица Маунтджой“. Тя била главната библиотекарка в библиотеката на Бишъпс Лейси още по времето на Ной. На пръв поглед се държала мило, но вътрешно била „олицетворение на злобата“, или поне така ми бяха казвали. (Довери ми го госпожа Малит, която обичаше да чете детективски романи.) Хората от селото все още се молеха тя никога да не се завърне на работа.

— С какво мога да ти помогна, миличка?

Най-много от всичко мразех да ме наричат „миличка“. Когато напишеш книгата си „Трактат за всички отрови“, в раздела „Цианид“ в графа „Приложение“ щях да запиша: „Особено ефективен за лечение на лица, които използват обръщението «миличка»“.

Въпреки това едно от основните ми правила в живота е: „Когато искаш нещо, си дръж езика зад зъбите“.

Усмихнах се насила и казах:

— Бих искала да разгледам архива с вестниците.

— Архива с вестниците ли? — задави се от смях тя. — Много си любознателна, а, миличка?

— Да — отвърнах и се постарях да изглеждам скромна. — Така е.

— Вестниците са подредени в хронологичен ред на етажерката в стаята на Дръмънд. Намира се в дъното на западното крило, вляво на горния етаж — посочи с ръка госпожица Маунтджой.

— Благодаря — отвърнах аз и пристъпих колебливо в посока към стълбището.

— Освен ако не търсиш по-ранни броеве. Старите вестници са отвън в пристройките. Коя година по-точно те интересува?

— Не съм сигурна — отговорих.

Но, я чакай малко. Всъщност знаех! Какво беше казал непознатият в кабинета на татко?

„Туининг — Старецът — е мъртъв от...“ От колко време?

Спомних си ясно думите на непознатия. „Старецът е мъртъв от... трийсет години!“

— От хиляда деветстотин и двайсета година — отвърнах хладнокръвно. — Бих искала да прегледам архива с вестниците от хиляда деветстотин и двайсета година.

— Тези броеве сигурно все още са в гаража за технически прегледи, тоест ако плъховете не са ги изяли вече. — Каза го със злобен блясък в очите, сякаш щом споменеше плъхове, щях да избягам с писъци.

— Ще ги открия. Може ли ключа?

Госпожица Маунтджой бръкна в чекмеджето на бюрото и извади връзка железни ключове, които изглеждаха така, сякаш някога са принадлежали на надзирателите на Едмон Дантес от „Гарф Монте Кристо“. Раздрънках ги весело и излязох през вратата.

Гаражът за технически прегледи се намираше най-далеч от главната сграда на библиотеката.

Килната нестабилно над речния бряг, постройката представляваше купчина прогнили дъски и ръждясала ламарина, обрасли с мъх и увивни растения. По времето на автокъщата сградата е била гараж, в който са сменяли маслото и гумите на колите, смазвали са им осите и са извършвали други ремонти.

Оттогава обаче забравата и ерозията бяха превърнали постройката в подобие на отшелническа колиба в гората.

Завъртях ключа и вратата се отвори рязко със силно изскърцване на ръждясалите панти. Пристъпих в сумрака и внимателно заобиколих

канала за прегледи, който макар и покрит с масивни дъски, заемаше голяма част от помещението.

В гаража се носеше остър аромат на мускус и едва доловим мирис на амоняк, сякаш под дъсчения под живееха дребни животинки.

Половината от стената откъм „Кау Лейн“ беше заета от сгъваема врата, която сега бе закована с дъски, но някога се беше вдигала, за да влязат автомобилите и да паркират върху канала. По неизвестни причини стъклата на четирите прозореца бяха боядисани в отвратително червено, през което се процеждаше слънчевата светлина и придаваше на помещението неприятен кървав цвят.

Около останалите три стени като рамките на двуетажни легла бяха подредени дървени етажерки, отрупани отгоре до долу с пожълтели вестници: „Хрониките на Хинли“, „Западните окръзи“, „Сутрешни вести“, събрани по години и отбелязани с избелели ръчно надписани етикети.

Бързо открих 1920 година. Взех най-горния куп и се задавих от облака прах, който се вдигна и ме блъсна в лицето като след експлозия в мелница, а по пода като хартиен сняг се посипаха миниатюрни парченца прогризани страници.

Макар и да не ми се искаше, довечера щеше да се наложи да се изкъпя и да се изтъркам хубаво с гъбата.

Под мръсния прозорец стоеше масичка за игра на карти. Върху нея падаше светлина и имаше достатъчно пространство да разгърна вестниците.

Погледът ми привлече „Сутрешни вести“: таблоид, чиято първа страница, също като на лондонския „Таймс“, беше задръстена от лични обяви, откъси от новини и рубрика за изгубени вещи:

Изгубен: кафяв хартиен пакет, завързан с канап. Със сантиментална стойност за разстроения си собственик.
Щедро възнаграждение.

Пишете до Смит, странноприемница „Белият елен“,
Улвърстоун.

Или пък:

Уважаеми: Наблюдавал ни е. По същото време следващия четвъртък. Носи талк. Бруно.

И тогава изведнъж си спомних! Татко беше учил в „Грейминстър“, а училището не се ли намираще край Хинли? Хвърлих „Сутрешни вести“ обратно на мястото му и свалих един от четирите купа с „Хрониките на Хинли“.

Този вестник беше седмичник и излизаше в петък. Първият петък от 1920 година е бил Нова година, затова първият брой за годината беше от следващия петък — 8 януари, 1920 година.

Страниците бяха изпълнени с новини от празниците — туристи от континента по Коледа, отложена среща на Женското църковно дружество, обява за продажба на „големичко прасе“, празненство по случай почивния 26 декември в хотел „Гранж“, изгубена гума на цистерна с пиво.

Криминалната хроника от месец март представляваше мрачен списък с кражби, заловени браконieri и сбивания.

Прелиствах страница след страница, докато пръстите ми не почерняха от мастилото, изсъхнало двайсет години преди да се родя. През лятото е имало още туристи от континента, още пазарни дни, обяви за наемане на работници, лагери на момчетата скаути, две големи празненства и няколко предложения за ремонти по пътищата.

След час започнах да се отчайвам. Хората, които четяха подобни неща, явно притежаваха свръхчовешко зрение, защото шрифтът беше безумно дребен. Ако почетях още малко, щях да получа силно главоболие.

И тогава го открих:

ОБИЧАН УЧИТЕЛ ЗАГИВА СЛЕД ПАДАНЕ

При трагичен инцидент в понеделник сутринта Гренвил Туининг, на 72 години, магистър по изящни изкуства, преподавател по латински език и уважаван възпитател в училище „Грейминстър“ край Хинли, паднал от часовниковата кула на общежитието Ансън Хаус и

загинал на място. Свидетелите описват инцидента като „необясним“.

„Качи се на парапета, вдигна полите на робата си и ни поздрави с длан, обърната надолу, като римляните. Извика на момчетата в двора «Прощавайте!»“, разказва Тимъти Грийн, единайсетокласник от „Грейминстър“, „... и скочи!“.

„Прощавайте!“ Сърцето ми подскочи. Същата дума изхриптя в лицето ми и умирацията! „Сбогом!“ Едва ли беше съвпадение. Беше твърде странно. Със сигурност имаше някаква връзка — но каква?

По дяволите! Мислех трескаво, а нищо не ми хрумваше. Гаражът обаче не беше най-подходящото място за разсъждения. Щях да помисля по-късно.

Продължих да чета:

„С развяващата се роба около тялото приличаше на паднал ангел“, сподели с насълзени очи Тоби Лонсдейл, руменобуз младеж, който не се сдържа и се разплака, след като съучениците му го отведоха настрана.

Неотдавна господин Туининг бил разпитван от полицията във връзка с изчезнала пощенска марка: уникална и изключително ценна разновидност на Черно пени^[1].

„Няма връзка“, заяви доктор Исак Кисинг, директор на „Грейминстър“ от 1915 г.

„Няма никаква връзка. Господин Туининг беше уважаван и обичан от всички, които го познаваха...“

В статията се съобщаваше, че полицейското разследване и на двата инцидента продължава.

Броят беше от 24 септември 1920 година. Върнах вестника на лавицата, излязох от бараката и заключих вратата. Госпожица Маунтджой седеше на бюрото си, когато ѝ върнах ключа.

— Намери ли каквото търсеше, миличка?

— Да — отвърнах аз и демонстративно изтупах прахта от дланите си.

— Какво точно търсеше? — попита госпожица Маунтджой престорено скромно. — Може би ще успея да те насоча към още четива по темата.

С други думи: умираше от любопитство.

— Не, благодаря ви, госпожице Маунтджой.

По неизвестна причина изведнъж изпитах усещането, че са изтръгнали сърцето ми и са го заменили с изкуствено, направено от олово.

— Добре ли си, миличка? — попита госпожица Маунтджой. — Изглеждаш малко бледа.

Бледа ли? Имах чувството, че ще повърна.

Може би заради нервността си или като несъзнателен опит да се преборя с гаденето, за свой ужас се чух да казвам:

— Чували ли сте за господин Туининг от училището „Грейминстър“?

Тя ахна. Лицето ѝ почервения, а след това посивя, сякаш беше пламнала пред очите ми и беше изгоряла до купчина пепел. Госпожица Маунтджой извади дантелена носна кърпичка от ръкава си, смачка я на топка, напъха я в устата си и се заклати напред-назад на стола си, стиснала дантелата със зъби, сякаш бе моряк от XVIII век, чийто крак ще ампутират от коляното надолу.

Най-накрая тя ме погледна с насълзени очи и каза разтреперано:

— Господин Туининг беше брат на майка ми.

---

[1] Първата самозалепваща се марка, използвана в пощенската система. Въведена е във Великобритания през 1840 г. и върху нея на черен фон е изобразен ликът на кралица Виктория. Получава названието си заради черното мастило, с което е отпечатана, и цената си от едно пени. — Бел.прев. ↑

ШЕСТ

Пиехме чай. Госпожица Маунтджой беше изровила отнякъде очукан чайник, а след кратко тършуване извади от чантата си смачкано пакетче бисквити.

Седях на една стълба за сваляне на книги от високите рафтове и си похапвах.

— Беше голяма трагедия — заразказва госпожица Маунтджой. — Чичо ми работеше като главен възпитател в общежитието Ансън Хаус, откакто се помнех. Той много се гордееше с възпитаниците си. Правеше всичко възможно да ги научи на старание и да ги подготви за живота.

Обичаше да се шегува, че говори латински по-добре от самия Юлий Цезар, а граматиката, която беше написал, „Lingua Latina от Туининг“, публикувана, когато бил едва двайсет и четири годишен, се използваше в училищата по целия свят. Още пазя екземпляр от учебника на нощното си шкафче и макар да не разбирам почти нищо, понякога обичам да държа книгата заради спокойствието, което ми носи: *qui*, *quae*, *quod* и така нататък. Думите звучат толкова успокояващо.

Чичо Гренвил непрекъснато организираше какви ли не занимания: насърчи момчетата да си основат клуб по дебати, отбор по пързаяне с кънки, клуб по колоездене, клуб по крибидж. Обичаше да прави фокуси, макар да не го биваше много — винаги се виждаше как асо каро се подава от ръкава му, закачено с ластик. Беше и запален колекционер на марки и преподаваше на момчетата историята и географското разположение на страните, издали марките, както и как да поддържат класъорите си чисти и подредени. И това доведе до падението му.

Спрях да дъвча и наострих уши. Госпожица Маунтджой беше потънала в спомени и като че ли нямаше нужда да я подканям.

Постепенно тя ме омая. Говореше с мен като с възрастен човек и аз се поддадох. Изпитвах съжаление към нея... наистина.

— Падението му ли? — попитах.

— Той допусна голямата грешка да се довери на няколко подли сополанковци, които като червеи му бяха влезли под кожата. Преструваха се, че много се вълнуват от колекцията му от марки и се правеха, че се интересуват още повече от колекцията на доктор Кисинг, директора. По онова време той беше най-големият специалист в света по марките „Черно пени“ — първата пощенска марка — и познаваше всичките им разновидности и варианти. Колекцията на Кисинг бе една от най-завидните — говоря напълно сериозно — в целия свят. Онези подли създания убедили чичо Гренвил да организира частна изложба с марките на директора. Докато разглеждали перлата в колекцията — едно чудато Черно пени — забравила съм вече подробностите — марката била повредена.

— Как така повредена? — попитах аз.

— Изгоряла. Едно от момчетата я запалило. Искало да си направи шега.

Госпожица Маунтджой взе чашата си с чай и се понесе като дим към прозореца, където стоя и се визира навън, сякаш цяла вечност. Вече си мислех, че ме е забравила, но в същия миг тя проговори отново:

— Естествено, обвиниха чичо ми за трагедията... — Тя се обърна и ме погледна в очите. — А останалата част от историята си научила днес в гаража.

— Самоубил се е — казах аз.

— *Не се самоуби!* — изписка госпожица Маунтджой. Чашата и чинийката паднаха от ръцете ѝ и се разбиха на пода. — Беше убит!

— От кого? — попитах толкова овладяно, че дори успях да съставя въпроса граматически правилно. Госпожица Маунтджой отново започваше да ми лази по нервите.

— От онези чудовища! — изсъска тя. — Онези отвратителни чудовища!

— Какви чудовища?

— Онези момчета! Те го убиха. Все едно собственоръчно му забиха нож в сърцето.

— Кой са онези момчета... тоест чудовища? Помните ли имената им?

— Защо питаш? Какво ти дава право да идваш тук и да ровиш в миналото?

— Интересувам се от история.

Госпожица Маунтджой прокара ръка през очите си, сякаш се опитваше да излезе от някакъв транс, и заговори бавно като упоена.

— Случи се толкова отдавна. Много отдавна. Вече не помня... Чичо Гренвил е споменавал имената им, преди да го...

— Убият ли? — предположих аз.

— Да, точно така, преди да го убият. Странно, нали? През всичките тези години едно от имената се е запечатало в съзнанието ми, защото ми напомняше на маймуна... маймуна на верижка, с хармоника, малка червена кръгла шапчица и тенекиена кутия.

Тя се засмя нервно.

— Джако ли? — попитах аз.

Госпожица Маунтджой седна тежко като ударена. Зяпна ме с ококорени очи, сякаш току-що се бях материализирала пред нея от друго измерение.

— Коя си ти, малката? — прошепна тя. — Защо дойде тук? Как се казваш?

— Флавия — отвърнах аз и спрях за миг на прага. — Флавия Сабина Долорес де Лус. — Сабина наистина беше средното ми име, но Долорес си го измислих.

Старото колело с три скорости бе ръждясвало години наред в една барака за инструменти сред счупени саксии и дървени колички, докато не го спасих от забравата. Както много други предмети в Бъкшоу, велосипедът някога бе принадлежал на Хариет, която го кръстила „l’Hirondelle“, или „лястовицата“. Аз го прекръстих на Гладис.

Гумите ѝ бяха спаднали, веригата беше изсъхнала и плачеше за смазване, но със старата помпа за гуми и черната кожена чантичка за инструменти под седалката можеше да се ремонтира напълно. С помощта на Догър бързо я стегнах. Сред комплекта от инструменти намерих брошура, озаглавена „Колоездене за жени от всички възрасти“ с автор Прунела Стак, председател на Женската организация за здраве и красота. На корицата с черно мастило и красив почерк бе изписано: „Хариет де Лус, Бъкшоу“.

Понякога имах чувството, че Хариет не си е отишла — присъствието ѝ се усещаше навсякъде.

Летях към къщи покрай наклонените, покрити с мъх надгробни камъни в претъпкания двор на църквата „Свети Танкред“, през тесните алеи, оброчени с дървета, по прашната „Хай Роуд“, която водеше извън селото. После оставих Гладис да се спуска по инерция по баирите и докато профучавах покрай живите плетове, си представях, че съм пилот на един от самолетите „Спитфайър“, които само преди пет години бяха прелетели ниско като лястовици над същите тези плетове, преди да се приземят в Леткоут.

В брошурата прочетох, че ако карам велосипеда с изправен гръб като госпожица Гълч във филма „Магьосникът от Оз“, избирам неравен терен и дишам дълбоко, ще сияя от здраве като електрическа крушка и никога няма да страдам от акне — полезна информация, която не си направих труда да споделя с Офелия.

Чудех се дали има и брошура „Колоездене за мъже от всички възрасти“. И ако имаше, дали бе написана от председателя на Мъжката асоциация за здраве и красота?

Представих си, че съм момчето, което татко вероятно винаги е искал да има: син, когото да води в Шотландия, за да ловят съомга и да стрелят по диви кокошки в блатата. Син, когото щеше да изпрати в Канада, за да играе хокей на лед. Не че татко правеше някое от тези неща, но ми се искаше да си мисля, че ако имаше син, щеше да ги прави.

Презимето ми трябваше да е Лорънс, като неговото, и насаме щеше да ме нарича Лари. Колко ли е останал разочарован, когато всичките му деца се оказали момичета.

Дали не се държах твърде жестоко с ужасната госпожица Маунтджой? Не бях ли твърде отмъстителна? В крайна сметка тя не беше ли просто една безобидна и самотна стара мома? Дали Лари де Лус нямаше да прояви повече разбиране към нея?

— Как пък не! — извиках през брулещия лицето ми вятър и запях: — Умба-чъка! Умба-чъка! Умба-чъка-бум!

Но това не ми помогна да се почувствам като момче.

Аз си бях аз. Флавия. И обичах себе си, въпреки че никой друг не ме обичаше.

— Да живее Флавия! — провикнах се, докато с Гладис профучахме през портата Мълфорд с бясна скорост и излязохме на алеята с кестените, която вървеше успоредно на главната алея на Бъкшоу.

Невероятната порта с грифоните, изправени на задните си лапи, и украсена с филиграни от черно ковано желязо някога красяла съседното имение Бачли, наследствен дом на „Мръсните Мълфорд“. През 1706 година някой си Брандуин де Лус преместил портата в Бъкшоу, а след като един от семейство Мълфорд избягал с жена му — я откачил и я донесъл у дома.

Изглежда, размяната на една съпруга за една врата („Най-красивата отсам рая“, написал Брандуин в дневника си) решила въпроса, тъй като родовете Мълфорд и Де Лус запазили топли приятелски и съседски отношения, докато последният Мълфорд, Тобиас, не продал имението по време на американската Гражданска война и не заминал, за да помогне на братовчедите си, сражаващи се на страната на Конфедерацията.

— Може ли да поговорим, Флавия? — попита инспектор Хюит на входната врата.

Нима ме чакаше?

— Разбира се — отвърнах любезно аз.

— Къде беше досега?

— Арестувана ли съм, инспекторе? — Шегувах се и се надявах и той да е схванал шегата.

— Просто ми е любопитно.

Инспекторът извади лула от джоба на самото си, напълни я и запали клечка кибрит. Наблюдавах как пламъкът изгаря равномерно надолу към дебелиите му пръсти.

— Ходих в библиотеката.

Инспекторът запали лулата и посочи с нея към Гладис:

— Не виждам да носиш книги.

— Затворена е.

— Аха.

Този човек беше влудяващо спокоен. Дори на сцената на убийството остана толкова невъзмутим, сякаш се разхождаше в парка.

— Говорих с Догър — продължи той и аз забелязах, че не сваля очи от мен, за да види реакцията ми.

— Така ли? — В главата ми прозвуча предупредителен сигнал, като онези, които дават, когато подводниците се готвят да се потопят.

„Внимавай“, помислих си. Внимавай какво казваш. Каква ли част от истината му е признал Догър? Дали е споменал за непознатия в кабинета на татко? За караницата им? За заплахите?

Именно това беше проблемът при хора като градинаря ни: можеше да получи пристъп без никаква причина. Дали се беше раздрънкал пред инспектора за непознатия в кабинета? Проклет да е! Проклет!

— Каза, че си го събудила към четири часа през нощта и си му съобщила, че в градината има труп. Вярно ли е?

Сподавих облекчената си въздишка и едва не се задавих. Благодаря ти, Догър! Бог да те благослови и да бди над теб! Добрият стар предан Догър. Знаех си, че мога да разчитам на него.

— Да. Точно така.

— Какво се случи после?

— Слязохме на долния етаж и излязохме в градината през кухненската врата. Показах му тялото. Той коленичи до него и провери дали има пулс.

— И как точно го направи?

— Постави пръсти на врата точно под ухото.

— Хм, и имаше ли пулс?

— Не.

— Откъде разбра? Той ли ти каза?

— Не — отвърнах аз.

— Хм — повтори инспекторът. — Ти коленичи ли до него?

— Възможно е. Май не... Не помня.

Инспекторът си записа нещо. Макар да не видях, знаех точно какво: Въпрос: Д. (1) казал ли е на Ф., че няма пулс? (2) Видял ли е Ф. да коленичи Д. Т. (до тялото)?

— Напълно разбираемо — вметна инспекторът. — Сигурно си била много шокирана.

Извиках в съзнанието си образа на непознатия, лежащ в лехата призори: филизите на краставиците по брадичката му, кичурите рижа коса, нежно развявани от лекия утринен ветрец, бледата кожа,

опънатия крак, потрепващите пръсти, последното вдишване. И последната дума, която изхриптя в лицето ми... „Прощавайте“.

Колко вълнуващо!

— Да — отвърнах аз. — Много се уплаших.

Очевидно издържах теста. Инспектор Хюит отиде в кухнята, където сержант Улмър и сержант Грейвс работеха усърдно, засипвани с клюки и сандвичи с маруля от госпожа Малит.

Офелия и Дафни слязоха за обяд, а аз забелязах разочаровано, че кожата на Офелия е изключително гладка. Нима отварата ми имаше обратен ефект? Да не би по някакви неведоми химични пътища да съм сътворила чудодеен крем за лице?

Госпожа Малит нахълта в трапезарията и мърмореща постави купите със супа и сандвичите на масата.

— Не е редно — недоволстваше тя. — Работното ми време свърши, цялата тази суматоха, а Алф ме чака вкъщи. Как посмяха само да ме накарат да извадя онази мъртва птица от кофата за боклук — потрепери тя. — За да я снимат. Не е редно. Посочих им кофата и им казах, че щом толкова им е притрябвал трупът, да си го извадят сами, защото аз ще приготвям обяда. Яжте си сандвичите, момичета. Няма нищо по-хубаво от студена шунка през юни. Все едно сме на пикник.

— Мъртва птица ли? — попита Дафни и изви устни.

— Да, онази, която госпожица Флавия и полковникът намериха на прага вчерашен. Още ме побиват тръпки, като се сетя как лежеше с изцъклени очи, вирнат клон във въздуха и хартийката, набучена на него.

— Нед! — възкликна Офелия и удари с длан по масата. — Права си, Дафи. Изпратил ми е любовно послание!

По Великден Дафни четеше „Златната клонка: изследване на магически и религиозни традиции“ и разказа на Офелия за примитивните обичаи за ухажване в Южните морета, някои от които оцелели и до нашите просветени времена. Посъветва Офелия просто да бъде търпелива.

Погледнах недоумяващо първо едната, после другата. Понякога изобщо не разбирах сестрите си.

Мъртва птица, вкочанена като дърво, с вирнат клюн във въздуха. Че какво любовно послание беше това?

Дафни се скри зад книгата си, а Офелия се изчерви леко. Станах от масата, излязох, и ги оставих да се кискат над чиниите си.

— Госпожо Малит, не казахте ли на инспектор Хюит, че малките бекасини долитат в Англия чак през септември? — попитах аз.

— Бекасини, бекасини, бекасини! Само това слушам днес. Отдръпни се, моля те, искам да избърша там.

— Защо всъщност тук няма бекасини чак до септември?

Госпожа Малит се изправи, пусна четката в кофата и избърса изцапаните си със сапун ръце в престилката си.

— Защото преди това са някъде другаде — отвърна тя тържествуващо.

— Къде?

— Ами нали знаеш... те мигрират като всички птици. Сигурно са някъде на север. Може дори да пият чай с Дядо Коледа.

— Но колко на север? В Шотландия ли?

— Шотландия! — каза презрително госпожа Малит. — О, не скъпа. Дори и втората сестра на моя Алф ходи чак до Шотландия през ваканциите си, а тя не е бекасина. Макар че съпругът ѝ е — добави госпожа Малит.

Ушите ми забучаха и нещо в съзнанието ми изщрака.

— Ами Норвегия? — попитах. — Възможно ли е малките бекасини да прекарват лятото в Норвегия?

— Предполагам, че е възможно, скъпа. Ще трябва да провериш в някоя книга.

Да! Нали инспектор Хюит каза на доктор Дарби, че мъжът в градината е дошъл от Норвегия? Откъде всъщност знаеха това? Дали инспекторът ще ми признае, ако го попитам?

Най-вероятно не. Значи щеше да се наложи да се досетя сама.

— Хайде, излизай от кухнята — подкани ме госпожа Малит. — Не мога да се прибера, преди да измия пода, а стана един часът. Храносмилането на Алф сигурно вече е в окаяно състояние.

Излязох през задната врата. Полицаяте и следователят си бяха отишли; бяха взели трупа и градината изглеждаше странно празна.

Догър не се виждаше никакъв и аз седнах на ниската част от стената, за да помисля на спокойствие.

Дали Нед наистина беше оставил мъртвата птица на прага като знак за любовта си към Офелия? Тя очевидно мислеше така. И ако наистина е бил Нед, откъде е взел птицата?

Две секунди и половина по-късно грабнах Гладис, праметнах крак през седалката ѝ и за втори път през този ден полетях като вятър към селото.

Надпреварвах се с времето. В Бишъпс Лейси все още никой не знаеше за смъртта на непознатия. Полицайте едва ли щяха да кажат на някого, а пък аз — още по-малко.

Слуховете щяха да тръгнат чак след като госпожа Малит измиеше пода и се отправеше към селото. Но щом тя стигнеше у дома си, новината за убийството в Бъкшоу щеше да се разпространи като черната чума. Дотогава трябваше да разбере онова, което ме интересуваше.

СЕДЕМ

Спрях с приплъзване и подпрях Гладис на купчина прогнили дъски, а Нед все още работеше в двора на странноприемницата. Беше приключил с буретата от бира и сега наперено разтоварваше пити сирене с размерите на крайпътни камъни от каросерията на един паркиран камион.

— Привет, Флавия — поздрави той, щом ме видя и веднага се възползва от възможността да спре работа. — Искаш ли сирене?

Преди да успее да отговоря, Нед извади остро джобно ножче и отрязва парче „Стилтън“ със страховита лекота. Отдели едно парче и за себе си и веднага го напъха в устата си, както би казала Дафни, с „шумно мляскане“. Сестра ми ще става писателка и затова си преписва в стар бакалски тефтер фрази от книгите, които ѝ правят впечатление. Видях „шумно мляскане“ последния път, когато разлистих страниците му.

— Ходи ли си до вкъщи? — попита Нед с притеснен поглед.

Досетих се какво следва. Кимнах.

— Как е госпожица Офелия? Лекарят прегледа ли я?

— Да — отвърнах аз. — Мисля, че я прегледа сутринта.

Нед напълно повярва на лъжата ми.

— Още ли е зелена?

— По-скоро вече жълтее. Цветът ѝ се доближава повече до цвета на сярата, отколкото до цвета на медта.

Знаех, че лъжата, съдържаща множество подробности, минава по-лесно, както когато слагат хапчето за коня в ябълка. Но този път, още щом изрекох думите, разбрах, че съм прекалила.

— Стига, Флавия! Поднасяш ме!

Удостоих го с най-широката си глуповата усмивка.

— Хвана ме, Нед. Признавам си, излъгах.

Устните му се разтеглиха в странен огледален образ на моята усмивка. За миг си помислих, че ми се подиграва и се готвех да

избухна. Но тогава осъзнах, че той искрено се радва, че ме е надхитрил. Това беше единственият ми шанс.

— Нед, ако ти задам един изключително личен въпрос, ще ми отговориш ли?

Изчаках го да осмисли думите ми. Общуването с него беше все едно да си разменяш телеграми с полуграмотен човек в Монголия.

— Разбира се, че ще ти отговоря — отвърна той и дяволитият блясък в очите му ми подсказа какви ще са следващите му думи. — Възможно е обаче да не кажа истината.

След като и двамата се посмяхме добре, минах на въпроса. Щях да започна с тежката артилерия.

— Ти си много привързан към Офелия, нали?

Нед си пое шумно въздух и прокара пръст по вътрешната страна на яката си.

— Тя е много приятно момиче. Това ѝ признавам.

— Но не искаш ли един ден да се ожениш за нея, да заживеете в хубава къщичка и да си народите куп малки сополанковци?

Вратът на Нед започна да почервява като стълба на спиртен термометър. След няколко секунди той вече приличаше на онези птици, които издуват гърлото си по време на размножителния сезон. Реших да му помогна.

— Да речем, че тя иска да те види, но баща ѝ не ѝ позволява. Да речем, че една от по-малките ѝ сестри може да ти помогне.

Руменината му започна да избледнява. Помислих си, че ще се разплаче.

— Наистина ли, Флавия?

— Честна дума.

Нед протегна мазолестите си пръсти и стисна ръката ми с изненадваща нежност. Имах чувството, че се здрависвам с ананас.

— Приятелски поздрав — каза той, каквото и да означаваше това.

Приятелски поздрав ли? Да не би току-що да ми показаха тайното ръкостискане на някое провинциално братство, което се среща на лунна светлина в църковни дворове и затънтени горички? Да не би току-що да ме приеха в групичка, с която щеше да се наложи да участвам в неописуеми кървави среднощни ритуали в шубраците? Стори ми се интересна възможност.

Нед се хилеше като черепа от пиратските знамена. Взех нещата в свои ръце.

— Слушай ме сега. Урок номер едно: не оставяй мъртви птици на прага на любимата си. Така ухажват само котараците.

Нед ме изгледа озадачено.

— Веднъж два пъти съм й оставял цветя с надеждата, че ще ги забележи — отвърна той.

Виж, това беше новина за мен. Явно Офелия е прибирала букетите в будоара си, за да им се любовува, преди някой друг вкъщи да ги забележи.

— Но никога не съм оставял мъртви птици. Познаваш ме, Флавия. Никога не бих направил подобно нещо.

Замислих се за миг и се съгласих, че е прав и че не би го сторил. Следващият ми въпрос обаче улучи право в целта.

— Мери Стоукър знае ли, че си падаш по Офелия? — Този израз бях чула в киното в някой от американските филми — „Да се срещнем в Сейнт Луис“ или „Малки жени“, а сега за пръв път ми се предоставяше възможност да го използвам. И аз като Дафни запомнях интересни фрази, но не си ги записвах в тетрадка.

— Какво общо има Мери? Тя е дъщеря на Тъли и толкова.

— Стига, Нед, сутринта ви видях да се целувате, докато... минавах оттук.

— Тя се нуждаеше от малко утеха, нищо повече.

— Заради онзи, който й е налетял изотзад ли?

Нед скочи.

— Проклятие! Мери не иска да се разчува.

— Докато сменяла чаршафите?

— Ти си самият дявол, Флавия де Лус! — изръмжа Нед. — Махай се оттук! Върви си у дома!

— Кажи й, Нед — чу се тих глас и когато се обърнах, видях Мери.

Тя стоеше с едната длан, подпряна на касата на вратата, а с другата — стиснала блузата си като Тес от рода Дърбървил. След като се вгледах по-внимателно, забелязах, че дланите й са разранени, а присвитите очи гледат решително.

— Кажи й — повтори Мери. — За теб вече няма значение, нали?

На мига усетих, че не ме харесва. По принцип едно момиче веднага може да прецени дали друго момиче го харесва. Фели твърди, че между мъжете и жените сякаш има развалена телефонна линия и никога не се знае кой затваря слушалката. Никога не можем да кажем дали някое момче ни обожава или ненавижда, но с момичетата се разбира за три секунди. Между момичетата непрекъснато протичат невидими сигнали като високочестотните радиосъобщения между брега и корабите в морето, а този таен поток от точки и тирета ми сигнализираше, че Мери ме ненавижда.

— Хайде, кажи й! — извика тя.

Нед преглътна шумно и отвори уста, но от нея не излезе нито звук.

— Ти си Флавия де Лус, нали? — продължи Мери. — От онази пасмина в Бъкшоу. — Изстреля думите така, сякаш ме замеряше с пай в лицето.

Кимнах глуповато, сякаш бях слабоумно сираче, с което трябва да се отнасят изключително внимателно. Реших, че е най-добре да не й противореча.

— Ела с мен — привика ме тя с жест. — Побързай и си дръж устата затворена.

Последвах я в тъмна каменна изба, а после по дървеното стълбище, което се виеше стръмно до горния етаж. Изкачихме го и се озовахме в помещение, където някога явно бяха гладили чаршафите: висок квадратен килер, сега пълен с етажерки, отрупани с препарати, сапуни и вакси. В друг ъгъл бяха струпани метли, подпрени безразборно сред силния мирис на карболов дезинфектант.

— Шшт! — изсъска Мери и ме стисна силно за ръката. Към нас се приближаваха тежки стъпки: някой се качваше по стълбището, по което дойдохме. Свихме се в ъгъла внимателно, за да не бутнем метлите.

— Помни ми думата, това ще е проклетият ден, в който котсуълдски кон ще обере наградата! Ако бях на твоето място, щях да заложа малко на Морска звезда и проклет да съм, ако повярвам на съветите, които ти дава някакъв скапаняк от Лондон, не различаващ задника от главата си!

Говореше Тъли, който толкова силно обменяше с някого поверителни съвети за конни надбягвания, че щяха да го чуят чак на

хиподрума в Епсъм Даунс. Другият глас промърмори нещо, което завърши с „Ха-ха!“, докато звукът от стъпките им заглъхваше в лабиринта от коридори, облицовани с дърво.

— Не натам — изсъска Мери и ме дръпна за ръката.

Промъкнахме се зад един ъгъл и влязохме в тесен коридор. Тя извади връзка ключове от джоба си и тихо отвори последната врата отляво. Влязохме и се озовахме в стая, която май не се бе променила от времето, когато кралица Елизабет посетила Бишъпс Лейси през 1592 година по време на една от летните си обиколки. Първото, което ми направи впечатление, бяха таванът с дървени греди, гипсовите стенни панели, едно малко прозорче с ромбоидни оловни решетки, откряхнатото, за да влиза въздух, и неравният дъсчен под, който се издигаше и спускаше като морски вълни.

Край стената имаше очукана дървена маса с пъхната под единия крак книжка с разписанието на влаковете (от октомври 1946 година), за да не се клати. Върху масата стояха две кани от страдфорширски порцелан, но от различни комплекти, едната розова, а другата — кремава, гребен, четка за коса и малък черен кожен несесер. В ъгъла до отворения прозорец видях куфар: евтин на вид сандък, облепен с цветни стикери. До него стоеше стол с една липсваща преграда на рамката. В другия край на стаята забелязах дървен гардероб, който изглеждаше като купен от разпродажба на вещи втора ръка.

— Е, това е — каза Мери.

Заклучи вратата зад нас, а аз се обърнах и за пръв път я разгледах внимателно. В сивия сумрак от процеждащата се светлина през мръсните стъкла на прозореца тя изглеждаше още по-стара, по-сурова и по-крехка от момичето с разранените длани, което преди малко видях на слънцето в двора.

— Предполагам, че никога не си влизала в толкова малка стая, нали? — продължи надменно тя. — Такива като вас в Бъкшоу сигурно ходят от време на време в „Бедлам“^[1], нали? Да зърнете откачалките, да видите как живеем в клетките си. Да ни подхвърлите по някоя бисквитка.

— Не разбирам за какво говориш — отвърнах аз.

Мери се обърна с лице към мен и видях свирепия ѝ поглед в пълния му блясък.

— Онази твоя сестра, онази Офелия, те е пратила да предадеш съобщение на Нед, и не ме лъжи, че не е вярно. Тя ме мисли за повлекана, но аз не съм такава.

И в този миг реших, че Мери ми харесва, макар тя да не харесваше мен. Всеки, който знаеше думата „повлекана“, си струваше да бъде привлечен за приятел.

— Виж сега, не нося никакво съобщение. Онова, което казах на Нед, беше само за прикритие. Трябва да ми помогнеш, Мери. Знам, че ще го направиш. В Бъкшоу стана убийство...

Ето, казах го най-сетне!

— ... и никой не знае, освен ние с теб... и убиецът, разбира се.

Мери ме изгледа за не повече от три секунди и после попита:

— Кой е мъртвецът?

— Не знам. Затова съм тук. Но ми се струва логично, когато намерят някого мъртъв в краставиците и дори полицията не знае кой е, мястото, на което най-вероятно е бил отседнал в околията — ако, разбира се, е бил отседнал наблизко — да е тук, в „Тринайсетте патока“. Ще ми донесеш ли регистъра?

— Няма нужда да ти го нося — отвърна Мери. — В момента имаме само един гост и това е господин Сандърс.

Колкото повече говорех с нея, толкова повече започвах да я харесвам.

— А това е неговата стая — добави любезно тя.

— Той откъде е?

Лицето ѝ помръкна.

— Честно казано, не знам.

— Отседнал ли е тук и преди?

— Не, доколкото ми е известно.

— Тогава трябва да прегледам регистъра. Моля те, Мери! Моля те! Важно е! Полицайте ще дойдат след малко, а тогава ще е твърде късно.

— Ще се опитам... — рече тя, отключи вратата и се измъкна от стаята.

Щом Мери излезе, аз отворих вратата на гардероба. Освен две дървени закачалки, вътре нямаше нищо, затова насочих вниманието си към куфара, който бе покрит с пътнически стикери като водорасли, полепнали по корпуса на кораб. Тези разноцветни ракообразни обаче

си имаха имена: Париж, Рим, Стокхолм, Амстердам, Копенхаген, Ставангер... и много други.

Дръпнах закопчалката и за моя изненада тя се отвори. Куфарът беше отключен! Двете половини с панти по средата се раздалечиха лесно и аз се изправих лице в лице с гардероба на господин Сандърс: син костюм от шевиот, две ризи, чифт ниски кафяви обувки с връзки (Със син костюм от шевиот? Дори и аз не бих се облякла така!) и безформена, театрална шапка, напомняща ми за снимките на писателя Гилбърт Честъртън, които видях в брошурата с програмата на Би Би Си.

Издърпах чекмеджетата на куфара, като внимавах да не разместя нещо: чифт четки за коса (имитиращи черупката на костенурка), бръснач (марка „Валей“), тубичка крем за бръснене (марка „Морнинг Прайд“), четка и паста за зъби („Тимол“: „препоръчва се специално за неутрализиране на бактериите, предизвикващи развалянето на зъбите“), нокторезачка, гребен (от целулоид) и чифт квадратни копчета за ръкавели (от черен кехлибар с гравирани в сребристо инициали Х.Б.)

Х.Б. ли? Нали това беше стаята на господин Сандърс? Какво биха могли да означават инициалите Х.Б.?

Вратата се отвори рязко и един глас изсъска:

— Какво правиш?

Едва не подскочих от изненада. Беше Мери.

— Не можах да взема регистъра. Татко беше... Флавия! Не може да ровиш в багажа на гостите! И двете ще загазим. Престани.

— Добре — отвърнах аз, докато приключвах с тършуването из джобовете на костюма. И без това бяха празни.

— Кога за последно видях господин Сандърс?

— Вчера по пладне. Тук.

— Тук? В тази стая ли?

Мери преглътна, кимна и извърна очи.

— Сменях чаршафите, когато той ме изненада отзад и ме сграбчи. Запуши устата ми с ръка, за да не крещя. Добре че в същия миг татко се провикна от двора. Малко го стресна. Не си мисли обаче, че и аз не го сригах веднъж два пъти. Той и мръсните му лапи! Щях да му издера очите, ако имах възможност.

Мери ме изгледа така, сякаш беше казала твърде много. Сякаш между нас изведнъж се бе разтворила огромна пропаст в социално отношение.

— Щях да му издера очите и да изпия кръвта от дупките им — добавих аз.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

— Джон Марстън — продължих. — „Холандската куртизанка“, хиляда шестстотин и четвърта година.

Последва пауза от около двеста години. После Мери се изкикоти.

— Голям чешит си! — каза тя.

Пропастта се беше затворила.

Няколко секунди по-късно двете се смеехме превити с ръце пред устите, подскачахме из стаята и хриптяхме в унисон като двойка дресирани тюлени.

— Фели ни прочете тази книга с фенерче под одеялото — обясних и по неясна причина това ни се стори още по-смешно и отново се разсмяхме, докато почти не можехме да се движим.

Мери ме прегърна и ме притисна силно.

— Флавия, невероятна си. Наистина. Ела да видиш нещо.

Тя отиде до масата, взе черния кожен калъф, развърза го и вдигна капака. В него имаше два реда от по шест малки стъклени шишенца, общо дванайсет. Единайсет бяха пълни с жълтеникава течност, а дванайсетото бе три четвърти празно. Между редовете видях две полукръгли вдлъбнатини, сякаш от там липсваше някакъв цилиндричен предмет.

— Какво мислиш, че е това? — прошепна Мери, когато в далечината избоботи гласът на Тъли. — Дали е отрова? Да не би нашият господин Сандърс да е психопат?

Махнах тапата на полупразното шишенце и го поднесох към носа си. Миришеше така, сякаш някой бе капнал оцет върху обратната страна на лейкопласт: щипец белтъчен мирис, като че в съседната стая гореше косата на алкохолик.

— Инсулин. Той е диабетик.

Мери ме погледна озадачено и изведнъж разбрах как се е почувствал Архимед, когато е извикал „Еврика!“ във ваната си. Хванах Мери за ръката.

— Господин Сандърс червенокос ли е? — попитах я припряно.

— Косата му е рижава като ревен. Откъде разбра?

Тя ме зяпаше, сякаш бях врачката мадам Золанда на църковния панаир с тюрбан, шал и кристална топка.

— Налучках — отвърнах аз.

---

[1] Най-старата психиатрична болница в света, намираща се в Лондон. — Бел.прев. ↑

ОСЕМ

— Да му се не види! — възкликна Мери, бръкна под масата и извади обло метално кошче за боклук. — За малко да забравя. Татко ще ми одере кожата, ако разбере, че не съм го изпразнила. Той все мърмори за микробите, макар да не повярваш, ако го видиш как изглежда. Добре че се сетих, преди... о, Боже! Каква гнусотия.

Мери сбърчи нос и протегна кошчето към мен. Аз надникнах колебливо. Никога не знаеш какво те очаква, когато си вреш носа в чуждия боклук.

Дъното на кошчето беше покрито с трохи и парчета тесто: нямаше кутия, само остатъци от закуската, сякаш онзи, който я е ял, се заситил и хвърлил останалото. Изглежда, бяха остатъците от пай. Когато бръкнах вътре и извадих едно парченце, Мери изсумтя погнушено и извърна глава.

— Виж ти! Това е парченце от коричката, виждаш ли? Опечена е до златистокафяво и от едната страна има малки гънки тесто за украса. Тези парчета са от долната страна на коричката, защото са по-бели и по-тънки. Не е много хрупкава, а? Въпреки това — добавих — умирам от глад. Когато не си ял цял ден, всичко ти се струва вкусно.

Вдигнах парчето пай и отворих уста, сякаш се каня да го лапна.

— Флавия!

Спрях, поднесла разпадащия се залък на половината път към устата си.

— А?

— Ех, каква си! — каза Мери. — Дай ми го. Ще го изхвърля.

Нещо ми подсказа, че идеята е много лоша. Нещо ми подсказа, че наяденият пай е доказателство, което не бива да бъде докосвано, докато не го открият инспектор Хюит и двамата сержанти. За миг се замислих над въпроса.

— Имаш ли лист хартия?

Мери поклати глава. Отворих гардероба, вдигнах се на пръсти и опипах горната полица с длан. Както и подозирах, рафтът беше застлан

с вестник. Бог да те благослови, Тъли Стоукър!

Като внимавах да не ги счупя, изсипах бавно по-големите парчета от пая върху броя на „Дейли Мейл“ и го сгънах, така че се получи малък спретнат пакет. Мери ме гледаше нервно, без да продума.

— Ще трябва да проведе лабораторно изследване — заявих мрачно.

Честно казано, все още нямах никаква представа какво ще правя с гнусните остатъци. Щях да измисля нещо по-късно, но точно сега исках да покажа на Мери кой е шефът.

Докато оставях кошчето на пода, внезапно движение на дъното му ме стресна и не се срамувам да си призная, че стомахът ми направи салто. Какво имаше вътре? Червеи? Плъх? Невъзможно: нямаше как да не съм забелязала нещо толкова голямо.

Надзърнах предпазливо в кофата и видях, че нещо действително се движи на дъното ѝ. Перо! Потрепваше леко, почти незабележимо от течението в стаята. Шумолеше като изсъхнало листо — по същия начин, по който рижата коса на непознатия се развяваше на утринния ветрец.

Нима беше умрял едва тази сутрин? Имах чувството, че е изминала цяла вечност от неприятната случка в градината. Неприятна ли? Каква лъжкиня си само, Флавия!

Мери ме зяпна втрещено, когато бръкнах в кошчето и извадих перото и късче тесто, забито на върха му.

— Виждаш ли това? — попитах аз и го протегнах към нея.

Мери се отдръпна назад, както сигурно правеше Дракула, когато го заплашат с кръст.

— Ако перото беше паднало върху пая в кошчето, парченцето тесто нямаше да е набодено на върха му. „Двайсет и четири коса, опечени на пай“ — изрецитирах аз стих от детската песничка. — Виждаш ли?

— Сигурна ли си? — попита Мери с опулени очи.

— Напълно, Шерлок. Този пай е имал плънка от птиче месо и дори се досещам каква е била птицата.

Отново поднесох перото пред лицето ѝ.

— „Чудно ястие ще поднесем на краля“ — продължих аз и този път Мери се усмихна.

Щях да направя същото за инспектор Хюит. Да! Щях да разреша този случай и да му го поднеса обвит в разноцветни панделки.

„Няма нужда да излизаш пак навън“, беше ми рекъл този дръвник в градината. Какъв нахалник!

Е, ще му покажа аз това-онова!

Нещо ми подсказваше, че ключът към случая е Норвегия. Нед не е ходил в тази страна, а освен това се закле, че не е оставил бекасината на прага. Вярвах му, ето защо той беше извън всякакво подозрение... поне засега.

Непознатият е дошъл от Норвегия, а това научих от самия извор, така да се каже! Ерго (означава „следователно“), непознатият може би е донесъл птицата със себе си.

В пай.

Да! Това изглеждаше напълно логично! Какъв по-добър начин да прекараш мъртва птица покрай любопитните митничари?

Само още една стъпка и щяхме да сме свободни: след като не мога да попитам нито инспектора как е разбрал, че мъжът идва от Норвегия, нито непознатия (тъй като е мъртъв), кой остава на разположение?

И изведнъж се сетих. Видях решението пред очите си, сякаш гледах от върха на планина. Както сигурно Хариет се е чувствала...

Като орел, съзрял плячката си.

Поздравих се мислено. Щом като непознатият е дошъл от Норвегия и е оставил мъртва птица на прага ни преди закуска, а после се е появил в кабинета на татко след полунощ, той трябва да е прекарал останалото време някъде наблизо. Някъде, докъдето е можел да стигне пеша от Бъкшоу. На някое място точно като тази стая в „Тринайсетте патока“.

Вече бях сигурна: трупът в краставиците беше на господин Сандърс. Нямаше никакво съмнение.

— Мери!

Тъли се провикна отново като ревящ бик, но този път гласът му като че ли идваше иззад вратата.

— Идвам, татко! — извика тя и грабна кошчето.

— Махай се отгук — прошепна ми. — Изчакай пет минути и слез по задните стълби, по които се качихме.

Мери изчезна и миг по-късно я чух да обяснява на Тъли в коридора, че само искала да почисти още по-хубавичко кошчето, тъй като в него имало хвърлен боклук.

— Не желаем някой да умре заради микробите, които е пипнал в „Тринайсетте патока“, нали татко?

Тя се учеше бързо.

Докато чаках, отново разгледах куфара. Прокарвах пръсти по цветните стикери и се опитвах да си представя къде е бил по време на пътуванията си и какво е правил господин Сандърс във всеки от тези градове: Париж, Рим, Стокхолм, Амстердам, Копенхаген, Ставангер. Стикертът от Париж беше в червено, бяло и синьо, както и стикертът от Ставангер.

Ставангер във Франция ли беше? Замислих се. Името не звучеше френско, освен ако разбира се, не се произнасяше „ставонжие“, както името на Лорънс Оливие. Докоснах етикета и той се набръчка под пръстите ми: събра се като водата пред носа на кораб.

Направих същото и с останалите стикери. Всички бях здраво залепени и останаха гладки като етикета на бутилка с цианид.

Върнах се на Ставангер. Етикетът ми се стори малко по-неравен от останалите: сякаш под него имаше нещо.

Кръвта кипеше във вените ми като водата под воденично колело.

Отново разкопчах куфара и извадих бръснача от чекмеджето. Когато отворих острието, си помислих какъв късмет имат жените — освен в редки случаи като при госпожица Пикъри, библиотекарката — че не трябва да се бръснат. Достатъчно трудно беше да си жена и без да се налага да мъкнеш всички тези принадлежности навсякъде, където ходиш.

Хванах внимателно острието с палец и показалец (след инцидента със счупените колби ми изнесоха сериозно конско за острите предмети) и направих разрез по дължината на стикера, като внимавах да следвам точно линията на декоративната нишка в синьо и червено, която минаваше по цялата дължина на етикета.

Повдигнах внимателно хартията с тъпия край на бръснача, а изпод нея изшумоля хартийка и падна на пода. Беше пергаментов плик, подобен на онези, които зърнах в чантата на сержант Грейвс. Тъй като хартията беше полупрозрачна, видях, че вътре има нещо: нещо

квадратно и плътно. Отворих плика и го потупах с пръст. В дланта ми изпадна нещо, всъщност две неща.

Две пощенски марки. Две яркооранжеви пощенски марки в миниатюрни прозрачни калъфчета. Като изключим цвета им, те бяха абсолютно идентични с Черното пени, набучено на клюна на бекасината. И на тях стоеше ликът на кралица Виктория. Какво разочарование!

Не се съмнявах, че татко би припаднал от възторг при вида на безупречното съвършенство на марките, магията на надписите, удоволствието от перфорацията им и славното лепило, но за мен те бяха просто нещо, което лепях върху писмото до ужасната леля Фелисити в Хемпшир, за да ѝ благодаря за чудесната книжка за катерицата Неди, която ми е подарила за Коледа.

Защо да си правя труда да ги връщам обратно? Ако тялото в градината ни действително беше на господин Сандърс, а вече бях сигурна, че е така, той повече не се нуждаеше от пощенски марки.

Реших да ги задържа. Ще ми бъдат от полза някой ден, когато се наложи да ги разменя с татко, за да се спася от наказание, тъй като той не можеше да мисли едновременно и за марки, и за дисциплина.

Напъхах плика в джоба си, облизах показалеца си и навлажних вътрешния ъгъл на разрязания етикет. После с палец го залепих отново върху куфара. Никой, дори инспектор Фабиан от Скотланд Ярд, нямаше да се досети, че стикерът е рязан.

Времето ми изтече. Хвърлих последен поглед на стаята, промъкнах се в сумрачния коридор, както ми каза Мери, и тръгнах предпазливо към задното стълбище.

— За нищо не те бива, Мери! Как, по дяволите, да се грижа всичко да е изрядно, когато ти не си вършиш работата?

Тъли се качваше по задните стълби. След като завиеше на площадката, щях да се изправя лице в лице с него!

Забързах на пръсти в обратната посока през лабиринта от виещи се коридори — тук качваш едно-две стъпала, там слизаш три надолу. Миг по-късно, задъхана, се озовах на върха на стълбище с формата на буквата Г, което водеше към главния вход. Доколкото виждах, долу нямаше никого.

Заслизах бавно на пръсти.

Дълъг коридор със стени, отрупани със зацапани картини на ловни сцени, служеше за фоайе, по чиито тапети векове наред е полепвал мирисът на опушените души на принесени в жертва пушени херинги. Единствената светлина в помещението идваше от слънчевите лъчи, процеждащи се през входната врата.

От лявата ми страна стоеше малко бюро с телефон, телефонен указател, малка стъклена ваза с червени и бледолилави теменужки и дебела тетрадка. Регистърът!

Очевидно в „Тринайсетте патока“ не се тълпяха много гости. Върху отворените му страници стояха имената на пътниците, които бяха отседнали тук през последните десетина дни. Дори не се наложи да докосвам тетрадката.

Ето го:

2 юни, 10:25, Ф. К. Сандърс, Лондон.

Предишния ден не се бяха регистрирали други гости, никой не се бе настанил и след това.

Но как така Лондон? Инспектор Хюит каза, че мъртвият е дошъл от Норвегия, а аз знаех, че също като крал Джордж, инспектор Хюит не е случаен човек.

Добре де, всъщност не каза точно това. Рече, че покойният е дошъл *наскоро* от Норвегия, което придобиваше съвсем друго значение.

Преди да успея да обмисля въпроса, от горния етаж долетя тропот. Отново беше Тъли, вездесъщият Тъли. По тона му разбрах, че все още хока Мери.

— Не ме гледай така, момичето ми, или ще съжаляваш!

А сега той слизаше тежко по централното стълбище! След още няколко секунди щеше да ме види. Тъкмо се канех да се стрелна към входната врата, когато раздрънкано черно такси спря точно пред нея с покрив, отрупан с багаж и дървените крака на фотографски статив, щръкнали през един от прозорците.

Тъли се разсея за миг.

— Пристига господин Пембъртън — прошепна той драматично. — Подранил е. Казах ли ти, че точно така ще стане, момиче?

Размърдай се и прибери тези мръсни чаршафи, докато аз намеря Нед.

Затичах се! Профучах назад покрай рисунките с ловни сцени, през задния вестибюл и изхвърчах в двора на странноприемницата.

— Нед! Ела да вземеш багажа на господин Пембъртън.

Тъли беше точно зад мен и ме следваше към задната част на странноприемницата. Макар за миг ярката слънчева светлина да ме заслепи, видях, че Нед го няма. Сигурно беше приключил с разтоварването на камиона и се е заел с другите си задължения.

Без дори да се замисля, скочих в каросерията и се спотаих зад купчина пити със сирене.

Надзърнах измежду натрупаните пити една върху друга и видях как Тъли излиза на двора, оглежда се и избърсва зачервеното си лице с престилката. Беше облечен като за наливане на бира. Помислих си, че барът сигурно вече е отворил.

— Нед! — изръмжа той.

Знаех, че както е застанал под яркото слънце, не може да ме види в мрачната вътрешност на камиона. Трябваше само да се спотайвам и да пазя тишина.

Тъкмо размишлявах върху това, когато още два гласа се присъединиха към ръмженето на Тъли.

— Чао, Тъли — каза единият. — Мерси за бирата.

— Чао, приятел — добави другият. — До следващата събота.

— Кажу ми на Джордж, че може да си заложи ризата на Морска звезда. Само не му казвай коя риза!

Това беше една от онези глупави реплики, които мъжете изричат просто за да имат последната дума. В нея нямаше нищо смешно. И въпреки това тримата се разсмяха и вероятно пляскаха по бедрата си на това остроумие, но миг по-късно усетих как камионът натежава, когато двамата мъже се качиха тежко в кабината. После двигателят изръмжа и камионът тръгна... назад.

Тъли свиваше и разгъваше пръсти и така правеше знак на шофьора колко разстояние има между задницата и оградата на двора. Нямаше как да скоча, без да попадна право в ръцете му. Щеше да се наложи да изчакам камионът да излезе през портала и да завие по улицата.

При последния поглед, който хвърлих към двора, видях как Тъли върви обратно към странноприемницата, а Гладис си стои подпряна

там, където я бях оставила — до купа дървени трупи.

Камионът зави рязко и ускори, а една пита сирене се претърколи и ме запрати със себе си на грубия дървен под. Когато успях да се осъзная, зелените живи плетове препускаха размазано зад нас, а Бишъпс Лейси се стопяваше в далечината.

Браво на теб, Флавия, помислих си, може никога повече да не видиш семейството си.

Колкото и привлекателна да ми се стори в първия момент тази мисъл, скоро осъзнах, че всъщност татко *ще* ми липсва — поне малко. Бързо щях да преживея отсъствието на Офелия и Дафни.

Инспектор Хюит, естествено, вече сигурно е стигнал до заключението, че аз съм извършила убийството, избягала съм от местопрестъплението и пътувам с търговски кораб към Британска Гвиана. Навярно вече е пратил известия до всички пристанища да си отварят очите за единайсетгодишна убийца с опашки и пуловер.

След като съберат две и две, полицаите щяха да пуснат хрътките по следите на бегълка, която вони на магазин за сирене. Щеше да се наложи да се изкъпя: може би да се добера до някое поточе, където да изпера дрехите си и да ги изсуша на къпинов храст. Полицаите, естествено, щяха да разпитат Тъли, да въртят на шиш Нед и Мери и да разберат как съм избягала от „Тринайсетте патока“.

„Тринайсетте патока“.

Зачудих се защо хората, които измислят имената на странноприемниците и обществените сгради, страдат от такава липса на въображение.

Веднъж госпожа Малит ми каза, че странноприемницата била кръстена „Тринайсетте патока“ през XVIII век от един ханджия, който просто преброил, че в околните села има дванайсет регистрирани странноприемници с името „Паток“ и добавил още една.

Защо не е измислил нещо с практическа стойност, като „Тринайсетте въглеродни атома“, например? Нещо, което да се запомня лесно. Тринайсет въглеродни атома имаше в тридецила, чийто хидрид беше метанът, или блатният газ. Колко полезно име за кръчма!

„Тринайсетте патока“. Какво друго да очакваш от един мъж, освен да кръсти заведението на птица!

Все още размишлявах за тридецила, когато през отвора в каросерията видях да минаваме покрай заоблен, варосан камък. Стори

ми се познат и почти веднага се сетих, че това е камъкът, обозначаващ отбивката за Додингли. След още около километър шофьорът щеше да бъде принуден да спре — макар и само за миг — преди да завие надясно към Сейнт Елфрида или наляво към Недър Лейси.

Промъкнах се до ръба на отворената кутия точно когато спирачките изсвистяха и автомобилът намали. Миг по-късно като командос, засмукан от изхода за скачане на бомбардировач, се плъзнах от каросерията и се проснах в прахта на четири крака.

Без да поглежда назад, шофьорът зави наляво и когато големият камион с товара си от сирене продължи с рев напред сред облак от прах, аз се отправих към къщи.

Пътят ми през полетата към Бъкшоу щеше да е дълъг и уморителен.

ДЕВЕТ

Предполагам, че дълго след като сестра ми Офелия умре, винаги когато си помисля за нея, първият спомен, който ще изниква в съзнанието ми, ще бъде изящното ѝ свирене на пианото. Когато седне пред клавиатурата на старото пиано „Бродууд“ в салона, Фели става напълно различен човек.

С години упорити упражнения тя бе добила лявата ръка на Джо Луис и дясната ръка на Бо Бръмъл (или поне така казва Дафи).

Тъй като Офелия свири толкова прекрасно, винаги съм имала усещането, че е мой грубиянски дълг да се държа особено гадно с нея. Например, когато свири някое от ранните произведения на Бетовен, които звучат като откраднати от Моцарт, аз се спирам, където и да отивам, и влизам с небрежна походка в салона.

— Първокласна какофония — надвиквам музиката аз. — Джаф! Джаф! Джаф!

Офелия има мътни сини очи, точно каквито си представям, че са били очите на слепия Омир. Макар да знае почти целия си репертоар наизуст, от време на време тя се размърдва на стола пред пианото, навежда се напред с изправен гръб като механична играчка и впива присвити очи в партитурата.

Веднъж, когато отбелязах, че прилича на дезориентиран мравояд, Офелия скочи от стола и ме преби почти до смърт с навита на руло соната за пиано от Шуберт. Сестра ми няма чувство за хумор.

Превалих и последния хълм и пред мен отвъд полето се разкри Бъкшоу, а гледката едва не спря дъха ми. Именно от този ъгъл и по това време на деня имението ми се струваше най-красиво. Приблжих се към къщата от запад и заоблените ѝ стари камъни засияха като шафран на късното следобедно слънце, настанили се така удобно в земята като квачка над яйцата си, а отгоре британското знаме се развяваше приветливо.

Къщата, изглежда, не забеляза пристигането ми, сякаш бях натрапник, който се промъква крадешком към нея.

Дори и от четиристотин метра разстояние чувах как нотите от Токата на Пиетро Доменико Парадиси — от Соната в ла мажор — се изсипват навън, за да ме посрещнат.

Токатата беше любимата ми композиция. Според мен това бе най-великото музикално постижение на всички времена, но знаех, че ако Офелия разбереше, повече никога нямаше да я изсвири.

Винаги когато чуех това произведение, си представях как летя надолу по склона на хълма Гудгър. Тичам толкова бързо, че краката ми едва ме достигат, докато пикирам с разперени ръце и вия срещу вятъра като екзалтирана чайка.

Наближих къщата, спрях на поляната и се вслушах в съвършения поток от ноти, не твърде *presto* — точно както ми харесваше. Спомних си за онзи път, когато чух Токатата в изпълнение на Айлин Джойс по Би Би Си. Татко беше пуснал радиото, но не го слушаше, докато разглеждаше колекцията си от марки. Нотите лъкатушеха по коридорите и галериите на Бъкшоу, виеха се по спираловидното стълбище и долитаха в стаята ми. Докато осъзная какво звучи, докато изтичам на долния етаж и нахълтам в кабинета на татко, произведението свърши.

Двамата се взирахме мълчаливо един в друг, без да знаем какво да си кажем, докато накрая, без да продумам, излязох заднишком от кабинета и се върнах бавно горе.

Това беше единственият проблем на Токатата: беше твърде кратка.

Заобиколих плета и се качих на терасата. През прозореца на кабинета видях, че татко седи на бюрото си, съсредоточен върху заниманието си.

Розенкройцерите твърдят в рекламите си, че можеш да накараш напълно непознат човек в пълен киносалон да се обърне, като го гледаш съсредоточено в тила, и аз се втренчих в татко.

Той вдигна глава, но не ме видя. Явно мислите му бяха другаде.

Аз не помръднах.

И тогава, сякаш главата му бе от олово, той сведе очи и продължи работата си, а в салона Фели премина към някаква творба на Шуман.

Офелия винаги свиреше Шуман, когато мислеше за Нед. Сигурно затова наричат тази музика романтична. Веднъж, докато сестра ми изпълняваше една соната от Шуман с особено замечтано изражение, казах силно на Дафи, че обожавам естрадната музика, а Фели така разярено заблъска по клавишите, че не помогна и това, че се измъкнах от стаята и се върнах след няколко минути с метална слухова тръба, тенекиена кутия и ръчно написана табела, окачена на врата ми, която гласеше: „Оглушах при трагичен инцидент с пиано. Моля, помогнете.“

Фели вероятно вече беше забравила за този случай, но аз го помнех добре. Престорих се, че минавам покрай нея, за да погледна през прозореца, и зърнах лицето ѝ отблизо. Проклятие! Все още нямаше нищо, което да отбележа в тетрадката си.

— Мисля, че си загазила — каза тя и затвори с трясък капака на пианото. — Къде беше цял ден?

— Не ти влиза в работата — отвърнах ѝ. — Не съм длъжна да ти давам отчет.

— Всички те търсят. С Дафи им казахме, че си избягала от къщи, но като гледам, май нямаме този проклет късмет.

— Колко невъзпитано от твоя страна да казваш „проклет“, Фели... Не би трябвало. И не издувай така бузи. Приличаш на кисела круша. Къде е татко?

Сякаш не знаех.

— Цял ден не си е показвал носа навън — обади се Дафи. — Дали не е разстроен заради случилото се сутринта?

— Заради трупа в градината ли? Не, не мисля. Това няма нищо общо с него.

— Същото си помислих и аз — каза Фели и вдигна капака на пианото.

Отметна коса и засвири първата от „Голдбърг вариации“-те на Бах.

Мелодията беше бавна, но въпреки това прекрасна, макар че според мен и с най-големите си шедьоври Бах не можеше да стъпи и на малкия пръст на Пиетро Доменико Парадиси.

И тогава си спомних за Гладис! Бях я оставила при „Тринайсетте патока“, където всеки можеше да я види. Дори полицаите все още да не са ходили там, скоро щяха да отидат.

Зачудих се дали вече са изтръгнали от Мери или Нед признание за посещението ми. Но в такъв случай инспектор Хюит в момента щеше да е тук, в Бъкшоу, и да ми чете конско.

Пет минути по-късно, за трети път през този ден, се отправих към Бишъпс Лейси — този път пеша.

Вървах покрай живите плетове и се криех зад дърветата всеки път, когато чуех звука от приближаващ се автомобил. Така успях по заобиколен път да стигна до другия край на Главната улица, която, както обикновено по това време на деня, беше дълбоко заспала.

Прекият път през натруфената градина на госпожица Бюдли (водни лилии, каменни щъркели, златни рибки и мостче, боядисано в червено) ме отведе до тухления зид, ограждащ двора на „Тринайсетте патока“, където клекнах и се ослушах. В случай че никой не я е преместил, Гладис се намираше точно от другата страна.

Освен бръмченето на трактор в далечината, не се чуваше нито звук. Тъкмо когато се осмелих да надзърна над зида, долових гласове. По-точно един глас — на Тъли. Щях да го чуя дори и да си бях останала в Бъкшоу с тапи в ушите.

— Никога преди това не съм го виждал, инспекторе. Със сигурност идва в Бишъпс Лейси за пръв път. Щях да го помня, ако е минавал оттук и по-рано. Сандърс беше моминското име на покойната ми съпруга, лека й пръст, и щях да запомня, ако съм записал някого с това име в регистъра. Можете да се обзаложите. Дори не излизаше в двора: дойде през входната врата и се качи в стаята си. Ако има някакви улики, там ще ги намерите. Или в бара. По-късно отиде там за малко. Изпи халба бира на екс и не остави бакшиш.

Значи полицията е разбрала! Усещах как вълнението се надига у мен като пяната на джинджифилова бира, не защото са идентифицирали жертвата, а защото аз ги изпреварих с една ръка, вързана зад гърба.

Позволих си да се усмихна самодоволно.

Гласовете заглъхнаха, аз се прикрих зад едно увивно растение и надникнах над тухлите. Дворът на странноприемницата беше пуст.

Прескочих стената, грабнах Гладис и крадешком я измъкнах на безлюдната Главна улица. Полетях надолу по „Кау Лейн“ по обратния

път, по който дойдох сутринта, завих зад библиотеката покрай „Тринайсетте патока“ и тръгнах по набраздената от коловози пътека покрай реката, излязох на улица „Шу“, минах покрай църковния двор и напуснах селото.

С Гладис се носехме по неравния път през полетата. Радвах се на компанията ѝ.

*Луната огряваше старата госпожа,
както и нейната дъщеря,
и ме караше да копнея за газирана вода.*

Тази песничка научих от Дафи, но само след като ѝ обещах изрично, че никога няма да я пея в Бъкшоу. Песента като че ли бе предназначена да се пее сред полята, а сега имах чудесната възможност да го направя.

Догър ме посрещна на вратата.

— Трябва да говоря с вас, госпожице Флавия — каза той.

По погледа му виждах колко е напрегнат.

— Добре. Къде?

— В оранжерията — посочи с палец.

Последвах го покрай източната част на къщата и през вратата на оранжерията, разположена в стената на зеленчуковата градина. Когато се озовеш вътре, имаш чувството, че си попаднал в Африка: никой, освен Догър, не стъпваше тук.

Отворените вентилационни капаци в покрива пропускаха следобедното слънце и го отразяваха до мястото, на което бяхме застанали сред масите и гумените маркучи.

— К'во става, Догър? — попитах ведро в опит да прозвуча малко — но не прекалено — като Бъгс Бъни.

— Полицията — отвърна той. — Трябва да знам какво точно си им казала за...

— И аз си мислех за същото. Ти започни пръв.

— Ами, онзи инспектор... Хюит ми зададе някои въпроси за сутринта.

— И на мен. Ти какво му каза?

— Съжалявам, госпожице Флавия. Трябваше да му кажа, че сте дошли и сте ме събудили, когато сте открили тялото, и че излязох с вас в градината.

— Той вече го знаеше.

Веждите на Догър се извиха нагоре като чайки.

— Нима?

— Разбира се. Аз му казах.

Догър подсвирна тихичко.

— Значи сте скрили... онази кавга... в кабинета?

— Разбира се, Догър! За каква ме вземаш?

— Не бива да споменавате и думичка за това, госпожице Флавия. Никога!

Това вече беше друго нещо. Градинарят искаше да ме уговори да скрием информация от полицията. Кого предпазваше? Себе си? Татко? Или пък мен?

Не можех обаче да го попитам направо. Реших да подходя по друг начин.

— Разбира се, че ще си мълча. Но защо?

Догър взе лопатка и започна да сипва черна пръст в една саксия. Не ме погледна, но челюстта му бе стисната под такъв ъгъл, та ясно се разбираше, че си е наумил нещо.

— Има някои неща — проговори най-накрая той, — които трябва да се знаят. Има и други неща, които не бива да се разбират.

— Като например? — осмелих се да попитам аз.

Чертите на лицето му омекнаха и той почти се усмихна.

— Чупката!

В лабораторията извадих от джоба си хартиения пакет и внимателно го разгънах.

Изстенах разочаровано: от карането на колелото и прескачането на зида доказателството се беше раздробило на трошички.

— Скапана работа — казах на глас, не без известно задоволство колко уместна е фразата в случая. — Какво ще правя сега?

Поставих внимателно перото в един книжен плик и го пъхнах в чекмеджето при писмата на Тар де Лус, част от кореспонденцията му от времето, когато Хариет е била на моите години. На никого не би му

хрумнало да търси тук, а и освен това, както Дафи каза веднъж, най-доброто място да скриеш мрачна физиономия е на оперната сцена.

Дори и в надробен вид, парчето пай ми напомни, че не съм яля цял ден. В Бъкшоу госпожа Малит винаги приготвяше вечерята по-рано, по някакво архаично правило, а в девет часа се претопляше за консумация.

Бях толкова гладна, че бих изяла... и парче от гнусния пай с крем на госпожа Малит. Странно, нали? Тя ме попита по-рано днес, точно след като татко припадна, дали паят ми е харесал... а аз изобщо не бях хапвала от него.

Когато в четири сутринта минах през кухнята — точно преди да намеря трупа в лехата с краставиците — паят стоеше на перваза, където госпожа Малит го бе оставила да изстине. И от него липсваше едно парче.

Наистина липсваше парче!

Кой може да го е взел? Спомних си, че точно това се запитах в онзи миг. Не са били татко, Дафи или Фели: те по-скоро биха яли препечена филийка с пюре от червеи, отколкото отвратителния млечен крем на госпожа Малит.

И Догър не го е изял: той не беше от хората, които си вземат десерт без позволение. А ако госпожа Малит му е дала лично парчето, нямаше да пита мен дали паят ми е харесал, нали така?

Слязох в кухнята. Паят го нямаше.

Рамката на прозореца все още беше вдигната, точно както я бе оставила госпожа Малит. Дали не е занесла остатъка от пая на съпруга си Алф?

Помислих си, че мога да й телефонирам и да я попитам, но после си спомних за ограниченията върху използването на телефона, наложени от татко.

Той принадлежеше към поколение, което презираше „апарата“, както го наричаше. Винаги нервен покрай този уред, татко можеше да бъде склонен да говори по него само в най-належащи ситуации.

Офелия ми беше разказала, че дори когато пристигнала новината за смъртта на Хариет, се наложило да изпратят на татко и телеграма, тъй като той отказвал да повярва на нещо, което не можел да види напечатано върху хартия. Телефонът в Бъкшоу можеше да се използва само в случай на пожар или за обаждане до Бърза помощ. При всички

други случаи, за да бъде използван „апарата“, татко трябваше изрично да разреши — правило, което ни се набиваше в главите от деня, в който сме изпъзели от люлката.

Сега щеше да се наложи да изчакам до утре, за да попитам госпожа Малит за пая.

Взех един хляб от килера и си отрязях дебела филия. Намазах я с масло и я поръсих дебело с кафява захар. Прегънах филията два пъти на половина и всеки път я притисках силно с длан. Сложих я във фурната за претопляне и я оставих, колкото да изпея три куплета от песничката „Ако знаех, че ще дойдеш, щях да направя торта“.

Не се получи като истинска кифла от Челси, но щеше да свърши работа.

ДЕСЕТ

Макар и всички от фамилия Де Лус да бяха католици още от времето, когато надбягванията с колесници са били на мода, това не ни пречеше да ходим в „Свети Танкред“ — единствената черква в Бишъпс Лейси и истинска крепост на Англиканската църква.

За това имаше няколко причини. Първата беше удобното ѝ местоположение, а другата — че татко и викарият бяха учили (макар и по различно време) в „Грейминстър“. Освен това, веднъж татко ни обясни, че освещаването на храма остава за постоянно като татуировка. Казваше, че „Свети Танкред“ е била римокатолическа църква преди Реформацията и в неговите очи си оставаше такава.

Поради това всяка неделна сутрин, без изключение, ние тръгнахме разпръснати като патици през полето. Татко шибаше съсредоточено тревата с бастуна си, Фели, Дафи и аз вървахме винаги в този ред, а Догър с най-доброто си неделно настроение се тътреше накрая.

Никой в „Свети Танкред“ не ни обръщаше внимание. Преди години имало леко недоволство сред протестантите, но всичко се разрешило без сблъсъци с едно навременно дарение за Фонда за реставрация на органа.

Татко рекъл на викария:

„Кажете им, че може и да не се молим заедно с тях, но поне не се молим дейно срещу тях.“

Веднъж, когато Фели си изгуби ума и изтича към олтара за причастие, татко не ѝ говори до следващата неделя. Оттогава винаги когато тя дори само се размърдаше в църквата, татко ѝ промърморваше: „Стой мирно, момиче“. Нямахме нужда дори да я поглежда: профилът му, който приличаше на профила на знаменосец на някой особено аскетичен римски легион, беше достатъчен да ни държи седнали по местата. Поне на публични места.

Сега, когато погледнах към Фели, коленичила със затворени очи, склучени длани и насочени към небето пръсти, с устни, шептящи

тихичко молитви, трябваше да се ощипя, за да не забравя, че седя до дяволско изчадие.

Паството на „Свети Танкред“ бързо привикна с нашето присъствие, а ние се радвахме на християнското милосърдие — като изключим онзи път, когато Дафи каза на органиста, господин Денинг, че Хариет е насадила у нас твърдото убеждение, че историята за потопа от Битие произхожда от рационалната памет на семейство Котки и по-конкретно във връзка с обичая за давенето на малки котенца. Думите ѝ предизвикаха голяма шумотевица, но татко уреди нещата, като направи щедро дарение за Фонда за ремонт на покрива — сума, която удържа от джобните пари на Дафи.

— Тъй като и без това нямам джобни пари — заяви тогава тя — никой не е ощетен. Всъщност наказанието е чудесно.

Слушах безучастно как богомолците запригласяха към общата изповед:

— Не направихме онова, което трябваше. И направихме неща, които не биваше.

Внезапно си спомних думите на Догър:

„Има неща, които трябва да се знаят. Има и други, които не бива да се разбират.“

Обърнах се и го погледнах. Очите му бяха затворени, а устните му помръдваха. Забелязах, че и устните на татко се движат.

Тъй като беше неделята след Петдесетница, бяхме удостоени с въодушевеното четене на рядък откъс от Откровение за камъка от Сардис, дъгата около престола, стъкленото море, подобно на кристал, и четирите животни, отпред и отзад пълни с очи.

Аз си имах собствено виждане за истинското значение на тази очевидно алхимична символика, но тъй като го пазех за доктората си, не го споделях с никого. И макар Де Лус да бяха от другия отбор, нямаше как да не завидя на англиканците за великолепието на молитвеника им.

И стъклата бяха великолепни. Над олтара утринното слънце нахлуваше през прозорците, чиито витражи бяха изработени през Средновековието от полуцивилизовани странстващи стъкляри, които живеели и гуляели в покрайнините на гората Оувънхаус, чиито редки остатъци все още граничеха с Бъкшоу на изток.

На лявото стъкло Йон изскачаше от устата на грамадната риба и гледаше през рамо животното с облепени от възмущение очи. От брошурата, която преди време раздаваха в портика на църквата, си спомних, че белите люспи на рибата са получени чрез спояване на стъклото с калай, а кожата на Йон е изобразена в кафяво със соли на материали, съдържащи желязо, за които е интересно — поне според мен, — че действат и като противоотрова срещу отравяне с арсен.

В десния правоъгълник бе изобразен Исус, който излиза от гробницата си, а Мария Магдалина в червена рокля (също получена от желязо или може би от златни стърготини) му подава лилава дреха (магнезиев диоксид) и самун жълт хляб (сребърен хлорид).

Знаех, че тези соли са смесени с пясък и с пепелта от една трева, срещаща се в соленоводни тресавища, печени в пещ на достатъчно висока температура, че да разколебае и Ананий, Азарий и Мисаил^[1], а после охладени до получаването на желания цвят.

В средния правоъгълник беше изобразен нашият свети Танкред, чието тяло и сега лежеше някъде под краката ни в криптата. На витража той стоеше пред отворената врата на църквата, в която седяхме в момента (изобразена във вида си преди ремонта от времето на кралица Виктория), и посрещаше с протегнати ръце многобройните енориаши. Свети Танкред има приятно лице. Прилича на човек, когото с удоволствие бихте поканили в неделя следобед, за да разглеждате заедно стари броеве на „Лондонски новини“ или дори „Кънтри лайф“, а тъй като ние сме от неговата вяра, ми се ще да мисля, че докато спи вечния си сън долу под краката ни, той е особено благосклонен към нас в Бъкшоу.

Когато мислите ми се върнаха към настоящето, осъзнах, че викарият казва молитва за мъжа, когото открих мъртъв в градината.

— Той бе непознат — говореше викарият, — но не е задължително да знаем името му...

Помислих си, че инспектор Хюит едва ли ще се съгласи.

— ... за да помолим Бог да се смили над душата му и да му даде покой.

Значи вече се е разчуло! Предположих, че госпожа Малит не си е губила времето и вчера е претичала през улицата, за да съобщи новината на викария. Струваше ми се малко вероятно той да е научил за случилото се от полицаите.

Внезапно се чу трясък от вдигането на поставка за коленичене и аз вдигнах поглед тъкмо когато госпожица Маунтджой си проправи път към пътеката между пейките и излезе през вратата на напречния неф.

— Лошо ми е — прошепнах на Офелия и тя ми направи място да се промъкна покрай нея, без дори да ме погледне. Фели особено мразеше да ѝ повръщат върху обувките — полезна странност, от която се възползвах от време на време.

Навън се бе извил вятър. Той брулеше клоните на тисовете в църковния двор и поваляше на талази неокосената трева. Зърнах госпожица Маунтджой да изчезва сред покритите с мъх надгробни плочи и да се насочва към рушащата се обрасла покрита порта.

Защо се беше разстроила толкова? За миг си помислих да изтичам след нея, но след това размислих: реката лъкатушеше покрай „Свети Танкред“ така, че църквата на практика се намираще на остров, а през вековете водата бе излязла от коритото си и сега пресичаше древната пътека отвъд портата. Единственият начин, по който госпожица Маунтджой можеше да се прибере къщи, без да се върне назад, беше да свали обувките си и да стъпва по каменните стъпала, потънали под водата, които някога бяха минавали над реката.

Напълно ясно ми беше, че тя иска да остане сама.

Върнах се при татко, тъкмо когато той се здрависваше с отец Ричардсън. Заради убийството ние, семейство Де Лус, бяхме в центъра на вниманието и селяните, в най-хубавите си неделни дрехи, се редяха на опашка да поговорят с нас или, понякога, просто да ни докоснат, сякаш бяхме талисмани. Всички искаха да си разменят по някоя дума, но не и да говорят за нещо съществено.

— Случилото се в Бъкшоу е ужасно — казваха на татко, на Фели или на мен.

— Наистина е ужасно — отвърщахме ние, стисвахме им ръка и изчаквахме следващият желаещ да се приближи.

Чак след като обърнахме внимание на всички енориаши, бяхме свободни да се прибираме към къщи за обяд.

Вървахме през парка на Бъкшоу, когато вратата на една позната синя кола се отвори и инспектор Хюит прекоси чакълестата алея, за да

ни пресрещне. Тъй като си мислех, че полицията не работи в неделя, малко се изненадах от появата му. Той кимна леко на татко и докосна периферията на шапката си, когато се обърна към Фели, Дафи и мен.

— Полковник Де Лус, може ли да поговорим... насаме, ако обичате?

Наблюдавах внимателно татко от страх, че може пак да припадне, но като изключим леко стегнатата около дръжката на бастуна му хватка, той като че ли изобщо не беше изненадан. Помислих си, че е възможно дори да се е подготвил за този момент.

Междувременно Догър тихомълком влезе в къщата. Сигурно за да смени старомодната си корава яка и ръкавелите с удобния градинарски гащеризон.

Татко ни погледна, сякаш бяхме ято любопитни гъски.

— Заповядайте в кабинета ми — каза той на инспектора, а после се обърна и се отдалечи.

Дафи и Фели стояха и се взираха в нищото, както обикновено правеха, когато не знаеха какво да кажат. За миг си помислих да наруша тишината, но след това се отказах и се отдалечих безгрижно, подсвирквайки си мелодията от филма „Третият мъж“.

Тъй като беше неделя, реших, че е уместно да вляза в градината и да огледам мястото, където открих трупа. Гледката щеше да е в известна степен като онези викториански картини, на които забулени вдовици се навеждаха, за да поставят китки жалки теменужки — обикновено в стъклена чаша — върху гроба на мъртвия си съпруг или майка. Но тази мисъл ме натъжи и реших да прескоча театралниченето.

Без мъртвеца лехата с краставиците изглеждаше странно безинтересна. Беше просто зеленчукова леха с тук-таме прекършено стебло и нещо, което подозрително приличаше на следа от влачене на пети. В тревата се виждаха отпечатъци на местата, където краката на тежкия статив на сержант Улмър са стояли забодени в пръстта.

От радиопиесата за частния детектив Филип Одел знаех, че при внезапна и неочаквана смърт винаги се прави аутопсия и се зачудих дали доктор Дарби вече беше — както го чух да казва на инспектор Хюит — „сложил трупа на масата“. Но и това не смеех да попитам... засега.

Погледнах нагоре към прозореца на моята стая. В него се отразяваха, толкова близо, че сякаш можех да ги докосна, образите на пухкави бели облаци, носещи се сред небесната синева.

Толкова близо бяха! Разбира се! Лехата с краставиците беше точно под прозореца ми!

Тогава защо не съм чула нищо? Всеизвестно е, че за убийството на човек се изразходва определено количество механична енергия. Не си спомнях точната формула, но знаех, че има такава. Сила, приложена за кратък период от време (като например куршум), предизвиква силен шум, докато сила, която се прилага по-бавно, може и изобщо да не произведе звук.

Какво можех да заключа от това? Ако непознатият е бил нападнат жестоко, то това се е случило някъде другаде, откъдето шумът не би могъл да долети. Ако е бил нападнат там, където го намерих, убиецът е действал тихо: тихо и бавно, тъй като, когато го открих, мъжът все още беше жив, макар и пътник.

„Прощавайте“, каза умиращият. Но защо му е да се сбогува с мен? Това била последната дума, която господин Туининг извикал, преди да се самоубие, но каква връзка имаше? Да не би мъжът сред краставиците да се е опитал да свърже собствената си смърт със самоубийството на господин Туининг? Дали не е станал свидетел на смъртта на стареца? Дали не е бил замесен?

Трябваше да помисля, при това, без да ме разсейват. Нямах как да отида в гаража, тъй като в този смутен момент можеше да се натъкна на татко, седнал в колата на Хариет. Оставаха само декоративните руини.

От южната страна на Бъкшоу, върху изкуствен остров в изкуствено езерце, се издигаха изкуствени руини в сянката на малък гръцки храм от мрамор, покрит с мъх. Днес занемарени и обрасли с коприва, някога тези руини са били прочути из цяла Англия: малкият купол, подпрян върху четири изящни тънки колони, би подхождал и на дома на музите на планината Парнас. През XVIII век безброй представители на фамилията Де Лус отвеждали гостите си до острова с празнично украсени баржи с цветя, а после си правили пикници със студено дивечово месо и сладкиши, докато гледали как лебедите се плъзгат по водната повърхност, и се взирали през моноклите си в

наетия отшелник^[2], прозяващ се на входа на обвитата си с бръшлян пещера.

Островът, езерото и руините бяха проектирани от известния ландшафтен архитект Капабилити Браун (макар това да се поставяше под съмнение на страниците на научното списание „Бележки и извори“, което татко четеше редовно, но само когато имаше статии, посветени на филателията), а и в библиотеката на Бъкшоу все още стоеше голяма червена кожена папка с подписани от него оригинални скици. Те бяха вдъхновили и остроумната забележка на татко: „Да оставим други мъдречи да живеят в собствените си изкуствени руини“.

В рода ни се носеше преданието, че именно на един пикник сред руините в Бъкшоу Джон Монтагю, четвърти граф на Сандуич, измислил закуската, носеща неговото име, като сложил парче студено месо от глухар между две филии хляб, докато играел крибидж с Корнелиъс де Лус.

„Проклета да е историята“, беше заявил татко.

Сега, след като прегазих през дълбоката не повече от трийсетина сантиметра вода, седнах на стълбите на малкия храм, свих крака и подпрах брадичка на коленете си.

Първо — паят с крем на госпожа Малит. Къде беше отишъл?

Припомних си ранните часове в събота сутринта: представих си как слизам по стълбите, минавам през коридора, влизам в кухнята и... да, паят със сигурност стоеше на перваза. И от него беше отрязано едно-единствено парче.

По-късно госпожа Малит ме попита дали паят ми е харесал. Защо точно мен? Защо не попита Фели или Дафи?

И тогава отговорът ме удари като гръм! Мъртвецът го беше изял. Да. Вече всичко ми се изясни!

Той е бил диабетик, изминал е дългия път от Норвегия и е носел със себе си малка бекасица, скрита в пай. Аз открих остатъците — заедно с издайническото перо — в „Тринайсетте патока“, а мъртвата птица бе оставена на прага ни. Тъй като не бил ял — макар и според Тъли Стоукър да е пил бира в бара — непознатият е дошъл в Бъкшоу в петък вечерта, скарал се с татко и на излизане е минал през кухнята и си е взел парче от пая с крем на госпожа Малит. Още не е бил излязъл от лехата с краставиците, когато му е прилошало!

Що за отрова би подействала толкова бързо? Изредих наум най-вероятните вещества. Цианидът действаше за минути: след като лицето на жертвата посинее, тя се задушава почти веднага. Той оставяше след себе си горчивия мирис на бадем. Но ако беше използван цианид, жертвата щеше да е мъртва, преди да я открия. (Макар да трябва да призная, че цианидът ми е слабост — по бързина на действието се нарежда сред най-добрите отрови. Ако отровите бяха понита, моето щеше да се казва Цианид.)

Но дъхът му миришеше ли на бадеми? Като че ли не.

Дали пък не беше кураре? И то действаше почти веднага и жертвата също умираше за няколко минути от задушаване. Но курарето не е смъртоносно, ако се приеме с храна, а само когато се инжектира. Освен това, кой в английската провинция — освен мен, разбира се, — ще носи в джоба си кураре?

Или пък тютюн? Спомних си, че шепа тютюневи листа, наkisнати в буркан с вода и оставени на слънце за няколко дни, могат лесно да бъдат кондензирани до гъста, черна меласа — смола, която убива за секунди. Но *Nicotiana* се отглеждаше в Америка и имаше нищожна вероятност в Англия, както и в Норвегия, да се намерят пресни листа от растението.

Въпрос: Възможно ли е от наkъсаните остатъци от фасове от цигари, пури или тютюн за лула да се получи също толкова силна отрова?

Тъй като в Бъкшоу никой не пушеше, щеше да се наложи сама да намеря проби от тези материали.

Въпрос: Къде (и кога) се изпразват пепелниците в „Тринайсетте патока“?

Истинският въпрос обаче беше кой е поставил отровата в пая. А още по-важното — по случайност ли мъртвецът беше изял парчето и за кого всъщност е била предназначена отровата.

Потреперих, когато над острова мина сянка, и вдигнах поглед тъкмо когато тъмният облак отново разкри слънцето. Щеше да вали — при това скоро.

Но преди да успея да стана, заваля като из ведро — една от онези внезапни и краткотрайни, но свирепи бури в началото на юни, които повалят цветята и препълват канавките. Опитах се да си намеря сухо местенце, в което да се скрия от шибация дъжд — не че имаше някакво значение, след като внезапно задуха и студен бурен вятър. Обгърнах се с ръце, за да се стопля. Щеше да се наложи да изчакам пороят да премине.

— Хей, добре ли си?

На другия бряг на езерото стоеше мъж и ме гледаше. През дъждовната завеса виждах само размазани цветни петна, поради което той приличаше на фигура от картина на импресионист. Но преди да успея да отговоря, мъжът нави крачолите на панталоните си, свали обувките си и започна бързо да шляпа към острова. Докато се подпираше за равновесие на дългия си бастун, ми напомни за свети Кристофър, който носи Младенеца Исус на гърба си през реката, само че когато наближи, забелязах, че предметът на раменете му всъщност беше платнена раница.

Мъжът беше облечен с костюм за разходка и носеше шапка с широка, безформена периферия: малко ми заприлича на филмовата звезда Лесли Хауърд. Стори ми се към петдесетгодишен, на възрастта на татко, но въпреки това много пъргав.

С водонепромокаемия си скицник в едната ръка, той беше истинско олицетворение на утопичния разхождащ се художник.

— Добре ли си? — повтори непознатият и аз осъзнах, че първия път не съм му отговорила.

— Чудесно, благодаря — избъбрих прекалено любезно, тъй като се опитвах да компенсирам, в случай че съм му се сторила невъзпитана. — Дъждът ме свари тук.

— Разбирам — отвърна мъжът. — Намокрила си се.

— Направо съм подгизнала — поправих го аз. Когато ставаше въпрос за степени на намокряне, бях изключително педантична.

Мъжът отвори раницата си и извади дъждобран, като онези, които носеха туристите, излезли на разходка из планините на

Външните Хебриди. Той го наметна на раменете ми и аз веднага се стоплих.

— Нямаше нужда... но благодаря все пак.

Стояхме под дъжда, без да си говорим, взрени отвъд езерото, заслушани в ромоленето на дъжда.

След малко мъжът каза:

— Щом сме откъснати на безлюден остров, предполагам, че е добре да се запознаем.

Опитах се да установя по акцента му откъде е: беше оксфордски, но и с някакъв примес. Може би скандинавски?

— Аз съм Флавия. Флавия де Лус.

— Аз съм Пембъртън, Франк Пембъртън. Приятно ми е да се запознаем, Флавия.

Пембъртън ли? Не беше ли това човекът, който пристигна в „Тринайсетте патока“, точно когато бяха от Тъли Стоукър? Не исках да се разбира за посещението ми в странноприемницата, затова си замълчах.

Стиснахме мокрите си ръце, а после се отдръпнахме, както често правят непознати, след като са се докоснали.

Дъждът не спираше. След малко мъжът каза:

— Всъщност вече знаех коя си.

— Нима?

— Аха. Всеки, който се интересува от провинциалните имения в Англия, знае добре името Де Лус. Все пак семейството ви е в класацията с важни личности.

— А самият вие интересувате ли се сериозно от провинциалните имения в Англия, господин Пембъртън?

Той се засмя.

— Опасявам се, че този интерес е част от работата ми. Пиша книга по темата. Реших да я озаглавя „Именията в Англия: разходка в миналото“. Доста впечатляващо звучи, нали?

— Предполагам, че зависи от това кого се опитвате да впечатлите, но да, доста е впечатляващо.

— Живея в Лондон, разбира се, но обикалям в тази част от страната от доста време и си водя бележки. Надявах се да успея да разгледам имението и да взема интервю от баща ти. Всъщност затова дойдох.

— Мисля, че няма да е възможно, господин Пембъртън. Разбирате ли, в Бъкшоу ни сполетя внезапна смърт и татко... сътрудничи на полицията в разследването.

Без да се замисля, използвах израза, който чух в една серийна радиопиеса, и осъзнах колко важно звучи, чак след като изрекох думите.

— Мили Боже! — възкликна господин Пембъртън. — Внезапна смърт ли? Надявам се, че не е някой от семейството.

— Не — отвърнах аз. — Напълно непознат човек. Но тъй като го откриха в градината на Бъкшоу, татко със сигурност ще...

В този миг дъждът спря толкова внезапно, колкото и започна. Слънцето се показва и по мократа трева заблещукаха дъги, а някъде на острова закука кукувица точно като при края на бурята от „Пасторалната симфония“ на Бетовен. Кълна се, че беше точно така.

— Разбирам напълно — каза господин Пембъртън. — В никакъв случай не бих искал да се натрапвам. Но ако полковник Де Лус пожелае да се свърже с мен по-нататък, аз съм отседнал в „Тринайсетте патока“ в Бишъпс Лейси. Убеден съм, че господин Стоукър с радост ще предаде съобщението.

Свалих дъждобрана и му го подадох.

— Благодаря ви. Най-добре е да се прибирам вкъщи.

Прегазихме езерото като туристи на почивка край морето.

— Радвам се, че се запознахме, Флавия — каза господин Пембъртън. — Вярвам, че с течение на времето бързо ще се сприятелим.

Проследих го с поглед как крачи през поляната към алеята с кестените и се стопява в далечината.

---

[1] Библейски персонажи, които цар Навуходоносор хвърлил в запалена пещ, след като отказали да се поклонят на изработения от него златен кумир. Младежите обаче останали невредими, пазени от своя Бог. — Бел.прев. ↑

[2] През втората половина на XVIII в. в Англия сред богатите собственици на имения е разпространена модата в дворовете да се строят декоративни руини, наподобяващи старогръцки храмове или средновековни замъци. Богаташите понякога наемали хора, които да живеят като отшелници в руините. — Бел.прев. ↑

ЕДИНАЙСЕТ

Заварих Дафи в библиотеката, седнала на най-високото стъпало на една стълба на колелца.

— Къде е татко? — попитах я.

Тя прелисти страницата си и продължи да чете, сякаш изобщо не ме чу.

— Дафи?

Усетих как котелът вътре у мен започва да кипи: онзи съд за окултни отвари, който много бързо превръщаше Флавия Невидимата във Флавия Страховитата.

Хванах стълбата и я разтърсих здраво, а после я бутнах, за да се завъртят колелцата ѝ. Щом те се задвижиха, стана съвсем лесно да продължа да я бутам с Дафи, вкопчила се във върха ѝ като парализиран чиновник.

— Престани, Флавия! Спри веднага!

Когато вратата започна да се приближава притеснително бързо, спрях, заобиколих стълбата и я забутах в обратната посока, а Дафи през цялото време се поклащаше на върха ѝ като в наблюдателницата на китоловен кораб в Северния Атлантически океан.

— Къде е татко? — извиках.

— Още е в кабинета си с инспектора. Престани! Спри веднага!

Стори ми се, че е леко позеленяла и спрях.

Дафи слезе разтреперана по стълбата и стъпи предпазливо на пода. За миг си помислих, че ще ми се нахвърли, но на нея ѝ отне забележително дълго време да си стъпи здраво на краката.

— Понякога ме плашиш — каза тя.

Понечих да отвърна остроумно, че понякога плаша и себе си, но после си спомних, че мълчанието понякога е по-страшно от думите. Прехапах език.

Бялото на очите ѝ още беше изпъкнало като на запъхтян впрегатен кон и аз реших да се възползвам от ситуацията.

— Къде живее госпожица Маунтджой?

Дафи примигна озадачено.

— Госпожица Маунтджой библиотекарката — поясних.

— Нямам представа — отвърна Дафи. — От малка не съм ходила в библиотеката в селото.

С все още опулени очи тя ме изгледа над очилата си.

— Мислех да я помоля за съвет как да стана библиотекарка.

Това беше съвършената лъжа. Дафи ме погледна едва ли не с уважение.

— Не знам къде живее — повтори тя. — Попитай госпожица Кул от сладкарницата. Тя знае всичко, което става в Бишъпс Лейси.

— Благодаря, Дафи — казах, а тя се отпусна тежко на един тапициран фотьойл. — Супер си.

Едно от най-големите удобства на това да живееш близо до някое село е, че в случай на нужда бързо отиваш до него. Летях на Гладис и си мислех, че може би е добре да си водя бордови дневник като пилотите на самолети. Досега с Гладис сигурно бяхме навъртели стотици летателни часове, повечето на път за Бишъпс Лейси. От време на време с кошница за пикник, привързана на багажника ѝ, дори излизахме още по-надалеч.

Веднъж карахме цяла сутрин, за да търсим странноприемницата, в която се говореше, че Ричард Мийд е прекарал една вечер през 1747 година. Ричард (или Дик, както понякога го наричах) беше авторът на „Механично описание на отровите в няколко съчинения“. Публикувана през 1702 година, това беше първата книга на тази тема на английски език, чието първо издание бе гордостта на химичната ми библиотека. В галерията с портрети в стаята си държах образа на негова милост, закачен на огледалото редом с портретите на Хенри Кавендиш, Роберт Бунзен и Карл Вилхелм Шееле, докато Дафи и Фели си бяха окачили снимки съответно на Чарлз Дикенс и Марио Ланца.

Сладкарницата на Главната улица в Бишъпс Лейси бе сгушена между погребалното бюро и магазина за риба. Подпрях Гладис на дебелото стъкло на витрината и хванах топката на бравата.

Тихичко проклех. Магазинът беше заключен.

Защо цялата Вселена бе настроена срещу мен? Първо дрешникът, след това библиотеката, а сега и сладкарницата? Животът

ми се превръщаше в дълъг коридор със заключени врати.

Залепих лице о стъклото и надникнах в мрачното помещение.

Госпожица Кул сигурно беше излязла за малко, защото може би като всички останали в Бишъпс Лейси имаше някакви семейни проблеми. Хванах топката на бравата с две ръце и разтърсих вратата, макар и да бях наясно, че е напълно безсмислено.

Спомних си, че госпожица Кул живее в малък апартамент зад магазина. Може би беше забравила да отключи. На старите хора често им се случваше: изкуфяваха и...

Ами ако е умряла в съня си? Или пък още по-лошо...

Огледах се в двете посоки, но Главната улица беше пуста. Я чакай малко! Бях забравила за алеята Болт — мрачен и влажен тухлен тунел, настлан с павета, който водеше до дворовете зад магазините. Разбира се! Веднага се отправих към него.

Алеята Болт миришеше на старо и се говореше, че някога там имало скандален бар. Потръпнах неволно, когато стъпките ми отекнаха о покритите с лишей стени и капещия покрив. Опитах се да не се допирам до вонящите тухли със зелени петна от двете ми страни, както и да не вдишвам спарения въздух, докато не излязох под слънчевите лъчи от другата страна на тунела.

Мъничкият заден двор на госпожица Кул бе ограден с ниска стена от рушащи се тухли. Дървената порта беше залостена отвътре.

Прескочих зида, отидох до вратата и заблъсках по нея с длан.

Долепих ухо до дървото, но вътре като че ли нищо не помръдваше.

Отклоних се от пътеката, нагазих сред избуялата трева и притиснах нос в долния край на тъмния прозорец. Гърбът на един скрин препречваше гледката.

В единия ъгъл на двора имаше прогнила кучешка колиба — единственото останало от Джорди, колито на госпожица Кул, прегазено от бясно летяща кола по Главната улица.

Задърпах хлътналата рамка на колибата, докато не я изтръгнах от пръстта, а после я завлякох през двора и я поставих точно под прозореца. Покачих се върху нея.

От върха на кучешката колиба ми трябваше само една стъпка, за да се кача на перваза, където се изправих внимателно върху олющената боя с разперени ръце и крака като на Витрувианския човек

на Леонардо да Винчи. С едната ръка стисках здраво капака на прозореца, а с другата се опитвах да си изтрия малко пространство върху мръсното стъкло.

В малката спалня беше тъмно, но имаше достатъчно светлина, за да видя силуета върху леглото. Забелязах бялото лице, което ме зяпаше с уста, зейнала в ужасено „О“.

— Флавия! — скочи на крака госпожица Кул, а думите ѝ бяха приглушени от стъклото. — Какво, за Бога...

Тя грабна изкуствените си зъби от една чаша и ги натика в устата си, а после изчезна за миг. Скочих на земята и чух как резето изщрака. Вратата се отвори навътре и разкри фигурата на госпожица Кул, застанала — като хванат в капан язовец — по халат, стискаща и отпускаща гърлото си в нервни спазми.

— Какво, за Бога...? — повтори тя. — Какво има?

— Предната врата е заключена. Не можах да вляза.

— Естествено, че е заключена. В неделя винаги я затварям. Спях.

Тя разтри малките си черни очички, които все още мижача срещу слънцето.

Бавно започнах да осъзнавам, че старицата има право. Беше неделя. Макар и да ми се струваше преди цяла вечност, едва тази сутрин със семейството ми бяхме ходили в „Свети Танкред“.

Сигурно ѝ се сторих сломена.

— Какво има, скъпа? — попита госпожица Кул. — Да не е свързано с ужасната случка в Бъкшоу?

Значи и тя знаеше.

— Надявам се, че си била разумна и не си се приближавала до мястото на...

— Разбира се, госпожице Кул — прекъснах я с извинителна усмивка. — Но ме помолиха да не говоря за това. Убедена съм, че ме разбирате.

Изрекох лъжа, но пък първокласна.

— Какво добро дете си — каза старицата и хвърли поглед към съседната редица от къщи, които гледаха към двора. — Тук не е подходящо място за разговори. Най-добре влез вътре.

Тя ме поведе през тесен коридор. От едната страна беше мъничката ѝ спалня, а от другата — миниатюрна дневна. И внезапно се озовахме зад тезгяха в магазина, който служеше за пощенска

станция на селото. Освен че беше единствената сладкарка в Бишъпс Лейси, госпожица Кул се занимаваше и с пощенските услуги и поради това знаеше всичко — освен химията, разбира се.

Тя ме наблюдаваше внимателно, докато оглеждах с интерес етажерките, отрупани с буркани с медени пръчици, карамелени бонбони и захарни дражета.

— Съжалявам, но не мога да работя в неделя. Ще ме изправят пред съда. Така е по закон.

Поклатих тъжно глава.

— Съжалявам. Забравих какъв ден е. Не исках да ви изплаша.

— Е, никой не пострада — отвърна тя и изведнъж отново стана словоохотлива, докато се разхождаше из магазина и докосваше безцелно това-онова.

— Кажете на баща си, че скоро ще получа нова серия марки, но няма да са кой знае колко ценни, поне така си мисля. Няколко стари картинки с лика на крал Джордж, Бог да го благослови, но разкрасени с нови цветове.

— Благодаря, госпожице Кул. Ще му предам.

— Сигурно в Централната поща в Лондон ще намери поинтересни неща — продължи тя, — но чуех, че си пазят най-хубавите за следващата година, за да отбележат Фестивала на Британия.

— Случайно да знаете къде живее госпожица Маунтджой? — попитах изведнъж аз.

— Тилда Маунтджой ли? — присви очи госпожица Кул. — За какво ти трябва?

— Много ми помогна в библиотеката и реших, че ще е хубаво да й занеса бонбони.

Пуснах и чаровна усмивка в тон с изказването си.

Това си беше безсрамна лъжа. Досега изобщо не ми бе минало през ум подобно нещо, но видях, че мога да убия с един куршум два заека.

— Ах, да — каза госпожица Кул. — Маргарет Пикъри замина да помага на сестра си в Недър-Уолси: шевната машина, иглата, пръстът, близнаците, вятърничавият съпруг, бутилката, сметките... миг на неочаквана възможност Тилда Маунтджой да бъде полезна... Плодови дражета — рече тя изведнъж. — Независимо дали е неделя, плодовите дражета са най-добрият избор.

— Ще взема за шест пенса.

— ... и медени пръчици за един шилинг — добавих после. Медените пръчици бяха тайната ми страст.

Госпожица Кул отиде на пръсти до предната част на магазина и пусна щорите.

— Да си остане само между нас — каза тя заговорнически.

После загреба с лопатка плодовите дражета и ги изсипа в лилава книжна кесийка с толкова погребален цвят, че просто плачеше да бъде напълнена с лъжичка две арсеник или *nix vomica*.

— Общо един шилинг и шест пенса — рече госпожица Кул, докато опаковаше в хартия медените пръчици.

Подадох ѝ два шилинга и докато тя тършуваше в джобовете си, казах:

— Няма нужда да ми връщате ресто, госпожице Кул.

— Какво мило дете си ти — засия тя и пъкна още една пръчица в пакета. — Ако имах собствени деца, щях да съм изключително доволна да са и наполовина толкова вежливи и щедри като теб.

Усмихнах ѝ се леко и запазих остатъка от усмивката за себе си, докато старицата ми казваше как да стигна до дома на госпожица Маунтджой.

— Върбовата вила, няма как да я пропуснеш. Оранжева е.

Върбовата вила беше оранжева, както я описа госпожица Кул. От онзи оранжев цвят, който се показва, когато шапката на гъбата Отровна глава започне да се бели. Къщата беше скрита в сянката на чудовищна плачеща върба, чиито клони се клатеха неспокойно на лекия вятър, метяха пръстта под себе и оставяха следи като от метлите на вещици. Движението им ме подсети за едно музикално произведение от XVII век, което Фели свиреше и пееше — трябва да призная много хубаво, — когато си мислеше за Нед.

*Върбата се вие ли вие,
о, как ми се иска да съм
в обятията ти, любими.*

Песента се наричаше „Семето на любовта“, макар че не любов ми идваше наум, щом видех върба. Напротив, върбите винаги ми напомняха за Офелия (Шекспировата, не моята), която се удавила край едно такова дърво.

Освен правоъгълника трева с размера на носна кърпа от едната страна, върбата на госпожица Маунтджой изпълваше оградения двор. Влагата се усещаше дори на прага на къщата: провесените клони образуваха зелен похлупак, през който проникваше малко светлина и създаваше странното чувство, че си под вода. Ярkozеленият мъх караше прага да изглежда като гъба, а влажните петна протягаха черни пръсти по оранжевата гипсова фасада.

На вратата имаше окислено месингово чукче с ухилената физиономия на дяволчето, символ на град Линкълн. Хванах чукчето и потропах леко два пъти. Докато чаках, се вирах разсеяно нагоре, в случай че някой надзърта иззад пердетата.

Но прашните дантели не потрепваха. Сякаш вътре въздухът не помръдваше.

Отляво пътека, настлана със стари захабени плочи, заобикаляше къщата отстрани и след като изчаках минутка пред вратата, тръгнах по нея.

Задната врата бе почти напълно скрита от дълги филизи върбови листа, полюляващи се като ярkozелена театрална завеса, която ще се вдигне всеки момент.

Засенчих поглед и опрях лице в стъклото на едно от малките прозорчета. Ако се изправех на пръсти...

— Какво правиш тук?

Обърнах се рязко.

Госпожица Маунтджой стоеше извън кръга, описван от клоните на върбата, и гледаше към мен. През листата виждах само отвесни линии от лицето ѝ, но гледката все пак ме накара да настръхна.

— Аз съм, госпожице Маунтджой... Флавия. Искан да ви благодаря за помощта ви в библиотеката.

Клонките на върбата се разместиха и госпожица Маунтджой влезе под зеления купол. В едната си ръка държеше градинарски ножици. Не каза нищо. Очите ѝ не се откъсваха от мен като две пощурели стафиди на сбръчканото ѝ лице.

Отстъпих назад, когато тя тръгна по пътеката и препречи пътя ми за бягство.

— Знам много добре коя си. Ти си Флавия Сабина Долорес де Лус... най-малката дъщеря на Джако.

— Знаете кой е баща ми?! — възкликнах аз.

— Разбира се, момиче. Човек на моята възраст знае много неща.

Преди да успея да се спра, истината някак си излезе от устата ми.

— Излъгах за Долорес. Понякога си измислям разни неща.

Госпожица Маунтджой направи крачка към мен.

— Защо си тук? — прошепна дрезгаво тя.

Бързо бръкнах в джоба си и извадих кесийката с бонбоните.

— Донесох ви плодови дражета. Като извинение за грубото си държание. Надявам се да ги приемете.

От гърлото ѝ се разнесе пронизващо хриптене, което реших, че е смях.

— Несъмнено ти ги е препоръчала госпожица Кул, нали?

Като селски идиот в пантомима кимнах отривисто пет-шест пъти.

— Съжалявам, че чичо ви, господин Туининг, е починал — казах искрено аз. — Наистина. Не е честно.

— Честно ли? Със сигурност не беше честно. Но въпреки това не беше несправедливо. Смъртта му не бе непреднамерена. Знаеш ли какво означава тази дума?

Естествено, че знаех. И по-рано я бях чувала, но не бях тук, за да споря с нея.

— Не — прошепнах.

— Беше убийство. Чисто и просто убийство.

— И кой е убиецът? — попитах аз. Понякога собственият ми език ме изненадваше.

По лицето на госпожица Маунтджой премина неясно изражение като облак, който пропълзява пред луната — сякаш цял живот се бе подготвяла за тази роля, а когато беше излязла на сцената, осветена от прожекторите, забрави репликите си.

— Онези момчета — каза тя най-накрая. — Онези отвратителни, противни момчета. Ще ги помня винаги, въпреки румените им бузи и невинните погледи.

— Едно от онези момчета е бил баща ми — казах тихо.

По погледа ѝ разбрах, че е потънала в спомени. След това съвсем бавно очите ѝ отново се съсредоточиха върху мен.

— Да — рече тя. — Лорънс де Лус. Джако. Наричаха баща ти Джако. Ученически прякор, но дори и следователят му викаше така. Джако. По време на процеса каза прякора си толкова тихо — почти гальовно — и като че ли заплени цялата съдебна зала с името си.

— Баща ми е давал показания в съда?

— Разбира се. Всички момчета дадоха показания. Така се правеше по онова време. Той, естествено, отрече да има нещо общо със случая. От колекцията на директора беше открадната ценна пощенска марка и толкова. „О, не, господине, не бях аз!“ Сякаш на марката магически ѝ бяха пораснали крадливи малки пръстчета и се бе задигнала сама!

Тъкмо се канех да ѝ кажа „Баща ми не е крадец, нито лъжец“, когато осъзнах, че каквото и да изрека, никога няма да променя мнението ѝ. Реших да действам нападателно.

— Сутринта защо излязохте от църквата?

Госпожица Маунтджой се стресна, сякаш бях плиснала чаша вода в лицето ѝ.

— Не се церемониш, а?

— Не — отвърнах аз. — Разстроихте се заради молитвата на викария за непознатия, нали? За мъжа, чието тяло открих в градината на Бъкшоу.

Госпожица Маунтджой изсъска през зъби като чайник.

— Ти ли си намерила тялото? Ти ли?

— Да.

— Тогава ми кажи едно — с рижка коса ли беше? — Тя затвори очи и ги стисна силно, докато чакаше отговора ми.

— Да. Беше червенокос.

— Нека Бог ни вдъхне сили да благодарим за онова, което ни дава — изхриптя тя, преди отново да отвори очи.

Реакцията ѝ ми се стори не само странна, но и напълно лишена от християнско милосърдие.

— Не разбирам — казах ѝ.

Наистина не разбирах.

— Веднага го познах. Дори и след толкова години разбрах кой е, веднага щом видях онази червенокоса глава да излиза от „Тринайсетте

патока“. И ако това не бе достатъчно, неговата наперена походка, арогантното му държание, студените сини очи — по което и да било от тези неща — щях да разбера, че Хорас Боунпени се е завърнал в Бишъпс Лейси.

Имах чувството, че затъваме по-дълбоко, отколкото си мислех.

— Предполагам, сега разбираш защо не можем да се моля заедно с другите за покоя на покварената душа на това момче... на този мъж.

Госпожица Маунтджой протегна ръка и взе кесийката с бонбони от ръката ми, лапна един и прибра останалите в джоба си.

— Напротив — продължи после, — моля се в този момент той да се пържи в ада.

При тези думи тя се обърна, влезе във влажната Върбова вила и тръшна вратата.

Кой, за Бога, беше Хорас Боунпени? И какво го е довело пак в Бишъпс Лейси?

Сецах се само за един човек, когото можем да убедя да ми каже.

Докато карах по алеята с кестените на Бъкшоу, видях, че синият „Воксъл“ вече не е пред входа. Инспектор Хюит и хората му си бяха отишли.

Тъкмо насочвах Гладис към задната част на къщата, когато чух почукване на метал в оранжерията. Приближих се до вратата и надникнах вътре. Беше Догър.

Седеше на една обърната кофа и биеше по нея с лопатка.

Дрън... дрън... дрън... дрън — както камбаната на „Свети Танкред“ бие за погребението на някой старец от Бишъпс Лейси и не млъква, сякаш отброява ударите на нечий живот. Дрън... дрън... дрън... дрън...

Седеше с гръб към вратата и не ме виждаше.

Прокраднах се към кухненската врата, където вдигнах голям шум, като пузнах Гладис, която се стовари със силен трясък на каменния праг. („Извинявай, Гладис“, прошепнах ѝ.)

— Да му се не види! — казах достатъчно силно, че да се чуе гласът ми в оранжерията. Престорих се, че съм го забелязала през стъклото.

— Здравсти, Догър — поздравих ведро. — Точно теб търсех.

Не се обърна веднага и аз се направих, че стържа пръстта, полепнала по подметката на обувката ми, докато той се опомни.

— Госпожице Флавия — рече бавно Догър, — всички ви търсят.

— Ето ме. — Най-добре щеше да е да приказвам аз, докато градинарят се осъзнае напълно. — В селото говорих с една жена, която ми разказа за един човек и си мислех, че ти можеш да ми кажеш нещо за него.

По устните на Догър пробягна сянка от усмивка.

— Знам, че не го обясних много добре, но...

— Разбрах какво имате предвид.

— Хорас Боунпени — добавих бързо. — Кой е Хорас Боунпени?

При думите ми Догър започна да потръпва като жаба, върху която се извършва експеримент, при който гръбначният ѝ стълб е закачен за галванична батерия. Той облиза устни и започна да трие бясно устата си с носна кърпа. Забелязах, че погледът му се размътва и очите му примигват като звездите точно преди зазоряване. В същото време полагаше всички усилия да се овладее, макар и без успех.

— Няма значение, Догър. Забрави.

Той се опита да стане, но не успя да се надигне от обърнатата кофа.

— Госпожице Флавия, има въпроси, които трябва да се зададат, и такива, които не бива да се изричат.

Пак същият отговор. Като закон тези думи излизаха от устата на Догър толкова естествено и така безвъзвратно, както самият Исая ги бе изрекъл.

Но тези няколко думи като че ли го изтощиха напълно и със силна въздишка Догър покри лицето си с ръце. Много ми се искаше да го прегърна, но знаех, че той не си пада по подобни неща. Вместо това се задоволих да поставя ръка на рамото му, макар и да осъзнах, че жестът по-скоро успокои мен, отколкото него.

— Ще повикам татко. Той ще ти помогне да отидеш до стаята си.

Догър обърна бавно лице към мен и видях, че то е по-бяло и от маска в трагедия. Думите му прозвучаха като стъргане на камък в камък.

— Отведоха го, госпожице Флавия. Полицайте го арестуваха.

ДВАНАЙСЕТ

Фели и Дафи седяха на дивана с тапицерия на цветя в салона, прегърнати и виещи като сирени за въздушно нападение. Бях пристъпила няколко крачки в стаята, за да отида при тях, когато Офелия ме забеляза.

— Къде беше, чудовище такава? — изсъска тя, скочи и се хвърли към мен като дива котка с подути и зачервени очи като светлоотразители на велосипед. — Всички те търсят. Помислихме, че си се удавила. О, как ми се иска да бе станало така!

Добре дошла у дома, Флавия, рекох си аз.

— Арестуваха татко — каза делово Дафи. — Отведоха го.

— Къде? — попитах.

— Откъде да знаем? — сопна се презрително Офелия. — Предполагам, че там, където водят арестантите. Ти къде беше?

— В Бишъпс Лейси или в Хинли?

— Какво искаш да кажеш? Говори ясно, глупачке.

— В Бишъпс Лейси или в Хинли — повторих аз. — Участъкът в Бишъпс Лейси има само една стая, затова едва ли са го отвели там. Окръжното следствие е в Хинли, където най-вероятно са го закарали.

— Ще го обвинят в убийство — каза Офелия, — и ще го обесят! — Тя отново избухна в плач и извърна глава. За миг почти ми стана жал за нея.

Излязох в коридора и видях Догър по средата на западното стълбище да се качва тежко — стъпка по стъпка — като осъден на смърт, който изкачва стъпалата към ешафода.

Сега беше моят шанс!

Изчаках го да се скрие от поглед на върха на стълбите, промъкнах се в кабинета на татко и тихо заключих вратата след себе си. За пръв път в живота си се озовавах сама в тази стая.

Едната стена бе изцяло заета от класьорите с марки на татко — дебели кожени папки, чиито цветове обозначаваха властването на всеки монарх: черно за кралица Виктория, червено за Едуард VII, зелено за Джордж V и синьо за сегашния ни крал Джордж VI. Спомних си, че тънката алена папка, пъхната между зеления и синия албум, съдържаше само няколко марки — по една от деветте известни варианта на четирите марки, издавани с лика на Едуард VIII, преди да офейка с онази американка.

Знаех, че за татко безбройните нищожни разлики в цветните хартийки са източник на неописуемо удоволствие, но не знаех други подробности. Само когато той се развълнуваше достатъчно от някой нов факт в последния брой на списание „Филателия“, за да се впусне в обяснения на закуска, разбирахме по нещичко за този щастлив, изолиран свят. Освен тези редки случаи със сестрите ми бяхме като деца, изгубени в гората по въпросите, свързани с пощенските марки, а татко подреждаше жадно късчетата цветна хартия с по-страховита наслада, отколкото някои мъже окачват по стените главите на елени и тигри.

Срещу библиотеката с книгите стоеше старинен дървен скрин, чийто плот и чекмеджета бяха препълнени с безброй филателистки принадлежности: поставки за марки, измервателни инструменти за перфорираните краища, емайлирани ванички за накисване, шишенца с течност за разкриване на водни печати, гумички за триене, хартиени пликосе, картонени подложки за страници, пинцети и ултравиолетова лампа.

В дъното на стаята пред френските прозорци, които водеха към терасата, се намираше бюрото на татко: масивна мебел с размера на футболно игрище, то изглеждаше като излязло от счетоводната къща на Скрудж и Марли. Веднага се досетих, че чекмеджетата ще са заключени и се оказах права.

Зачудих се къде татко би скрил марка в стая, пълна с марки. Не се съмнявах, че я е скрил — и аз щях да постъпя по същия начин. Двамата много държахме на личното пространство и ми беше пределно ясно, че той никога не би постъпил толкова глупаво, че да я остави на видно място.

Вместо да огледам повърхностите или да преровя етажерките, легнах на пода като механик, проврял се под кола, за да огледам всички

мебели отдолу. Надникнах под бюрата, масата, кошчето за боклук и фотьойла на татко. Погледнах под турския килим и зад завесите. Надзърнах зад стенния часовник и се насочих към репродукциите на стената.

Книгите бяха твърде много, за да претърся между страниците им, затова се опитах да реша в коя най-вероятно би оставил мярката. Разбира се! Библията!

Разлистих набързо страниците на книгата, но отвътре изпадна само една стара църковна брошура и картичка за помена на някой отдавна мъртъв Де Лус от времето на Голямото изложение.

Тогава изведнъж се сетих, че татко свали Черното пени от клюна на бекасината и го прибра в джоба си. Може да е оставил мярката там с намерението да я изхвърли по-късно.

Така трябва да е направил! Марката изобщо не беше тук. Кой идиот би си помислил подобно нещо? Целият кабинет би бил на първо място в списъка с очевидни скривалища. Изведнъж се почувствах напълно убедена — усещане, което Фели и Дафи погрешно наричаха „женска интуиция“ — че марката е другаде.

Постарах се да превъртя ключа съвсем безшумно и излязох в коридора. Двете вещици все още ревяха в салона, а гласовете им се надигаха и затихваха между нотките на гняв и скръб. Можех да ги послушам на вратата, но реших да не го правя. Имах по-важна работа.

Тихо като сянка се изкачих по западното стълбище и влязох в южното крило.

Както и очаквах, стаята на татко тънеше в почти пълен мрак. Често вдигах поглед към прозореца му от поляната и виждах, че тежките завеси са плътно спуснати.

Вътре цареше сумрак като в музей след края на работното време. Силният аромат на одеколони и лосионите за бръснене на татко напомняше на отворени саркофази и съдове с благовонни масла за мумифициране, които някога са били пълни с древни билки. Изящните заоблени крака на масичката с леген от времето на кралица Ан изглеждаха почти неприлично край мрачното готическо легло в ъгъла — сякаш някакъв огорчен стар шамбелан гледаше кисело как любовницата му обува копринени чорапи на дългите си млади крака.

Дори двата часовника в стаята напомняха за отдавна отминали времена. Върху полицата на камината стоеше огромен позлатен

часовник, чието месингово махало като извитото острие в „Кладенецът и махалото“ отмерваше с тиктакане времето и проблясваше мудно в края на всяко замахване в приглушената светлина на стаята. На нощното шкафче малкият изящен будилник от времето на крал Джордж стоеше в мълчаливо несъгласие: стрелките му показваха 3:15, а стрелките на големия — 3:12.

Отидох в дъното на дългата стая и спрях.

Дрешникът на Хариет — в който се влизаше единствено през спалнята на татко — беше забранена територия. Татко ни възпита да уважаваме светилището, в което го превърна в деня, в който научи за смъртта ѝ. Дори без да го казва в прав текст, той ни внуши, че при всяко нарушение на правилото му ще бъдем изведени в колона по един в градината, ще бъдем изправени до тухлената стена и разстреляни безцеремонно.

Вратата към стаята на Хариет беше покрита със зелено платно и приличаше на билиардна маса, подпряна на стената. Бутнах я и тя се отвори притеснително тихо.

Помещението бе обляно в светлина. През капациите на високите прозорци на три от стените нахлуваха слънчеви лъчи, разсейвани от безбройните гирлянди италианска дантела, и къпеха в светлина стаята, от която би станал чудесен декор на пиеса за херцога и херцогинята на Уиндзор. Плотът на тоалетката беше отрупан с четки и гребени на Фаберже, сякаш Хариет току-що е влязла в съседната баня. Върху гърлата на шишенцата с парфюми „Лалик“ бяха нанизани цветни гривни от бакелит и кехлибар, а край тях стояха готови малък електрически котлон и чайник, за да приготви сутрешния си чай. Във висока тънка ваза беше клемнала една жълта роза.

Върху овален поднос стоеше малко кристално шишенце, в което имаше само капчица две парфюм. Взех го, махнах тапата и го поднесох внимателно под носа си.

Миришеше на сини цветя, планински ливади и лед.

Обзе ме странно усещане — сякаш бях чадър, спомнящ си какво е чувството да се отвори под дъжда. Погледнах етикета, на който бе изписана една-единствена дума „Миратрик“.

Сребърна табакера с инициалите Х. де Л. лежеше край огледало, върху чийто гръб бе гравирано изображението на Флора от картината на Ботичели „Пролет“. Досега не го бях забелязвала в репродукциите

на оригинала, но Флора изглеждаше изключително щастливо бременна. Дали татко е подарил това огледало на Хариет, докато е била бременна с някоя от нас? И ако беше така, с коя точно: С Фели? С Дафи? С мен? Реших, че е малко вероятно да съм била аз: трето момиче едва ли е било дар от небето — поне за татко.

Не, сигурно е била Офелия — първородната — която сякаш беше излязла на бял свят с огледало в ръка... може би точно с това огледало.

Под един от прозорците имаше плетен стол — идеално местенце за четене, а на една ръка разстояние се намираше малката библиотека на Хариет. Тя бе донесла книгите от ученическите си години в Канада и летата, прекарани с някаква леля в Бостън: „Ан от «Зелените покриви»“ и „Джейн от «Лантърн Хил»“ стояха редом с „Пенрод“ и „Мъртън от филмите“, а в другия край на полицата бе подпрян екземпляр с оръфани ъгли от „Ужасните разкрития на Мария Монк“. Не бях чела нито една от тези книги, но от онова, което бях чувала за Хариет, предполагах, че всички те имат непокорни герои със свободолюбив дух.

До библиотеката върху малка кръгла масичка имаше албум със снимки. Отгърнах корицата и видях, че страниците са от мека черна хартия, а под всяка черно-бяла снимка стои описание, написано с бяло мастило: Хариет (2 години) в Морис Хаус; Хариет (15 години) в Дамската академия на госпожица Бодикоут (1930 г. — Торонто, Канада); Хариет с двуместния си самолет „Игрив дух“ (1938 г.); Хариет в Тибет (1939 г.)

Снимките проследяваха как тя е пораснала от малко пухкаво дете със златисти къдрици, през високо, кльоцаво засмяно момиче (без забележим бюст), облечено в екип за хокей, до филмова звезда с руси коси, застанала като Амелия Еърхарт с една ръка, поставена небрежно върху корпуса на „Игрив дух“. Нямахме снимки на татко. Нито пък на някоя от нас.

На всяка снимка чертите на Хариет изглеждаха така, сякаш бе жена, проектирана като са взели чертите на Фели, Дафи и мен, разбъркали са ги в буркан и след това са сглобили тази усмихната, уверена и в същото време симпатично срамежлива авантюристка.

Докато се вирах в лицето ѝ и се опитвах да вникна през фотографската хартия в душата на Хариет, на вратата се почука тихо.

Миг тишина и ново почукване. И вратата започна да се открехва.

Беше Догър. Той бавно надникна в стаята.

— Полковник Де Лус? Тук ли сте?

Замръзнах и затаих дъх. Догър не потрепна, но гледаше с очакване право напред като добре обучен прислужник, който си знае мястото и разчита на слуха си, за да разбере дали се натрапва.

Но защо дойде? Нали преди малко именно той ми каза, че полицията е арестувала татко? В такъв случай защо ще си мисли, че той е в стаята си? Толкова ли бе размътен умът му? Или пък просто ме следеше?

Леко разтворих устни и вдишах бавно през устата, за да не се издам, ако от носа ми излезе някакъв звук, и в същото време се помолих наум да не кихна.

Догър остана на вратата цяла вечност като *tableau vivant*. В библиотеката съм виждала гравюри на тези древни представления, в които актьори, напудрени обилно в бяло, стоят застинали в пози, често доста неудобни наглед, за да изобразяват сцени от живота на боговете.

След известно време започнах да осъзнавам как се чувства заек, когато „застине“, но точно тогава Догър отдръпна глава и затвори безшумно вратата.

Дали ме видя? И ако ме беше зърнал, дали се престори, че не ме забелязва?

Изчаках с наострени уши, но от съседната стая не долиташе нито звук. Знаех, че Догър няма да се заседи дълго и когато прецених, че е изминало достатъчно време, отворих вратата и надзърнах.

Стаята на татко беше както я оставих — двата часовника тиктакаха, ала сега заради страха, ми се стори, че цъкат много по-силно отпреди. Осъзнах, че подобна възможност няма да ми се предостави никога и започнах да претърсвам по същия метод като в кабинета. Но тъй като спалнята му беше обзаведена толкова спартански, колкото вероятно е била палатката на цар Леонид, не ми отне дълго време.

Единствената книга в стаята беше каталог на „Стаили Гибънс“ от търг на марки, който щеше да се състои след три месеца. Обърнах я и разлистих нетърпеливо страниците, но отвътре не изпадна нищо.

В гардероба на татко имаше изненадващо малко дрехи: две стари сака от туид с кожени кръпки на лактите (и с празни джобове), два

стари вълнени пуловера и няколко ризи. Бръкнах в обувките му и в чифт стари мокасина, но не открих нищо.

Потръпнах, когато се сетих, че единствената друга дреха на татко е неделният му костюм, с който явно още е бил облечен, когато инспектор Хюит го е отвел. (Не си позволявах да използвам думата „арестувал“.)

Може би е скрил пробитото Черно пени другаде — например в жабката на Ролс-Ройса на Хариет. Възможно бе и вече да го е унищожил. Сега, като се замислех, това ми изглеждаше най-логичното обяснение. Марката бе повредена и вече не беше ценна. Нещо в нея обаче бе разстроило татко и поради това ми се струваше логично, когато се е прибрал в стаята си в петък, да я е изгорил.

Това, разбира се, щеше да остави следи: пепел от хартия в пепелника и изгоряла клечка кибрит в кошчето за боклук.

Веднага проверих за тези доказателства, но не открих нищо.

Може би ги е пуснал в тоалетната.

Знаех, че се хващам за сламки.

Помислих си да се откажа и да оставя всичко на полицията. Да се върна в уютната си лаборатория и да се заема с любимата си работа.

Помислих си — но само за миг и не особено въодушевено — каква смъртоносна течност може да се дестилира от експонатите в Пролетното изложение на цветята; каква прекрасна отрова може да се извлече от светложълтия нарцис и какви убийствени капки от белия нарцис. Дори обикновеният тис в двора на църквата, така обичан от поетите и ухазващите се двойки, съдържаше в семената и листата си достатъчно токсин, за да умори половината население на Англия.

Но тези удоволствия щяха да почакаат. Имах дълг към татко и на моите рамене се бе стоварило бремето да му помогна, особено сега, когато не можеше да си помогне сам. Знаех, че трябва да отида при него, където и да се намираше, и да положа меча си в нозете му, както средновековните оръженосци са се кълнели в служба на рицарите. Дори да не можех да му помогна, щях да седя до него и с внезапно пробуждане в сърцето осъзнах, че ужасно ми липсва.

Изведнъж ме споходи идея: на колко километра се намираше Хинли? Дали щях да стигна дотам преди мръкване? И ако успея, дали щяха да ме пуснат да го видя?

Сърцето ми се разтуптя така, сякаш някой ми бе дал да изпия чаша чай от билката напръстник.

Време беше да тръгвам. Достатъчно стоях тук. Погледнах будилника на нощното шкафче: стрелките сочеха 3:40. Часовникът на камината тиктакаше тържествено, а стрелките му сочеха 3:37.

Предположих, че татко сигурно е бил твърде смутен, за да забележи, тъй като много държеше на точния час. Спомних си как даваше нареждания на Догър (но не и на нас) като военен:

„Занеси гладиолите на викария в тринайсет часа, Догър. Той ще те очаква. Върни се до тринайсет и четирийсет и пет и ще решим какво да правим с водната леща.“

Взирах се в двата часовника с надеждата, че ще ми хрумне нещо. Веднъж в едно от редките си общителни настроения, татко ни разказа, че се е влюбил в Хариет заради способността ѝ да обмисля всичко. „Като се замисли човек, това е забележително качество у една жена“, сподели ни той.

И изведнъж се сетих! Единият часовник е бил спиран — точно за три минути. Часовникът на камината.

Тръгнах бавно към него като към птица, която не искаш да подплашиш. Тъмната му погребална кутия му придаваше вид на катафалка, теглена от коне: копчета, стъкло и черен шеллак.

Гледах ръката си, докато посягаше към него — малка и бяла в сумрачната стая. С пръсти напипах студеното стъкло върху циферблата. Усетих как палецът ми отваря сребърната закопчалка. Приблжих пръсти към месинговото махало, което се люлееше напред-назад, назад-напред със страховито тиктакане. Почти ме бе страх да го докосна. Поех си дълбоко въздух и сграбчих движещия се метал. Заради инерцията, за миг то изскърца тежко в дланта ми като внезапно хваната златна рибка, като издайническо сърце, преди да спре.

Опипах задната част на тежкия месинг. Там бе прикрепено нещо, имаше нещо залепено: малко пакетче. Издърпах го, тиксотото се разхлаби и то падна в дланта ми. Още докато отдръпвах пръсти от вътрешните органи на часовника, се досетих какво ще видя... и се оказах права. В дланта ми лежеше малко пергаментово калъфче, в което ясно се виждаше пощенска марка от вида Черно пени. Черно пени с дупка в центъра, която би се получила, ако марката е била

набучена на клюна на мъртва бекасица. Какво толкова имаше в тази хартийка, че татко се уплаши така?

Извадих марката от калъфчето, за да я разгледам по-добре. На първо място се виждаше ликът на кралица Виктория с дупка в лицето. Не беше много патриотично, но едва ли би уплашило до смърт възрастен мъж. Не, имаше нещо друго.

Какво отличаваше тази марка от всички останали от този вид? Все пак нали подобни марки се бяха отпечатвали с десетки милиони и всичките бяха еднакви? Или пък не?

Спомних си случая, когато татко — с цел да разшири познанията ни — внезапно заяви, че от онзи момент нататък ще посвещаваме сряда вечер на поредица от задължителни лекции (изнасяни от него) относно различните аспекти от управлението на Великобритания. „Серия А“, както той я наричаше, щеше напълно закономерно да бъде посветена на темата „История на първите пощенски марки“.

С Дафи и Фели отивахме в салона с тетрадки и се правехме, че си водим записки, докато си подавахме една на друга листчета с надраскани съобщения от рода на „Лекции по пощата“ и „Ще залепнем от скука!“

Татко ни обясни, че пощенските марки се печатат на листове от по двеста и четирийсет — двайсет хоризонтални реда с по дванайсет марки, което се помнеше лесно, тъй като 20 е атомното число на калция, а 12 е номерът на магнезия и аз просто трябваше да се сетя за CaMg. Всяка марка на листа носи уникален код от две букви, който започва с „AA“ на марката в горния ляв ъгъл и продължава по азбучен ред отляво надясно, докато се стигне до „TL“ в десния край на двайсетия, или най-долния ред.

Тази схема, каза татко, се използва от пощите, за да се предотвратят фалшификации, макар да не било напълно ясно какви точно. Почтите били обзети от силна параноя, че орди фалшификатори ще работят ден и нощ от единия до другия край на страната и ще произвеждат фалшификати, за да откраднат от Нейно величество кралица Виктория по някое пени.

Вгледах се в марката в дланта си. Под главата на кралица Виктория беше изписана стойността: „ONE PENNY“ ЕДНО ПЕНИ. Отляво стоеше буквата В, а отдясно на надписа — буквата Н.

Цялата композиция изглеждаше по следния начин:

„В ONE PENNY. Н“.

„ВН“. Марката е била разположена на втория ред на листа, в осмата колона от дясно. Две осем. Това беше ли важно? Освен факта, че 28 е атомното число на никела, не се сещах за нищо друго.

И тогава го видях! Това изобщо не беше число, а дума!

Боунпени! И не просто Боунпени, а Боунпени, Х.! Хорас Боунпени!

Нанизан на клюна на бекасината, (Да! Ученическият прякор на татко беше Джако^[1]!)

Марката бе послужила като визитна картичка и смъртна заплаха. Заплаха, която татко бе разгадал от пръв поглед.

Клюнът на птицата бе пронизал главата на кралицата, но оставил името на подателя да се вижда ясно за онзи, който знае как да го прочете.

Хорас Боунпени. *Покойният* Хорас Боунпени.

На върха на хълма изтръгнах от земята дървения кол — единственото, останало от една бесилка от XVIII век — и разперих ръце настрани. Знаех, че мога да стигна до Хинли, като хвана пътя за Додингсли или като тръгна по малко по-дългия и по-безлюден път, който щеше да ме отведе до село Сейнт Елфрида. По първия маршрут щях да стигна по-бързо, но пък вторият бе по-безлюден и имаше по-малка вероятност някой да ме забележи, ако съобщят, че съм изчезнала.

— Ах-ах-ах! — казах с безкрайна ирония. Че кой би си направил труда?

Въпреки това хванах по десния път и подкарах Гладис към Сейнт Елфрида. Целият маршрут бе спускане и аз развих добра скорост. Докато въртях педалите назад, трискоростната ос на задното колело на Гладис издаваше звук като от леговицето на разярени гърмящи змии, плюещи отрова. Представих си, че те са зад мен и се стрелкат към петите ми. Превъзходно! Не се бях чувствала толкова добре от деня, в който направих, след успешно извличане и кондензация, синтетично кураре от змийския лапад от езерцето с лилиите на викария.

Вдигнах крака на кормилото и оставих Гладис да се носи по инерция. Докато летяхме по прашния хълм, запях пискливо срещу

вятъра:

Наричаха я девойката с крехка осанка!...

---

[1] На английски език малка бекаси́на е *jack snipe*. Първата част от наименованието съвпада с прякора на героя Джако. — Бел.прев. ↑

ТРИНАЙСЕТ

В подножието на хълма Оукшот изведнъж се сетих за татко и отново се натъжих. Нима наистина вярвах, че той е убил Хорас Боунпени? И ако е така, как точно го е направил? Ако татко го е сторил под прозореца на стаята ми, то това е станало в пълна тишина. Не можех да си представя, че би убил човек, без да повиши глас.

Но още не довършила размишленията си, пътят стана равен, преди да завие към Котсмор и Додингли Магна. Под сянката на стар дъб имаше автобусна спирка с пейка, на която седеше позната фигура: старо джудже с три четвърти панталони, което приличаше на Джордж Бърнард Шоу, само че свил се след изпиране. То седеше толкова спокойно с крака, поклащащи се напред-назад на десетина сантиметра от земята, че сякаш бе родено на пейката и беше живяло на нея през целия си живот.

Това беше Максимилиан Брок, един от съседите ни, и се молех да не ме е видял. В Бишъпс Лейси се шушукаше, че Макс, пенсиониран музикант, сега тайно си изкарва прехраната като пише — под женски псевдоними (Лейла Дюпри) — скандални истории за американски списания със заглавия като „Тайни изповеди“ и „Горещи романи“.

Заради начина, по който си пъхаше носа в чуждите работи и после превръщаше казаното му поверително в златна мина за продавачите на вестници, го наричаха зад гърба му „Селското плямпало“. Но като бивш учител на Фели по пиано, нямаше как да го подмина.

Отбих в плитката канавка и се престорих, че не съм го видяла, докато подръпвах веригата на Гладис. Ако имах късмет, той щеше да продължи да гледа на другата страна и можех да се скрия в храстите, докато се махне.

— Флавия! *Haroo, mon vieux.*

По дяволите! Забеляза ме. Да не отвърнеш на поздрава на Максимилиан — дори от пейката на автобусна спирка — бе като да

престъпиш единайсетата Божа заповед. Престорих се, че чак сега го виждам и се ухилих фалшиво, докато тиках Гладис към него през тревата.

Макс е живял години наред на Нормандските острови, където работил като пианист в Симфоничния оркестър на Алдърни, длъжност, която — поне според него — изисквала голямо търпение и достатъчно криминални романи подръка.

На Алдърни, за да повикаш полицията, било необходимо само (или поне така ми каза той веднъж, докато си говорехме за престъпността, по време на Годишното изложение на цветята в „Свети Танкред“) да застанеш на градския площад и да извикаш „Нагоо, нагоо, mon prince. On me fait tort!“ Това се наричало „вдигане на тревога“ и означавало по същество „Внимание, принце, извършват правонарушение срещу мен!“ Или с други думи — извършват престъпление срещу мен.

— Как си, малко пеликанче? — попита Макс и килна глава като сврака, която чака да ѝ дадат троха за награда.

— Добре съм — казах предпазливо, тъй като си спомних как Дафи ме предупреди, че Макс е като онези паяци, които те парализират с ухапването си и не се отказват, докато не изсмучат и последната капка живот от теб... и от семейството ти.

— А как е баща ти, добрият полковник?

— Зает е с това-онова — отвърнах аз. Сърцето ми се разтуптя.

— А как е госпожица Офелия? Още ли рисува лицето си като Йезавел и се оглежда в сервиза за чай?

Този въпрос ми се стори твърде личен дори и на мен. Не му влизаше в работата, но знаех, че Максимилиан може да изпадне в страховита ярост само за секунди. Понякога зад гърба му Фели го наричаше „Румпелстилтскин“, а Дафи — „Александър Поуп... или нещо още по-низше“.

Въпреки това — въпреки отвратителните му навици и може би заради сходния ни ръст — Максимилиан понякога ми се струваше интересен и приятен събеседник — стига да не се заблудиш, че дребният му ръст е недостатък.

— Тя е много добре, благодаря — казах аз. — Сутринта лицето ѝ изглеждаше прекрасно.

Не добавих „влудяващо“.

— Макс — заговорих, преди той да успее да ми зададе друг въпрос, — мислиш ли, че някога бих могла да се науча да свиря малката токата на Парадиси?

— Не — отвърна той без колебание. — Ръцете ти не приличат на ръце на велик изпълнител, а на отровител.

Ухилих се. Това си беше наша шега. И очевидно той още не бе научил за убийството в Бъкшоу.

— А как е другата? — попита той. — Дафни... слабоумната ти сестра?

„Слабоумна“ се отнасяше за уменията, или по-скоро липсата им, на Дафни в свиренето на пиано: безкрайна болезнена борба да постави неподатливи пръсти върху клавишите, които като че ли се плашеха от докосването ѝ. Битката на Дафи с инструмента беше като неравната борба между кокошка и лисица — изгубена кауза, която завършваше със сълзи. Но тъй като татко настояваше, войната продължи.

Един ден я заварих да плаче на стола пред пианото, положила глава върху затворения капак, и ѝ прошепнах: „Откажи се, Дафи“, а тя ми се нахвърли като наперен петел.

Опитах и с насърчения. Винаги, когато чуех, че е на пианото, влизах в салона, облягах се на капака и се вирах замечтано в далечината, сякаш свиренето ѝ ме омайваше. Тя обикновено не ми обръщаше внимание, но веднъж я попитах: „Какво прекрасно произведение! Как се казва?“, а Дафи без малко да ми премаже пръстите с капака.

„Нотната стълбица!“, изписка тя тогава и избяга от стаята.

Никак не беше лесно да живееш в Бъкшоу.

— Добре е — отвърнах аз. — Забила е нос в книгите на Дикенс. С ченгел трябва да ѝ вадиш думите от устата.

— Добрият стар Дикенс — въздъхна Макс.

Той като че ли не може да измисли какво друго да каже по темата и аз замълчах с него.

— Макс, ти си космополитна личност...

При тези думи той се изпъчи, за да изглежда възможно по-висок.

— Не само космополитна личност, а и бонвиван — добави.

— Точно така — потвърдих, без да съм сигурна какво точно има предвид. — Ходил ли си в Ставангер? Така няма да се налага да го търся в атласа.

— Къде? В Ставангер в Норвегия ли?

„Точно така!“, едва не извиках на глас. Хорас Боунпени е ходил в Норвегия! Поех си дълбоко въздух, за да се овладеея, с надеждата, че Макс няма да приеме това за проява на нетърпение.

— Разбира се, че в Норвегия — казах снизходително. — Има ли и други градове с име Ставангер?

За миг си помислих, че ще ме нахока. Той присви очи и аз потръпнах, докато градоносните облаци на поредния изблик на Максимилиан захриха слънцето. Но тогава той се изкикоти тихичко като ромолящо поточе по стъкло.

— Ставангер е първата спирка по Пътя към Хел, или Ада..., това е железопътна гара. Пътувал съм по този маршрут до Трондхайм, а после до Хел, което, ако искаш вярвай, е малко селце в Норвегия; туристите често изпращат оттам картички на приятелите си с посланието: „Иска ми се да беше тук!“ Именно там веднъж изпълних концерта на Григ за пиано в ла минор. По една случайност Григ е бил толкова шотландец, колкото и норвежец. Дядо му бил от Абърдийн и заминал отвратен след битката при Калоден, но явно се замислил дали е постъпил правилно, когато осъзнал, че само е заменил лиманите с фиорди. Трябва да призная, че в Трондхайм постигнах голям успех... критиците бяха благосклонни, публиката възпитана. Но, да ти кажа, онези хора не разбират собствената си музика. Свирих и Скарлати, за да им дам малко италианско слънце в снежния норвежки климат. И въпреки това по време на антракта случайно дочух как търговски пътник от Дъблин шепти на свой приятел: „Тор, на мен всичко ми звучи като Григ“.

Усмяхнах се вежливо, макар вече да бях чувала тази изтъркана шега около четирийсет и пет пъти.

— Това, естествено, бе едно време, преди войната. Ставангер! Разбира се, че съм ходил там. Но защо питаш?

— Как стигна дотам? С кораб ли?

Хорас Боунпени е бил жив в Ставангер, а сега бе мъртъв в Англия и исках да знам къде е ходил междувременно.

— Разбира се, че с кораб. Нали не обмисляш да бягаш от вкъщи, Флавия?

— Снощи на вечеря обсъждахме... всъщност се карахме... по този въпрос.

Това бе един от начините да затвърдя лъжата: да добавям подробности към истински случки.

— Офелия си мислеше, че трябва да се качиш на кораб в Лондон. Татко настояваше, че трябва да потеглиш от Хъл. Дафни бе за Скарбъро, но само защото там е погребана Ан Бронте.

— Нюкасъл на Тайн — каза Максимилиан. — Всъщност трябва да потеглиш от Нюкасъл на Тайн.

В далечината се чу бръмчене и към нас приближи автобусът от Котсмор, пълнеж между живите плетове като кокошка, ходеща по въже. Спря пред пейката задавено и клекна след трудния си път през хълмовете. Вратата се отвори с изскърцване.

— Ърни, *top vieux* — каза Максимилиан. — Как върви транспортният бизнес?

— Качвай се — рече Ърни, без да откъсва поглед от пътя пред себе си. Дори да бе разбрал шегата, не го показа.

— Днес няма да се возя, Ърни. Просто използвам пейката, за да отпочинат бърбреците ми.

— Пейките са предназначени само за пътници, които чакат автобуса. Пише го в правилника, Макс. Много добре го знаеш.

— Вярно е, Ърни. Благодаря, че ми напомни.

Макс се изхлузи от пейката и скочи на земята.

— До скоро — каза ми той, докосна шапката си и тръгна по пътя като Чарли Чаплин.

Вратата на автобуса се затвори със скърцане, Ърни включи на скорост и рейсът неохотно потегли с вой напред. И така всеки тръгна по своя път: Ърни и автобусът към Котсмор, Макс към дома си, а ние с Гладис продължихме към Хинли.

Полицейският участък в Хинли се намиреше в сграда, която някога е била странноприемница. Неудобно притисната между малък парк и киното, фасадата, наполовина облицована с дървени греди, стърчеше навъсено над улицата с поклацаща се под стряхата синя лампа. Циментова пристройка, боядисана в безлично кафяво, бе прилепена към сградата от едната страна като кравешко изпражнение към движещ се пътнически влак. Подозирах, че именно в пристройката се намират килиите.

Подпрях Гладис на стойката за велосипеди, запълнена повече от половината със служебни колелета „Роли“, и се качих по протритите стъпала към входната врата.

Един униформен полицай седеше зад бюро, прелистваше страници и почесваше оскъдната си коса с подострения край на молив. Усмихнах му се и го подминах.

— Хей, я чакай — избоботи той. — Къде си мислиш, че отиваш, госпожице?

Изглежда, за полицаите бе характерно да говорят с въпросителни изречения. Усмихнах му се, сякаш не съм го разбрала, и тръгнах към една отворена врата, зад която се виждаше мрачен коридор. По-бързо, отколкото си мислех, полицаят скочи и ме хвана за ръката. Пипнаха ме. Не ми оставаше друго, освен да се разплача.

Не ми се искаше да го правя, но това беше единственото средство, с което разполагах.

Десет минути по-късно с полицай Глосъп пиехме какао в кафенето на участъка. Той ми каза, че има дъщеричка на моите години (в което незнайно защо се усъмних) на име Елизабет.

— Нашата Лизи много помага на бедната си майка, защото преди две седмици госпожа Глосъп, жена ми, падна от една стълба в овощната градина и си счупи крака.

Първата ми мисъл беше, че той чете твърде много комикси и ми разказва това, за да ме развесели. Но по сериозното му изражение и сбърченото чело бързо разбрах, че греша: това беше истинският полицай Глосъп и щеше да се наложи да играя по неговите правила.

Съответно отново се разхлипах, казах му, че нямам майка, че тя е загинала далеч в една тибетска планина и ужасно ми липсва.

— Хайде, хайде, госпожице. Тук в участъка не разрешаваме да се плаче. Отнема от присъщото достойнство на сградата, така да се каже. Хайде, избърши си очите, преди да съм те тикнал зад решетките.

Успях да се усмихна леко, а той също ми се усмихна в отговор и ме погледна с интерес.

По време на представлението ми няколко следователи бяха влезли в кафенето за чаша чай и закуска и всички до един ми се усмихнаха окуражително. Поне не ми задаваха въпроси.

— Може ли да видя баща си? Казва се полковник Де Лус и мисля, че е задържан тук.

Лицето на полицай Глосъп изведнъж стана безизразно и видях, че съм изиграла картите си твърде бързо, че сега седя срещу представител на властта.

— Изчакай тук — рече той и излезе в тесния коридор, където в дъното имаше стена от черни стоманени решетки.

Щом полицаят излезе, аз бързо се огледах наоколо. Намирах се в потискащо малко помещение с толкова захабени мебели, сякаш взети от някое бунище, с хлътнали и нацърбени крака, като че ли векове наред държавни служители са ги ритали в кокалчетата.

В безуспешен опит за разкрасяване един малък дървен шкаф бе боядисан в ябълковозелено, но мивката беше ръждясала антика. Нацърбените чаши и напуканите чинийки стояха печално обърнати с дъната нагоре на сушилня за съдове и чак сега забелязах, че летвите, разделящи крилата на прозорците, са всъщност нескопосано замаскирани железни решетки. В цялото помещение се носеше странен остър мирис, който усетих още щом влязох. Миришеше на внезапно отворил се буркан с пастет от аншоа, забравен с години на дъното на чекмедже.

В ума ми изникна откъс от песен от комедийната опера „Пиратите от Пензанс“. „Съдбата на полицая не е за завиждане“, пееше оперният хор по радиото и както обикновено авторите на оперетата Гилбърт и Съливан бяха прави.

Изведнъж ми се прииска да се махна. Цялата ми мисия бе безразсъдна, просто импулс от тъмното ми подсъзнание да спася татко. Казах си: „Само трябва да станеш и да тръгнеш към вратата. Никой няма да забележи, че си излязла.“

Заслушах се за миг, като килнах глава настрани като Максимилиан, за да засиля и без това острия си слух. Някъде в далечината басови гласове жужаха като пчели в кошер.

Бавно плъзгах краката си един пред друг като чувствена сеньорита, танцуваща танго, и спрях рязко при вратата. От мястото си виждах само единия ъгъл от бюрото на полицая в коридора и за щастие на него нямаше подпрян лакът.

Осмелих се да надникна. Коридорът се оказа празен и аз изминах с танцова стъпка, без никой да ме спре, целия път до входната врата и

излязох навън.

Макар да не бях затворник, имах силното усещане, че съм избягала.

Тръгнах небрежно към стойката за велосипедите. Още десет секунди и щях да съм потеглила. И тогава замръзнах шокирана, сякаш някой бе плиснал кофа ледена вода в лицето ми: Гладис я нямаше! Без малко да закрепя.

Всички служебни велосипеди стояха подредени с натрапчивите си фарове и стандартни багажници, но Гладис я нямаше!

Огледах се във всички посоки и за мой ужас улицата изведнъж ми се стори различна сега, когато вървах по нея пеша. Накъде трябваше да тръгна за вкъщи? В коя посока се намираще главният път?

И като че ли тези проблеми не ми бяха достатъчни, скоро щеше да се разрази буря. На запад в небето се скупчваха черни облаци, а облачетата над главата ми вече бяха добили неприятния лилав цвят на синини.

Обзе ме страх, а след това ме хвана яд. Как можах да постъпя толкова глупаво и да не заключа Гладис на непознато място? Сега как щях да се прибера у дома? Какво щеше да стане с бедничката Флавия?

Веднъж Фели ми каза да се правя на уязвима, когато съм на непознато място, но как точно се постига това?

Докато размишлявах по въпроса, една тежка ръка ме хвана за рамото и един глас каза:

— Най-добре ела с мен.

Беше инспектор Хюит.

— Едва ли ще има възможност — рече инспекторът. — Всъщност няма как да стане.

Седяхме в кабинета му: дълга тясна стая, която е била барът в някогашната странноприемница. Кабинетът изглеждаше забележително подреден, трябваше му само саксия с цвете и пиано.

Имаше обикновен шкаф с чекмеджета и бюро, стол, телефон и малка етажерка, на чийто най-горен рафт в рамка стоеше снимка на жена с палто от камилска вълна, облежната на парапета на гигантски каменен мост. Някак си бях очаквала повече.

— Задържахме баща ти, докато получим конкретна информация. След това вероятно ще бъде преместен на място, което нямам право да разкривам. Съжалявам, Флавия, но не можеш да го видиш.

— Той арестуван ли е?

— Опасявам се, че да.

— Но защо? — Този въпрос бе напълно неподходящ и го осъзнах, веднага щом думите излязоха от устата ми. Инспекторът ме гледаше, сякаш съм дете.

— Виж, Флавия. Знаем, че си разстроена. Напълно разбираемо е. Нямахте възможност да видиш баща си преди... хм, нямахте те в Бъкшоу, когато го отведохме. За полицаите подобни задачи са много трудни, но трябва да разбереш, че понякога ми се иска да направя нещо като приятел, което обаче ми е забранено като служител на Негово величество.

— Разбирам — отвърнах аз. — Крал Джордж Шести не е случаен човек.

Инспектор Хюит ме погледна тъжно. После стана от стола си и отиде до прозореца, където се загледа към сгъстяващите се облаци с ръце, склучени зад гърба.

— Така е — рече най-накрая той. — Крал Джордж не е случаен човек.

И в този миг ми хрумна идея. Както се казва, като гръм от ясно небе, всичко се нареди като в онези кинофилми, при които връщат лентата назад и всички парченца от пъзела попадат на мястото си пред очите ти.

— Може ли да бъда честна с вас, инспекторе?

— Разбира се.

— Тялото в Бъкшоу е на мъж, който в петък е пристигнал в Бишъпс Лейси от Ставангер, Норвегия. Веднага трябва да освободите татко, защото той не го е убил.

Макар да се смути малко, инспекторът се овладя бързо и ми се усмихна снизходително.

— Нима?

— Да. Аз го извърших. Аз убих Хорас Боунпени.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Планът ми бе съвършен. Никой не можеше да докаже невинността ми.

Щях да твърдя, че през нощта ме е събудил странен шум отвън. Слязла съм в кухнята и оттам съм излязла в градината, където ме е нападнал натрапник: може би крадец, дошъл да открадне марките на татко. След кратка схватка съм го надвила.

Чакай малко, Флавия, това последното изглежда малко прекалено. Хорас Боунпени беше висок над метър и осемдесет и можеше да ме удуши с два пръста. Не, борила съм се, а той е умрял — може да е имал увредено сърце вследствие от отдавна забравена болест в детството. Ревматична треска да речем. Да, точно така. Закъсняла конгестивна сърдечна недостатъчност като при Бет в „Малки жени“. Помолих се наум на свети Танкред аутопсията на Боунпени да потвърди лъжата ми.

— Аз убих Хорас Боунпени — повторих пак, сякаш ако го кажех два пъти, щеше да изглежда по-достоверно.

Инспектор Хюит си пое дълбоко въздух и издиша през носа.

— Разкажи ми какво стана — подкани ме той.

— През нощта чух шум, слязох в градината, някой ми се нахвърли от сенките...

— Чакай малко, от коя част на сенките?

— От сенките зад бараката с инструментите. Опитвах се да се освободя, когато той изхриптя, сякаш беше получил сърдечен удар вследствие от прекарана в детството ревматична треска... или нещо подобно.

— Разбирам — рече инспектор Хюит. — И ти какво направи тогава?

— Върнах се в къщата и извиках Догър. Останалото мисля, че го знаете.

Но я чакай малко — знаех, че Догър не му е разкрил как подслушвахме кавгата между татко и Хорас Боунпени. Въпреки това

градинарят едва ли би казал на инспектора, че съм го събудила в четири часа през нощта, без да спомене факта, че аз съм извършила убийството. Или пък грешах?

Трябваше ми време, за да обмисля този въпрос.

— Съпротивата при нападение не е убийство — обясни инспекторът.

— Не — отвърнах аз, — но не съм ви разказала всичко.

Прелистих със светкавична скорост мислените си бележки: отрови, неизвестни на науката (твърде бавни); фатален хипнотичен сеанс (също); тайнствените и забранени удари от джиу-джицу (малко вероятно; твърде абстрактно за обяснение). Изведнъж ми хрумна, че мъченичеството изисква истински творчески гений — сладкодумието не беше достатъчно.

— И се срамувам — добавих аз.

Когато не си сигурен, покажи емоции. Възгордах се, че съм се сетила за това.

— Хм — рече инспекторът. — Да оставим това засега. Ти каза ли на Догър, че си убила нападателя?

— Не. Мисля, че не. Разбирате ли, бях твърде разстроена.

— А каза ли му по-късно?

— Не, реших, че няма да се отрази добре на нервите му.

— Всичко това е много интересно — отвърна инспектор Хюит, — но подробностите ми се струват недостатъчни.

Знаех, че стоя на ръба на пропастта: още една крачка и нямаше да има връщане назад.

— Има и още нещо, но...

— Но какво?

— Няма да кажа нито думичка повече, докато не ми позволите да говоря с татко.

Инспектор Хюит, изглежда, безуспешно се опитваше да преглътне. Той отвори уста, сякаш нещо внезапно се бе запретило в гърлото му, после я затвори отново. Преглътна и тогава направи нещо, на което нямаше как да не се възхитя и си напомних да добавя към собствения си набор от номера: той извади бързо носната си кърпа и прикри удивлението си с кихане.

— Насама — добавих аз.

Инспекторът се изсекна шумно, върна се до прозореца и се загледа с празен поглед навън, склучил ръце зад гърба си. Вече знаех, че това е знак за дълбок размисъл.

— Добре — каза рязко той. — Ела.

Скочих с готовност от стола и го последвах. На вратата ми препречи пътя към коридора с една ръка, а другата постави леко като перце върху рамото ми.

— Ще направя нещо, за което е възможно после дълбоко да съжалявам. Рискувам службата си. Не ме разочаровай, Флавия... моля те.

— Флавия! — възкликна татко. Личеше си, че е удивен да ме види. И после развали всичко, като добави: — Отведете това дете, инспекторе. Умолявам ви, изведете я.

Татко извърна лице към стената.

Макар вратата на стаята да бе боядисана с жълтеникава боя, беше очевидно, че е облицована със стомана. Когато инспекторът я отключи, видях, че самата килия е голяма горе-долу колкото малък кабинет, има сгъваемо легло и изненадващо чиста мивка. За щастие не бяха пъхнали татко в някоя от килиите с решетки, които зърнах по-рано.

Инспектор Хюит ми кимна рязко, сякаш искаше да каже: „Ти решаваш“, а после излезе и затвори вратата възможно най-тихо. Не се чу звук от превъртане на ключ, нито от пускане на резе, но пък може ярката светкавица и внезапният грохот на гръмотевица навън да са заглушили шума.

Татко явно си помисли, че съм излязла с инспектора, защото се стресна леко, когато се обърна и видя, че още съм там.

— Прибирай се, Флавия.

Макар да стоеше напълно изправен и стегнат, гласът му звучеше старчески и уморено. Виждах, че се опитва да играе безчувствения английски джентълмен, безстрашен в опасна ситуация, и осъзнах с болка, че това ме кара да го обичам и мразя едновременно.

— Вали — посочих към прозореца.

Облаците се бяха разкъсали, както по-рано при руините, и дъждът отново се лееше, а едрите капки плющяха по перваза. На едно

дърво до пътя самотна врана се отърси от дъжда като мокър чадър.

— Не мога да се прибера, преди да спре. А и някой е отмъкнал Гладис.

— Гладис ли? — попита татко с очи, облещени като на изчезнал вид дълбоководно животно, изплувало от неznайни дълбини.

— Велосипедът ми.

Той кимна разсеяно и разбрах, че не ме е чул.

— Кой те доведе тук? Той ли — посочи татко с палец към вратата, като имаше предвид инспектор Хюит.

— Сама дойдох.

— Как така сама? От Бъкшоу ли?

— Да.

Умът му явно не успя да побере думите ми и той пак се обърна към прозореца. Забелязах, че и татко зае същата поза като инспектор Хюит — с ръце, склучени зад гърба.

— Съвсем сама. От Бъкшоу — повтори той най-накрая, сякаш чак сега осмисли думите ми.

— Да.

— А Дафни и Офелия?

— Те са добре — уверих го аз. — Ужасно им липсваш, разбира се, но ще се грижат за къщата, докато се прибереш.

Ако излъжа, майка ми да умре.

Това пееха понякога момиченцата, докато скачаха на въже в двора на църквата. Е, моята майка вече беше мъртва, така че какво толкова? А и кой знае? Може дори да получа червена точка в рая.

— Да се прибера у дома ли? — обади се най-накрая татко с нещо като въздишка. — Това вероятно няма да е скоро... Всъщност може да мине доста време.

На стената до прозореца с решетките висеше календар от бакалия в Хинли с портрет на крал Джордж и кралица Елизабет — всеки херметически отделен в собствено кръгче и облечени така, сякаш фотографът ги е хванал случайно на път за маскен бал в замъка на баварски принц.

Татко хвърли плах поглед към календара и закрачи неспокойно напред-назад из малката стая, старателно избягвайки погледа ми. Като че ли забравил, че съм там, той започна да си тананика и от време на

време да изсумтява възмутено, сякаш се защитаваше пред невидим трибунал.

— Току-що си признах — рекох.

— Да, да — отвърна татко и продължи да крачи и да си мърмори под носа.

— Казах на инспектор Хюит, че аз съм убила Хорас Боунпени.

Татко спря като гръмнат. Обърна се към мен и ме прониза с ужасяващия си син поглед, който често бе предпочитаното му оръжие при разправии с дъщерите му.

— Какво знаеш за Хорас Боунпени? — попита той с леден глас.

— Всъщност доста.

И тогава изненадващо някой като че ли му изкара целия въздух. В един миг бе издул бузи като лицата на ветровете, изобразявани по средновековните карти, а в следващия страните му хлътнаха като на търговец на коне. Той седна на ръба на нара и разпери пръстите на едната си ръка, за да се подпре.

— Дочух спора ви в кабинета — продължих аз. — Съжалявам, че подслушвах. Не исках да го правя, но през нощта чух гласове и слязох долу. Разбрах, че се опитва да те изнудва... чух кавгата. Затова казах на инспектор Хюит, че аз съм го убила.

Този път татко осмисли думите ми.

— Че си го убила ли? Как така си го убила?

— Не исках да разберат, че си го направил ти.

— Аз ли? — скочи татко от леглото. — Мили Боже! Защо мислиш, че аз съм го убил?

— Няма нищо. Най-вероятно си го е заслужил. Няма да кажа на никого. Обещавам.

С дясната си ръка се прекръстих и се заклех да пукна, ако го издам, а татко ме зяпаше, сякаш бях морско чудовище, изскочило току-що от картина на Йеронимус Бош.

— Флавия, моля те, разбери следното: колкото и да ми се иска, не съм убил Хорас Боунпени.

— Не си ли?

Не можех да повярвам. Вече бях заключила, че татко трябва да е извършил убийството и установих, че трудно ще преглътна факта, че съм сгрещила.

Но си спомних, когато веднъж Фели ми обясни, че изповедта е полезна за душата — докато ме държеше с извита зад гърба ръка и се опитваше да ме принуди да ѝ призная къде съм скрила дневника ѝ.

— Чух какво каза за убийството на вашия възпитател, господин Туининг. Отидох в библиотеката и претърсих архива с вестниците. Говорих с госпожица Маунтджой — тя е племенница на господин Туининг. Спомни си имената Джако и Хорас Боунпени от съдебния процес. Знаем, че той е бил отседнал в „Тринайсетте патока“ и че е донесъл мъртвата бекарина от Норвегия, скрита в пай.

Татко поклати бавно и тъжно глава, не от възхита спрямо детективските ми умения, а като стара мечка, която току-що е била застреляна, но отказва да падне.

— Вярно е. Но наистина ли мислиш, че баща ти е хладнокръвен убиец?

След като се замислих за малко — наистина се замислих — разбрах, колко съм се заблуждавала. Защо не го разбрах по-рано? Хладнокръвното убийство беше едно от многото неща, на които татко не беше способен.

— Ами... не — осмелих се да проговоря.

— Флавия, погледни ме — каза той, но когато вдигнах поглед, видях в мен да се взират собствените ми очи и трябваше да извърна глава.

— Хорас Боунпени не беше особено почтен човек, но не заслужаваше да умре. Никой не заслужава подобна участ — рече татко, а гласът му заглъхна като предаване на къси вълни от далечно място и разбрах, че той вече не говори само на мен. — По света има толкова много смърт — добави накрая.

Татко седна, вперил поглед в дланите си, поглаждаше палци един в друг, а пръстите му бяха преплетени като зъбчатите колелца на стар часовник.

След известно време попита:

— А Догър?

— И той беше там — признах аз. — Пред кабинета ти...

Татко изстена.

— Точно от това се страхувах — прошепна той. — От това се страхувах най-много.

И в този миг дъждът започна да се лее като водопад по прозорците и татко заговори.

ПЕТНАЙСЕТ

Първоначално непривичните за татко думи излизаха бавно и колебливо — поклащаха се тромаво като ръждясали товарни вагони по релси. Но после набраха скорост и малко по-късно започнаха да се леят гладко.

— Баща ми имаше труден характер — разказваше той. — Изпрати ме в пансион, когато бях на единайсет години. След това рядко се виждахме. Странна работа: не знаех нищо за интересите му, докато на погребението му един от мъжете, които носеха ковчега, не спомена случайно, че хобито му били нецуке. Трябваше да проверя какво означава тази дума в речника.

— Това са малки японски фигурки от слонова кост — казах аз. — Пише го в един от разказите на Остин Фрийман за доктор Торндайк.

Татко не ми обърна внимание и продължи нататък:

— Макар „Грейминстър“ да се намира едва на няколко километра от Бъкшоу, по онова време все едно беше на луната. Извадихме късмет с директора, доктор Кисинг — нежната душа вярваше, че никаква беда не може да сполети момче, което получава дневната си доза латински, ръгби, крикет и история, а и като цяло там се отнасяха добре с нас.

Както повечето ученици, в началото странях от другите, учех и плачех в шубраците винаги когато успеех да остана сам. Мислех си, че съм най-тъжното дете на света; че у мен явно има нещо чудовищно, за да ме изпрати баща ми така безсърдечно надалеч. Бях убеден, че ако разбере какво е, може би ще имам шанс да оправя нещата и някак си да му се реванширам.

Вечер в спалнята се завивах презглава с одеялото и включвах фенерче, на чиято светлина внимателно разглеждах лицето си в откраднатото огледало за бръснене. Не виждах да имам конкретни дефекти, ала бях единствено дете и нямаше с кого да се сравня. С течение на времето обаче животът в училище ме погълна. Бях добър по история, но пък напълно безнадежден по геометрия, поради което бях

от средните ученици: нито твърде блестящ, нито твърде глупав, за да привличам внимание.

Установих, че посредствеността е чудесна маскировка. Никой не закачаше момчетата, които не изкарваха двойки, но и не бяха отличници, никой нямаше особени изисквания към тях — нито учителят, който би поискал да ги подготви за славно бъдеще, нито побойникът, който да ги превърне в изкупителна жертва. Този простиък факт беше първото откритие, което направих през живота си.

Мисля, че в девети клас най-сетне започнах да се интересувам от заобикалящата ме среда и както всички момчета на тази възраст, изпитвах неутолима жажда за мистерии. Затова, когато господин Туининг, възпитателят, предложи да основем Клуб на илюзиониста, изведнъж ме обзе непознат дотогава ентусиазъм.

Господин Туининг беше по-скоро добронамерен, отколкото ловък, и изпълненията му бяха малко непохватни, но трябва да призная, че представяше фокусите си с такова въодушевление и добросърдечен ентусиазъм, че щеше да е грубо от наша страна да не му ръкопляскаме бурно.

Вечер ни учеше как да превръщаме виното във вода само с помощта на носна кърпа и малко цветна попивателна хартия. Как да накараме белязан шилинг да изчезне от покрита стъклена чаша, преди да го извадим иззад ухото на Симпикинс. Научихме „бързото дърдорене“ — начина, по който говорят фокусниците. Господин Туининг ни караше и да упражняваме зрелищното разбъркване на картите, при което най-долната карта винаги се оказваше асо купа.

Едва ли има нужда да казвам, че той бе популярен, може би по-подходящата дума е „обичан“, макар по онова време малко от нас да бяха изпитвали достатъчно от тази емоция, за да я разпознават.

Най-голямото признание за него беше, когато директорът, господин Кисинг, го помоли да подготви представление с фокуси за Деня на родителите — чудесна задача, с която той се зае с цялото си сърце.

Поради умението ми да изпълнявам фокуса, наречен „Възкръсването на Чанг Фу“, господин Туининг искаше да закрия представлението с този номер. За изпълнението му трябваша двама

души и затова ми позволиха да си избира асистент — и така се запознах с Хорас Боунпени.

Той дойде при нас от „Сейнт Кътбърт“, след като там се разразил скандал, свързан с изчезнала сума пари. Струва ми се, че ставаше въпрос само за две-три лири, но по онова време това беше цяло състояние. Признавам си, че го съжалявах. Мислех си, че са го превърнали в изкупителна жертва, особено след като той ми сподели колко жесток е баща му и какви ужасни неща вършел в името на дисциплината. Надявам се всичко това да не ти се струва твърде грубо, Флавия.

— Не, разбира се, че не — казах аз и придърпах стола си поблизо до татко. — Моля те, продължавай.

— Още тогава Хорас беше изключително висок, с буйна рижава коса. Ръцете му бяха толкова дълги, че китките му стърчаха от ръкавите на училищната униформа като голи клонки. Момчетата го наричаха Скелета и безмилостно се подиграваха на външния му вид.

Още по-лошото беше, че пръстите му бяха невероятно дълги и тънки като пипалата на октопод албинос, а и имаше бялата кожа, характерна за червенокосите хора. Носеха се слухове, че ако докосне някого, ще го отрови. Понякога той се възползваше от това, разбира се, и с престорена непохватност протягаше ръце да сграбчи надсмиващите му се момчета, които подскачаха наоколо и се дръпваха в последния момент.

Една вечер след игра на стражари и апаши Хорас си почиваше на стълбището, задъхан като лисица, когато едно малко момче на име Потс се изправи на пръсти и го зашлеви силно през лицето. Намерението му беше просто да го перне леко, сякаш да му каже „Ти гониш“, но закачката прерасна в бой.

Щом видяха, че страховитото чудовище Боунпени е зашеметено и от носа му тече кръв, останалите момчета се скупчиха около него и повалиха Скелета на земята, започнаха да го налагат с юмруци, да го ритат и да го бият жестоко. Точно тогава случайно минавах оттам.

„Спрете!“ извиках колкото ми глас държи и за моя изненада боят престана веднага. Момчетата започнаха да се измъкват едно по едно от купчината преплетени ръце и крака. Явно нещо в гласа ми ги накара да се подчинят мигновено. Вероятно изпълнението на загадъчни фокуси ми придаваше някакъв невидим авторитет, не знам, но щом им наредих

да се връщат веднага в училище, те се стопиха като глутница вълци в сумрака.

„Добре ли си“ — попитах Скелета и му помогнах да стане.

„Понатъртен съм, но само на едно-две места, като говеждото на Карнфорт“, отвърна той и двамата се разсмяхме. Карнфорт беше прословутият касапин на Хинли, чието семейство снабдяваше „Грейминстър“ с говеждо за неделния обяд още от времето на Наполеоновите войни.

Забелязах, че Скелета е много по-тежко пребит, отколкото си признаваше, но стискаше зъби. Подхванах го през рамото и му помогнах да доуцука до училището.

От този ден нататък той ме следваше навсякъде. Зарази се с моя ентузиазъм и това като че ли го превърна в нов човек. Понякога, честно казано, ми ставаше приятно, че ми *подражава* — виждах пред очите си част от себе си, която търсех нощем в огледалото под завивките.

Двамата се допълвахме чудесно: каквото не можеше да направи единият, другият го умееше. Скелета като че ли знаеше математиката по рождение и започна да ми разкрива мистериите на геометрията и тригонометрията. Превръщаше учението в игра и двамата с часове се забавлявахме да пресмятаме върху чий кабинет ще се стовари часовниковата кула на Ансън Хаус, ако я прекатурим с изобретен от нас гигантски парен лост. Друг път изчислявахме чрез триангулация изкусно прокарани тунели, които при даден сигнал ще се срутят едновременно и ще погълнат „Грейминстър“ и всичките му обитатели в Дантевия ад, където ще ги нападнат оси, стършели, пчели и червеи, с които възнамерявахме да напълним бездната.

Оси, стършели, пчели и червеи ли? Нима тези думи излизаха от устата на баща ми? Изведнъж осъзнах, че го слушам с по-голямо уважение.

— Не бяхме обмисляли как точно да постигнем всичко това — продължи той, — но резултатът от заниманията ни беше, че докато усвоявах теоремите на Евклид, Скелета с малко тренировки се превръщаше в даровит фокусник.

Всичко бе благодарение на пръстите му, разбира се. Дългите му бели пръсти сякаш водеха самостоятелно съществуване и Скелета бързо овладя до съвършенство изпълнението на фокусите. В ръцете му

най-различни предмети се появяваха и изчезваха с такава лекота и грация, че дори аз, който познавах много добре изпълнението на всеки номер, едва вярвах на очите си.

А с подобряването на уменията му в илюзионизма се повишаваше и самочувствието му. С малко магия в ръцете Скелета ставаше уверен, очарователен и дори импулсивен. Гласът му също се променяше. Докато едва довчера бе звучал като пресипнало хлапе, сега изведнъж — или поне докато изпълняваше фокуси — гласът му звучеше като излизащ от махагоново радио: хипнотичен, професионален тон, който винаги завладяваше публиката.

Фокусът „Възкръсването на Чанг Фу“ се изпълняваше по следния начин: аз обличах широко копринено кимоно, което намерих на една църковна разпродажба — красива кървавочервена дреха с шевици на китайски дракони и мистични знаци. Намазвах лицето си с дебел пласт жълта пудра и опъвах тънък ластик около главата си, за да се дръпнат очите ми нагоре в ъгълчетата. Няколко опаковки от наденички, изрязани и боядисани в бяло, така че да служат за дълги извити нокти, допълваха зловещата маскировка. За да е готово всичко, ми бяха нужни само парче обгорен корк, няколко опърпани конеца прежда за брада и страховита театрална перука.

Виках доброволец от публиката — съучастник, разбира се, който беше репетирал предварително. Изкарвах го на сцената и му обяснявах с комичен напевен глас на мандарин, че ще го убия, за да го изпратя в Земята на щастливите предци. Това делово изявление винаги караше публиката да ахне и преди зрителите да са се опомнили, вадех пистолет от гънките на робата си, насочвах го към сърцето на съучастника си и натисках спусъка.

Пистолетът от онези, с които дават старт в състезанията, вдига страховит шум и когато стреляш с него на закрито, гърми оглушително. Асистентът ми се хващаше за гърдите и изстискваше в дланта си хартиена торбичка с кетчуп, а течността се разливаше между пръстите му. После той поглеждаше към изцапаните си гърди и ахваше изумено.

„Помогни ми, Джако!“ изпискваше. „Нещо се обърка! Прострелян съм!“ и падаше като дъска по гръб.

В този момент зрителите вече седяха, изпънали вратове от шок. Някои ставаха на крака и имаше дори разплакани. Аз вдигах ръка, за да

ги успокоя.

„Тисина“, изсъсках и ги приковавах с поглед. „Предците, искат тисина.“

Понякога се чуваше нервен смях, но по принцип публиката се смълчаваше шокирано. Изваждах навит чаршаф иззад завесата на сцената, покривах привидно мъртвия си асистент и оставах открито само впереното му в тавана лице.

Самият чаршаф беше забележителен предмет, който тайно изработих сам. По дължина бе разделен на три части от две тънки дъсчици, защити в тесни джобове, и съответно, когато чаршафът бе навит, те не се виждаха.

Кляках под прикритието на кимоното си, събувах обувките на асистента си (това ставаше лесно, тъй като той тайно разхлабваше връзките си точно преди да го избира от публиката) и ги прикрепвах с носовете нагоре към края на дъсчиците. Обувките бяха специално подготвени, като им пробивахме по една дупка на петата, голяма колкото да мине пирон, и през нея ги закачвах към дъската. Резултатът бе напълно реалистичен: застинал труп, проснат мъртъв на пода, с глава, подаваща се под единия край на чаршафа и обувките — стърчащи от другия.

Ако всичко вървеше по план, в този момент по чаршафа вече избиваха големи червени петна точно над гърдите на „трупа“, а ако това не се случеше, изстискавах върху него съдържанието на друга торбичка с кетчуп, защита в ръкава ми.

Тогава идваше най-важната част. Извиквах да намалят светлината („Почитаемите предци искат тъмнина!“) и в сумрака пусках няколко искри с магнезиева хартия. Това заслепяваше публиката за миг: напълно достатъчно, за да може асистентът ми да се надигне, докато аз нагласявах чаршафа, да сгъне колене и да клекне. Подаващите се изпод чаршафа обувки създаваха впечатлението, че той още лежи.

Тогава започвах да дърдоря ориенталски безсмислици, размахвах ръце, призовавах го да се върне от отвъдното. Докато нареждах измислени мантри, асистентът ми започваше да се изправя бавно от клекнало положение, докато най-накрая станеше прав, с подпрени на раменете летви и обувки, стърчащи от долния край на чаршафа.

Публиката виждаше обгърнат с чаршаф труп, който се издигаше във въздуха и се рееше на метър и половина от пода.

След това молех щастливите предци да го върнат в земята на живите. Докато говорех, размахвах мистично ръце, накрая пусках още няколко искри с магнезиевата хартия, а асистентът ми отмяташе чаршафа, скачаше и се приземяваше на крака.

Той хвърляше чаршафа със закачените към него обувки и защитите летви настрани в мрака и ни оставаше само да се поклоним сред бурни аплодисменти. И тъй като асистентът носеше черни чорапи, никой не забелязваше, че „мъртвецът“ е без обувки.

Това беше фокусът „Възкръсването на Чанг Фу“ и точно така възнамерявах да поставя номера за Деня на родителите. Със Скелета щяхме да се промъкнем в пералното помещение заедно с реквизита си, където щях да го посветя в подробностите на фокуса.

Но бързо ми стана ясно, че той не е най-подходящият асистент. Въпреки ентузиазма си, Скелета просто беше твърде висок. Главата му стърчеше прекалено много над чаршафа, а нямах време да направя нов. А пък и нямаше как да не призная, че макар той да действаше невероятно с ръцете си, тялото и крайниците му си оставаха все така тромави и непохватни. Тънките му като на щъркел крака трепереха, когато трябваше да създава илюзията, че се рее във въздуха, и на репетицията Скелета падна по задник и срина всичко — чаршафа, обувките и така нататък.

Не знаех какво да правя. Той щеше да се разстрои много, ако си изберах друг асистент, но пък и нямах никакви надежди, че ще овладее ролята за няколко дни, оставащи до представлението. Бях на ръба на отчаянието.

И тогава именно Скелета намери решение.

„Защо не си сменим ролите?“, предложи той след едно особено тежко падане с целия реквизит. „Нека опитам аз. Ще облека магьосническата роба, а ти ще играеш възкръсналия.“

Признавам, че хрумването му бе великолепно. С боядисаното в жълто лице и дългите си ръце, стърчащи от ръкавите на червеното кимоно (които щяха да изглеждат още по-страховито с дългите седем сантиметра изкуствени нокти) Скелета щеше да бъде най-забележителният фокусник, качвал се на сцената.

И тъй като имаше вродена дарба да имитира, той усвои без проблем дрезгавия глух глас на древен мандарин. Ориенталското му дърдорене най-малкото беше по-добро от моето, а дългите му като клечки пръсти, развяващи се във въздуха като пипалата на насекомо, бяха незабравима гледка.

Самото представление мина великолепно. Скелета направи изпълнение, което всички събрали се ученици и техните родители нямаше да забравят никога. Беше ту екзотичен, ту зловец. Когато ме извика от публиката за свой асистент, дори аз потръпнах пред застрашителната фигура, призоваваща ме иззад лампите на сцената.

А когато ме застреля с пистолета в гърдите, настана истинско безредие! Предварително бях загрял и разредил с вода торбичката си с кетчуп и петното, което се разля по гърдите ми, изглеждаше ужасяващо истинско.

Наложи се господин Туининг да сграбчи и задържи на мястото му един от родителите — бащата на Гидингс младши — тъй като бе предвидил, че някой зрител може да се спусне към сцената.

„Спокойно, господине“, прошепна господин Туининг на господин Гидингс. „Това е просто фокус. Момчетата са го изпълнявали много пъти.“

Господин Гидингс неохотно позволи да го върнат на мястото му с все още пламнало лице. И въпреки това, чест му направи, че след представлението дойде и ни стисна ръцете толкова силно, че едва не ни счупи пръстите.

След кървавата баня при смъртта ми, издигането ми във въздуха беше почти разочароващо, ако мога така да се изразя, понеже добросърдечната публика ръкопляскаше бурно, след като с облекчение видя, че злочестият доброволец е отново жив. Накрая ни викаха на бис седем пъти, макар да ми беше пределно ясно, че шест от тях са за партньора ми.

Скелета попиваше хвалебствията като суха гъба. Час след края на представлението възхитени майки и бащи все още му стискаха ръка и го потупваха по гърба или просто искаха да го докоснат, а когато отидох да го прегърна, той ме изгледа странно: сякаш за частица от секундата не ме разпозна.

В следващите дни видях как той се преобрази. Скелета се бе превърнал в самоуверен фокусник, а аз вече бях само обикновен

асистент. Започна да ми говори по различен начин и да се държи доста непринудено — сякаш предишната му плахост никога не беше съществувала.

Може да се каже, че се отказа от приятелството ми — или поне така изглеждаше. Често го виждах с едно по-голямо момче, Боб Станли, което не харесвах особено. То имаше ъгловато лице с квадратна челюст и на снимки излиза добре, но на живо е сурово. Също както с мен, Скелета като че ли придоби някои от чертите на Станли, както попивателната хартия абсорбира мастилото от писмото. Горедолу по това време Скелета започна да пуши, а подозирам, че и да пийва алкохол.

Един ден изненадано установих, че вече не го харесвам. Нещо у него се бе променило, или по-точно излезе наяве. Понякога го улавях, че се визира в мен от другия край на класната стая с поглед, който първоначално приличаше на погледа на стария мандарин, а после ставаше студен като на влечуго. Започнах да имам чувството, че по някакъв неведом начин нещо ми бе отнето.

Но щеше да стане по-страшно.

Татко замълча и аз го изчаках да продължи разказа си, ала той се визираше тихо с празен поглед в дъжда навън. Реших, че е най-добре да си мълча и да го оставя с мислите му.

Осъзнах обаче, че както и с Хорас Боунпени, нещо между нас се беше променило.

Двамата с баща ми стояхме затворени в малка гола стая и за пръв път в живота ми провеждахме нещо, което можеше да мине за разговор. Говорехме си почти като възрастни; почти като едно човешко същество с друго; почти като баща и дъщеря. И макар да не се сещах какво да кажа, ми се искаше да седим тук чак до сутринта.

Исках да го прегърна, но не можех. От известно време осъзнавах, че нещо в характера на фамилия Де Лус не насърчаваше демонстрирането на привързаност и изразяването на обич. Това беше в кръвта ни.

И така, двамата с татко седяхме като две старици на църковен обяд. Не беше идеалният начин на живот, но вършеше работа.

ШЕСТНАЙСЕТ

Проблясването на светкавица изтри всички цветове от стаята, а след миг изтреця оглушително и гръмотевица. И двамата потръпнахме.

— Бурята е точно над нас — каза татко.

Кимнах, за да го утеша, че поне сме заедно, и се огледах наоколо. Ярво осветената килия — с голата крушка, висяща от тавана, стоманената врата и нара, и силещият се дъжд навън, напомняха странно на командното отделение в подводницата от филма „Гмуркане призори“. Представих си, че оглушителните гръмотевици са звукът от избухващи снаряди над главите ни и изведнъж повече не се страхувах толкова за татко. Двамата поне бяхме съюзници. Щях да си представям, че докато седим тихо, нищо на света не може да ни нарани.

Той продължи разказа си, сякаш не беше спирал.

— Със Скелета се отчуждихме. Макар да продължихме да членуваме в Клуба на илюзиониста, всеки от нас се посвети на своите интереси: аз се насочих към грандиозните сценични номера — разрязване на жена на две, изчезване на клетка с пеещи канарчета и други подобни. Разбира се, повечето необходими принадлежности за тези фокуси не бяха по ученическия ми джоб, но с времето ми стана достатъчно и само да чета за тях и да научавам как се изпълняват.

Скелета обаче премина към номера, изискващи невероятна ловкост на пръстите: простички фокуси, които можеха да се правят под носа на зрителя и с минимално количество реквизит. Можеше да накара будилник да изчезне от едната му ръка и да се появи в другата пред очите на публиката. Но така и не ми показа как става.

Горе-долу по това време на господин Туининг му хрумна идеята да създаде Клуб по филателия — друга негова страст. Според него чрез събирането, описването и подреждането на пощенски марки от цял свят щяхме да узнаем много за историята и географията, да се научим на ред, а да не говорим, че редовните дискусии щяха да накарат по-

притеснителните членове на клуба да добият увереност. И тъй като той самият беше страстен колекционер, не виждаше защо и неговите възпитаници да не споделят ентузиазма му.

Собствената му колекция беше осмото чудо на света, или поне така ми се струваше. Той колекционираше основно марки от Великобритания и особено държеше на разликите в мастилото за отпечатване. Притежаваше невероятната способност да определя деня — и понякога дори часа, — в който една марка е била отпечатана. Сравняваше микроскопичните драскотини и разликите, дължащи се на износването и натиска върху печатните плаки, и така узнаваше удивителни подробности.

Страниците на класъора му бяха истински шедьоври. Какви цветове се разливаха само по тях! А и начинът, по който се преливаха по страницата — приличаха на мазки от четката на Джоузеф Търнър.

В началото, разбира се, стояха черните марки от 1840 година. Но на следващите страници черното преливаше в топло кафяво, червено, оранжево и стигаше до ярки карминови нюанси. По-нататък следваха индигово, венецианско червено — разцъфване на цветове, сякаш изобразяващо разцъфването на самата Британска империя. На това му казвам представяне на славната история!

Никога не бях виждала татко толкова оживен. Внезапно той отново беше ученик, лицето му се бе преобразило и сияеше като лъскава ябълка.

Но не бях ли чувала и по-рано онова, което каза за славата? Не беше ли казал същото Хъмпти Дъмпти на Алиса?

Седях мълчаливо и се опитвах да разгадая какви асоциации прави умът му.

— Въпреки това — продължи татко, — колекцията на господин Туининг не бе най-ценната филателистка сбирка в „Грейминстър“. Тази чест се падаше на доктор Кисинг, чиято колекция, макар и не много богата, може да се каже, че бе безценна.

Доктор Кисинг не беше, както се очаква за директора на едно от най-добрите държавни училища, човек от богат или аристократичен произход. Той останал сирак от бебе и бил отгледан от дядо си — леяр на камбани — в лондонския Ййст Енд, квартал, който по онова време бил по-известен с мизерните условия на живот, отколкото с

благотворителната си дейност, и с престъпността вместо с добрите училища.

На четирийсет и осем години дядо му изгубил дясната си ръка при ужасяваща злополука с разтопен метал. След като повече не можел да упражнява занаята си, нямало какво друго да направи, освен да тръгне по улиците като просяк — положение, в което останал почти трийсет години.

Пет години по-рано, през 1840 година, лондонската фирма „Пъркинс, Бейкън и Печ“ била определена от Министерството на финансите за единствената фирма, имаща право да печата британски пощенски марки. (Чарлз Дикенс го нарекъл „Удивителното производство на кралски глави“)

Бизнесът процъфтявал. Само през първите дванайсет години били отпечатани около два милиарда марки, повечето в крайна сметка приключили пътя си в кофи за боклук по целия свят.

За щастие именно в една от печатниците на улица „Флийт“ дядото на доктор Кисинг най-накрая си намерил работа като чистач. Научил се да върти метлата с една ръка по-добре, отколкото повечето хора го правят с две, и тъй като вярвал твърдо в уважението, точността и надеждността, скоро станал един от най-ценените служители във фирмата. Лично доктор Кисинг ми каза веднъж, че старшият съдружник, старият Джошуа Бътърс Бейкън, наричал дядо му „Звънрят“ от уважение към предишната му професия.

Когато доктор Кисинг бил още дете, дядо му често му носел бракувани или изхвърлени марки заради дефекти при отпечатването. Тези „красиви хартийки“, както ги наричаше той, били единствените му играчки. Затова с часове подреждал и пренареждал разноцветните листчета по нюанси и по други разлики, неуловими за невъоръжено око. Доктор Кисинг казваше, че най-хубавият подарък, който получил, била една лупа, която дядо му спазарил с уличен търговец, след като заложил брачната халка на собствената си майка за един шилинг.

Всеки ден на отиване и на връщане от училище момчето влизало във всички възможни магазини и офиси и предлагало да измете тротоара отпред, ако му дадат боклука от кофите си.

С времето онези късчета хартия станали основата на колекция, на която би завидяло и кралското семейство, а дори и след като се беше

издигнал до директор на „Грейминстър“, доктор Кисинг все още пазеше малката лупа, която дядо му му бе подарил.

„Най-малките удоволствия са най-приятни“, казваше ни често той.

Младият Кисинг продължил да се труди усърдно, както когато бил малко момче, и получавал стипендия след стипендия, докато дошъл денят, в който старият звънар със сълзи на очи видял внука си да завършва с отличие Оксфорд.

Някои лаици си мислят, че най-редките пощенски марки са деформираните и дефектните копия, които неизбежно се получават при отпечатването, но това не е вярно. Независимо от високата цена, която биха достигнали, ако се пуснат на пазара тези чудовища, за истинския колекционер те са просто отпадъци.

Не, най-редките марки са онези, които са били пуснати в обращение, законно или не, но в много малък брой. Понякога например пускат в обращение няколко хиляди бройки, преди да се забележи даден проблем. Друг път се отпечатват само няколкостотин бройки, както когато един-единствен лист успее някак си да се измъкне от Министерството на финансите.

Но в цялата история на Британските пощи има само един случай, в който един-единствен лист с пощенски марки се различавал значително от милионите други. Ето как станало това.

През юни 1840 година едно лудо момче, помощник в кръчма, на име Едуард Оксфорд, стреляло с два пистолета почти от упор по кралица Виктория и принц Албърт, докато двамата пътували в открита карета. За щастие и двата изстрела не улучили целта си и кралицата, която тогава била бременна в четвъртия месец с първото си дете, останала невредима.

Според някои опитът за убийство бил на чартистите, а според други бил вследствие от заговор на оранжистите, които искали да качат на английския трон херцога на Къмбърланд. Като че ли вторият вариант бил по-вероятен, отколкото правителството мислело или пък отколкото му се искало да вярва. Макар че Оксфорд щял да плати за престъплението си, като прекара следващите четирийсет години от живота си затворен в лудницата „Бедлам“ — където изглеждал по-нормален от повечето ѝ обитатели и много от лекарите — онези, които

поръчали убийството, останали на свобода, неоткриваеми в огромния град. Те имали и други планове.

През есента на 1840 година един чирак на име Джейкъб Тингъл постъпил на работа в „Пъркинс, Бейкън и Печ“. Тъй като бил много амбициозен, младият Джейкъб бързо започнал да се издига в занаята.

Работодателите му обаче още не знаели, че той е пионка в убийствено сериозна игра. Игра, за която били осведомени само загадъчните му господари.

В тази история ме изненада единствено начинът, по който баща ми я пресъздаваше. Едва ли не можех да протегна ръка и да докосна джентълмените с техните високи колосани яки и цилиндрите; и дамите с широки поли и бонета. И заедно с героите от разказа си оживя и татко.

— Мисията на Джейкъб Тингъл била пазена в пълна тайна: той трябвало, по какъвто начин намери, да напечата един-единствен лист от марки Черно пени с ярко оранжево мастило, осигурено му за мисията. Мъж с широкопола шапка, който седял в тъмен ъгъл на пивницата до църквата „Сейнт Пол“ и шепнел смразяващо, му дал стъкленницата заедно с част от парите за изпълнение на задачата.

Щом напечател тайно този лист, Джейкъб трябвало да го пхне в купчината с обикновени Черни пенита, готови за разпращане до пощенските станции из цяла Англия. След като изпълнел това, работата му приключвала. За останалото щяла да се погрижи съдбата.

Рано или късно някъде в Англия щял да се появи листът с оранжевите марки, а посланието им било пределно ясно за онези, които имали очи да го видят. „Ние сме сред вас, гласяло то. Движим се сред вас свободно и незабелязано.“

Нищо неподозиращата пощенска служба нямало как да изтегли марките на провокаторите. А щом те се появили на бял свят, мълвата за съществуването им щяла да плъзне като горски пожар. Дори правителството на Нейно величество нямало да може да потули случката. Така щели да се уплашат и заемащите най-висши управленски позиции.

— Но — продължи татко — макар и със закъснение, един таен агент проникнал сред заговорниците и предал на властите, че оранжевите марки ще послужат за сигнал на заговорниците из цялата

страна, за да започнат нова вълна от нападения срещу кралското семейство.

Планът изглеждал съвършен. Ако се провалял, извършителите просто щели да изгубят малко време и по-късно да опитат отново. Но нямало нужда от втори опит: всичко минало по вода.

В деня след срещата на Джейкъб с непознатия в кръчмата до „Сейнт Пол“, в уличката зад „Пъркинс, Бейкън и Печ“ избухнал силен и подозрителен пожар. Печатарите и чиновниците изтичали навън, за да видят какво става, а Джейкъб хладнокръвно извадил стъкленницата с оранжевото мастило от джоба си, нанесъл го върху плаката с валяк, който предварително скрил зад ред бутилки с химикали на една лавица, поставил отгоре мокър лист хартия с водни знаци и напечатал марките. Всичко станало прекалено лесно.

Преди работниците да се върнат по местата си, той вече бил пъхнал оранжевия лист сред черните му братя, почистил плаката, скрил изцапаните парцали и се готвел да отпечата следващия лист обикновени марки, когато старият Джошуа Бътърс Бейкън влязъл вътре и лично поздравил младежа за спокойствието му в опасната ситуация. Старецът му казал, че ще стигне далеч в занаята.

И тогава, както често се случва, съдбата подложила крак на операцията. Заговорниците не могли да предвидят, че същата вечер в дъжда мъжът с широкополата шапка ще бъде блъснат на улица „Флийт“ от отскубнал се кон и че умирац ще се върне към вярата, в която бил възпитан, и ще признае за заговора — за Джейкъб Тингъл — на загърнатия с дъждобран полицай, когото взел за облечен в расо католически свещеник.

Но по това време Джейкъб вече бил свършил мръсната работа и листът с оранжевите марки бил на път с нощната поща към някой неизвестен край на Англия. Надявам се, че историята не ти е скучна, Хариет.

Хариет ли? Татко Хариет ли ме нарече?

Не е нечувано бащите с няколко дъщери да изреждат имената им по реда на раждане, когато се обръщат към най-малката, и аз отдавна бях свикнала да ме наричат „Офелия Дафни Флавия, по дяволите“. Но Хариет? Никога не се бе обръщал така към мен! Грешка на езика ли беше, или татко наистина си мислеше, че разказва тази история на Хариет?

Исках да го разтърся; исках да го прегърна; искаше ми се да умра.

Реших, че ако се обадя, ще наруша магията и поклатих бавно глава, сякаш имаше опасност тя да падне от раменете ми.

Навън вятърът брулеше бръшляна, увит по рамката на прозореца, а дъждът се сипеше безмилостно.

— Вдигнали тревога — продължи най-накрая татко и аз затаих дъх. — Разпратили телеграми до всички пощи в страната. В което и кътче на Англия да стигнели, оранжевите марки трябвало да бъдат прибрани под ключ, а министерството незабавно уведомено за местонахождението им.

Тъй като по-големите пратки с Черни пенита се изпращали до големите градове, предполагали, че марките най-вероятно ще се появят в Лондон или Манчестър, в краен случай в Шефилд или Бристол. Както се оказало обаче, те попаднали на съвсем друго място.

Закътано в един от най-отдалечените краища на Корнуол се намира селцето Света Мария от Блатото — място, на което нищо не се случвало, а и никой не очаквал да се случи нещо.

Пощаджия там бил някой си Мелвил Браун — стар господин, който вече бил минал с няколко години обичайната възраст за пенсиониране, и се опитвал, с малко късмет, да заделя от скромната си заплата за „пътуването до двора на църквата“, както разправял на всеки, спрял се да го слуша.

Случило се така — понеже Света Мария в Блатото било затънтено селце във всяко едно отношение — че господин Браун не получил телеграмата с нареждането от министерството и няколко дни по-късно останал поразен, когато докато разопаковал малка пратка с Черни пенита и ги броял, за да провери дали бройката е точна, намерил изчезналите марки.

Той естествено веднага забелязал оранжевия лист. Някой допуснал ужасна грешка! Не бил получил, както е по правило, официалните „Инструкции за пощенските служители“ със съобщение, че марката от едно пени ще има нов цвят. Не, той разбрал, че вижда нещо много важно, макар и да не знаел какво точно.

За миг — но само за миг — си помислил, че този лист със странен цвят може да струва повече отколкото е стойността на марките. Бил чувал, че по-малко от половин година след въвеждането

им разни безделници в Лондон започнали да събират самозалепващи се пощенски марки и да ги подреждат в албумчета. Марка с размазани цветове или с обърнати серийни номера можела да достигне цена лира и дори две, а пък цял лист такива...

Но Мелвил Браун бил от онези човешки същества, които май са по-голяма рядкост и от архангелите: той бил честен човек. Съответно веднага изпратил телеграма до министерството и оттам незабавно назначили служебен куриер от гара Падингтън, който да вземе марките и да ги върне в Лондон.

Правителството възнамерявало да унищожи бунтарския лист на мига с цялата тържественост на погребална литургия. Джошуа Бътърс Бейкън предложил вместо това да приберат марките в архива на печатницата или пък да ги дарят на Британския музей, където да останат за идните поколения.

Кралица Виктория обаче, която, както казват американците, си падала малко вехтошарка, имала други идеи: помолила да ѝ дадат една от марките като спомен за деня, в който куршумът на убиеца не я улучил, а останалите да бъдат унищожени от най-висшия служител във фирмата, която ги отпечата.

И кой би се противопоставил на кралицата? По онова време британските войски се готвели да нападнат Бейрут и министър-председателят виконт Мелбърн (за когото се говорело, че има романтична връзка с Нейно величество), си имал други грижи. И така съдбата на марките била решена.

Единственият лист с оранжеви марки за едно пени в света бил изгорен в стъклен съд на бюро на изпълнителния директор на „Пъркинс, Бейкън и Печ“. Но преди да драсне клечката кибрит, Джошуа Бътърс Бейкън с хирургическа прецизност отрязал две марки — това се случило няколко години преди да се въведат перфорираните краища — марката с отбелязани букви „АА“ от горния ъгъл за кралица Виктория и тайно отделил марката с буквите „ТЛ“ от противоположния долен ъгъл за себе си.

Тези марки един ден щели да станат известни на колекционерите с прозвището Отмъстителите от Ълстър, макар дълги години преди да получат това наименование, самото им съществуване било държавна тайна.

Години по-късно, когато след смъртта на Бейкън бюрото му било преместено, един плик за писма, заклещен зад него, паднал на пода. Сигурно се досещаш, че чистачът, който го намерил, бил дядото на доктор Кисинг — Звънаря. Тъй като старият Бейкън бил мъртъв, той си помислил, че няма нищо лошо в това да занесе на тригодишния си внук яркооранжевата марка, която стояла самотна в него.

По бузите ми плъзна руменина и аз отчаяно се молах татко да е твърде погълнат от разказа си и да не забележи. Как бих могла да му кажа, без да го разстроя, че и двата Отмъстителя от Ълстър — единият с букви „АА“, а другият с маркировка „ТЛ“ — в този миг са натъпкани безгрижно на дъното на джоба ми?

СЕДЕМНАЙСЕТ

Част от мен искаше да извади проклетите марки и да ги положи в дланта му, но инспектор Хюит ми се беше доверил. Не можех да дам в ръцете на татко предмети, които най-вероятно са били откраднати и биха могли да го уличат.

За щастие той не забеляза нищо. Дори поредната светкавица, последвана от оглушителна гръмотевица, не го върна към настоящето.

— Отмъстителят от Ълстър с буквите „TL“ — продължи той — разбира се, се превърнал в основния експонат от колекцията на доктор Кисинг. Всеизвестно било, че съществуват само две такива марки. Другата, маркирана с „AA“, след смъртта на кралица Виктория била наследена от сина ѝ Едуард Седми, а след неговата смърт — от сина му Джордж Пети, в чиято колекция останала до хиляда деветстотин двайсет и пета година. Тази марка беше открадната посред бял ден от една изложба и до днес никой не я е виждал.

„Ха!“, помислих си аз.

— А какво станало с марката с „TL“? — попитах на глас.

— Както вече видяхме, марката „TL“ била скътана на сигурно място в кабинета на директора на „Грейминстър“. Доктор Кисинг я изваждаше от време на време „отчасти за да се похвали“, както ни каза веднъж, и „отчасти, за да си припомня скромния си произход, в случай че започне да се възгордява“.

Други хора обаче рядко виждаха Отмъстителя от Ълстър — директорът я е показвал само на няколко от най-сериозните филателисти. Говореше се, че самият крал предложил веднъж да купи марката — оферта, която била любезно, но твърдо, отказана. След като това не подействало, той помолил — чрез личния си секретар — да получи специално разрешение, за да види „този мармаладен феномен“, както го нарекъл. Молбата била незабавно удовлетворена и покойният монарх посетил късно една вечер „Грейминстър“. Интересно е, разбира се, дали е донесъл със себе си „AA“, за да могат двете велики марки отново да се съберат на едно място, та макар и само за няколко

часа. Това вероятно ще остане една от големите загадки в историята на филателията.

Попипах джоба си и пръстите ми потръпнаха при лекото изшумоляване на хартията.

— Старият ни възпитател господин Туининг си спомняше ясно онзи случай и разправяше трогателно как лампите в кабинета на директора горели до късно през онази зимна нощ.

Което, уви, ме връща обратно към Хорас Боунпени.

По тона на татко разбрах, че той отново е потънал в собственото си минало. По гръбнака ми пропълзя тръпка на въодушевление. Щях да науча истината.

— По онова време Скелета вече беше станал изкусен фокусник. Превърнал се бе в дързък, нахален младеж с безочливо поведение, който получаваше своето в общи линии с натиск.

Освен издръжката, която получаваше от адвокатите на баща си, той изкарваше и доста допълнителни пари, като изнасяше представления в и около училището — първо по детски празненства, а по-късно, когато стана по-уверен, и по студентски концерти и политически вечери. По онова време единственият му асистент вече беше Боб Станли и се носеха легенди за някои от екстравагантните им изпълнения.

В онези дни обаче рядко виждах Скелета извън класната стая. Тъй като се бе издигнал над нивото на Клуба на илюзиониста, той напусна кръжока и се мълвеше, че отправял презрителни забележки за „онези аматьорчета“, които продължаваха да членуват в него.

Тъй като посещаемостта в клуба спадна сериозно, господин Туининг най-накрая обяви, че се отказва от мистериите на илюзионизма, за да се посвети изцяло на Клуба по филателия.

Спомням си, че онази вечер — беше ранна есен, първата сбирка за годината — Скелета изненадващо се появи ухилен до уши и престорено дружелюбен. Не го бях виждал от края на предишния учебен срок и той вече ми изглеждаше някак си чужд и твърде голям за стаята, в която се бяхме събрали.

— А, Боунпени — каза господин Туининг — каква неочаквана изненада. Какво те води на нашата скромна сбирка?

— Краката ми! — извика Скелета и повечето от нас се разсмяха.

Но в следващия миг той изостави преструвките и отново се превърна в обикновен ученик, държащ се почтително и изпълнен с човечност.

— Господине, през ваканцията си мислех колко прекрасно би било, ако успеете да убедите директора да ни покаже онази своя уродлива марка.

Изречението на господин Туининг стана мрачно.

— Онази уродлива марка, както я наричаш, Боунпени, е една от най-големите ценности в британската филателия и никога не бих предложил да бъде извадена, за да я гледат нахални нехранимайковци като теб.

— Но, господине! Помислете за бъдещето! Когато ние пораснем... имаме собствени семейства...

При тези думи всички се ухилихме и започнахме разсеяно да очертаваме фигури по килима с обувки.

— Ще бъде като сцена от „Хенри Пети“ — продължи Скелета. — Всички семейства в Англия, легнали си вечерта по леглата, ще се смятат за прокълнати, че не са били в „Грейминстър“, за да зърнат великия Отмъстител от Ълстър! Моля ви, господине! Умолявам ви!

— Бих ти писал отличен за смелостта, младежо, и слаб за подигравката с текста на Шекспир. Но все пак...

Виждахме, че господин Туининг омеква. Крайчецът на единия му мустак потрепваше леко.

— О, молим ви, господине — завикахме всички в хор.

— Ами... — каза той.

— И така, всичко бе уредено. Господин Туининг говори с доктор Кисинг и достопочтеният директор, поласкан, че възпитаниците му се интересуват от толкова тайнствен предмет, се съгласи охотно. Изложбата беше насрочена за следващата неделя вечерта след църковната служба и щеше да се проведе в апартамента на директора. Поканени бяха само членовете на Клуба по филателия, а господин Кисинг щеше да поднесе какао и бисквити.

Стаята беше изпълнена с дим. Боб Станли, който бе дошъл със Скелета, пушеше невъзмутимо цигара и като че ли никой не възразяваше. Макар момчетата от единайсети клас да се ползваха с привилегии, за пръв път виждах някое от тях да пали пред директора. Аз пристигнах последен и господин Туининг вече беше напълнил

пепелника с фасове от цигари „Голд Флейк“, които пушеше непрекъснато извън класната стая.

Доктор Кисинг като всички велики директори на училища също имаше някои заложби на шоумен. Той говореше на всякакви теми: времето, резултатите от мачовете по крикет, отпусканите стипендии, ужасяващото състояние на керемидите на Ансън Хаус — държеше ни в напрежение.

Чак когато всички треперехме в очакване като щурчета, той рече: „Мили Боже, съвсем забравих, че сте тук, за да видите прочутата ми марка“.

Вече до един кипяхме от нетърпение — сякаш стаята беше пълна с чайници. Доктор Кисинг отиде до сейфа на стената и пръстите му се завъртяха в сложен танц върху ключалката с цифровата комбинация.

С две изщраквания вратичката се отвори. Той бръкна вътре и извади метална табакера — обикновена кутия от цигари „Голд Флейк“! При тази гледка няколко души се изсмяха. Зачудих се дали е имал дързостта да извади същата стара табакера и пред краля.

Последва малко глъчка, но всички в стаята затаиха дъх, когато директорът отвори капака. В кутията, поставена върху постелка от попивателна хартия, стоеше миниатюрно калъфче: твърде малко и безлично на пръв поглед, за да съдържа подобно съкровище.

Доктор Кисинг тържествено извади пинцети от джоба на самото си и издърпа внимателно марките като сапъор, който обезврежда неизбухнала бомба. После постави марката върху хартията.

Ние се скупчихме, блъскайки се около него, за да виждаме по-добре.

— Внимателно, момчета — предупреди доктор Кисинг. — Не забравяйте за добрите обноски. Винаги трябва да се държите като джентълмени.

И тогава с очите си видях прочутата марка, която изглеждаше точно както бях чувал, но въпреки това надмина очакванията ми... Толкова пленителна беше! Едва повярвахме, че се намираме в една стая с Отмъстителя от Ълстър.

Скелета стоеше точно зад гърба ми и надничаше през рамото ми. Усещах горещия му дъх върху бузата си и дори ми се стори, че долавям миризмата на пай със свинско и червено вино. Нима беше пил?

И тогава се случи нещо, което няма да забравя, докато съм жив — а вероятно и след това. Скелета се спусна напред, сграбчи марката и я вдигна високо, стиснал я с палец и показалец като свещеник, вдигнал нафора.

— Вижте един фокус, господине! — извика той.

Всички се вцепенихме. Преди да успеем да мигнем, Скелета извади кибритена клечка от джоба си, запали я с палец и я поднесе към ъгълчето на Отмъстителя от Ълстър.

Марката почерня, после ъгълчето ѝ се подгъна, малък огнен език се плъзна по повърхността ѝ и миг по-късно от нея остана само малко черна пепел в дланта на Скелета. Той вдигна ръце и със страховит глас изрецитира:

*Прах при прахта, пепел при пепелта.
Ако кралят не може да те вземе, да те отнесе
Дявола!*

Беше отвратително. Всички стояха смълчани и вцепенени. Доктор Кисинг бе зяпнал, а господин Туининг, който ни заведе там, изглеждаше сякаш са го простреляли в сърцето.

— Това е фокус, господине — извика Скелета безсрамно ухилен. — А сега всички трябва да ми помогнете да я върна. Ако се хванем за ръце и се помолим заедно...

С дясната си ръка той сграбчи дланта ми, а с лявата хвана Боб Станли.

— Подредете се в кръг — нареди ни той. — Хванете се за ръце и всички да се помолим в кръг!

— Стига толкова! — извика доктор Кисинг. — Веднага престани с това безумие! Върни марката в кутията, Боунпени!

— Но, господине — възрази Скелета — и кълна се, че видях зъбите му да проблясват на светлината от огъня в камината. — Ако не се съберем в кръг, магията няма да стане. Фокусите се изпълняват така.

— Върни... марката... в... кутията — повтори бавно и отчетливо доктор Кисинг със страховито изражение като на труп, останал в окопите след битка.

— Добре де, налага се да се справя сам — рече Скелета — Но трябва да ви предупредя, че така ще е много по-трудно.

Никога не го бях виждал толкова самоуверен, толкова самонадеян.

Той нави ръкавите си и вдигна дългите си бели тънки пръсти високо във въздуха.

*Върни се, Оранжева кралица,
върни се и кажи де беше!*

При тези думи той щракна с пръсти и между тях изведнъж се появи марка. Оранжева марка.

Мрачното изражение на доктор Кисинг малко се разведри и той почти се усмихна. Пръстите на господин Туининг се впиха силно в гърба ми и чак тогава осъзнах, че той се бе вкопчил в мен с цялата си сила.

Скелета приближи марката към очите си, за да я разгледа отблизо, докато едва не докосна носа си с нея. В същото време извади удивително голяма лупа от джоба на панталона си и заразглежда появилата се от нищото хартийка със стиснати устни.

И тогава изведнъж той проговори с гласа на Чанг Фу, стария мандарин, и се кълна, че макар да не носеше грим, видях ясно жълтата кожа, дългите нокти и червеното кимоно с драконите.

— Охо! Достопочтените предци пратили марка! — рече той и ни я показва да я разгледаме. Хартийката беше обикновена марка за вътрешни пратки в Америка: разпространена марка от времето на Гражданската война, каквито имахме в изобилие в класъорите си.

Скелета я пусна да падне бавно на пода, а после сви рамене и обърна очи към тавана.

— Върни се, върни се, Оранжева кралице... — започна той отново, но доктор Кисинг го сграбчи за раменете и го разтърси като кутия с боя.

— Марката — нареди му той и протегна ръка. — Веднага ми я дай!

Скелета обърна навън джобовете на панталона си един по един.

— Не мога да я намеря, господине. Явно нещо се е объркало.

После надникна в ръкавите си, прокара дългия си показалец по вътрешната страна на яката си и лицето му внезапно се преобрази. В следващия миг той бе уплашен ученик, на когото като че ли не му оставаше друго, освен да хукне да бяга.

— Досега винаги се получаваше — запелтечи Скелета. — Правил съм този фокус безброй пъти.

Лицето му почервения и видях, че ще се разплаче.

— Претърсете го — нареди рязко доктор Кисинг и няколко от момчетата под ръководството на господин Туининг отведоха Скелета в тоалетната, където го обърнаха с главата надолу и го преровиха от рижавата коса до кафявите обувки.

— Момчето казва истината — рече господин Туининг, когато най-накрая се върнаха. — Изглежда, марката е изчезнала.

— Изчезнала ли? — възкликна доктор Кисинг. — Изчезнала? Как, по дяволите, може да изчезне? Сигурни ли сте?

— *Напълно* — отвърна господин Туининг.

Претърсихме цялата стая: вдигнахме килима, преместихме масите, прегледахме зад всички украшения, но напразно. Най-накрая доктор Кисинг прекоси помещението и отиде до ъгъла, в който Скелета седеше, хванал се за главата.

— Обясни какво стана, Боунпени! — нареди му той.

— Аз... не мога, господине. Сигурно е изгоряла. Трябваше да я сменя, но явно... не знам... не мога... — И при тези думи Скелета избухна в плач.

— Марш в леглото, момче! — извика доктор Кисинг. — Напусни тази сграда и си лягай!

За пръв път чувахме директора да повишава тон и това ни разтърси до дън душа.

Хвърлих поглед към Боб Станли и видях, че той се поклаща напред-назад на пръсти, втренчен безразлично в пода, сякаш чакаше трамвай.

Скелета стана и тръгна към мен. Със зачервени очи той протегна ръка и хвана моята. Разтърси я малодушно, но аз нямах сили да отвърна на жеста.

— Съжалявам, Джакко — каза ми, сякаш аз, а не Боб Станли му бях съучастник.

Не можех да го погледна в очите. Извърнах глава, докато не усетих, че си е заминал.

След като Скелета се изниза от стаята и погледна за последен път през рамо с преbledняло лице, господин Туининг се опита да се извини на директора, но това като че ли само влоши нещата.

— Да се обадя ли на родителите му, господине?

— На родителите му ли? Не, господин Туининг. Мисля, че не родителите трябва да викаме.

Господин Туининг стоеше в средата на стаята и кършеше ръце. Бог знае какви мисли са се въртели в ума на бедния човек. Не помня дори какво си мислех самият аз.

Следващият ден беше понеделник. Пресичах вътрешния двор, свит заради брулещия вятър заедно със Симпкинс, който не спираше да бърби за Отмъстителя от Ълстър. Мълвата се бе разнесла като горски пожар и навсякъде стояха момчета на групички, скупчили глави и размахващи развълнувано ръце, докато обменяха най-новите — и напълно неверни — слухове.

Намирахме се на около петдесет метра от Ансън Хаус, когато някой извика: „Вижте! На покрива на кулата! Това е господин Туининг!“

Вдигнах очи и видях бедния човек на покрива на камбанарията. Беше се вкопчил в парапета като опърпан прилеп с развявана от вятъра роба. През бързо движещите се облаци проби слънчев лъч и като театрален прожектор го освети отзад. Цялото му тяло сякаш засия, а косата му, стърчаща изпод шапката, приличаше на меден диск под отблясъците на слънцето и напомняше на ореола на светец от старинен ръкопис.

— Внимавайте, господине! — извика Симпкинс. — Керемидите на покрива са в ужасно състояние!

Господин Туининг погледна надолу към краката си, сякаш се събуждаше от сън, сякаш удивен, че се е озовал внезапно на двайсет и пет метра над земята. Погледна към керемидите и за миг застина.

После изправи гръб, хванал се за парапета само с върха на пръстите си. Вдигна дясната си ръка за римски поздрав с развяваща се около тялото му роба като тогата на древен цезар на крепостна стена.

— Прощавайте! — извика той. — Сбогом.

За миг си помислих, че е отстъпил назад от парапета. Сигурно беше размислил. Вероятно слънцето зад него ме бе заслепило. Но после го видях да се преобръща във въздуха. По-късно едно от момчетата каза пред репортера от вестника, че приличал на падащ ангел от небето, но не беше така. Господин Туининг падна мигновено на земята като камък, увит в чорап. Няма по-приемлив начин, по който да го опиша.

Татко замълча задълго, сякаш не можеше да намери думи. Затаих дъх.

— Звукът, който се чу, когато тялото му удари паветата — продължи той най-накрая, — ме преследва в сънищата ми до ден-днешен. По време на войната видях и чух много, но нищо не беше толкова ужасяващо, колкото онзи звук. Господин Туининг беше добър човек, а ние го убихме. С Хорас Боунпени причинихме смъртта му, все едно го бутнахме със собствените си ръце от кулата.

— Не! — възразих аз и докоснах татко по ръката. — Ти не си виновен за нищо!

— Виновен съм, Флавия.

— Не! — повторих, макар малко да се смутих от собствената си смелост. Наистина ли се осмелявах да говоря така на баща си? — Не си виновен ти. Хорас Боунпени е унищожил Отмъстителя от Ълстър!

Татко се усмихна тъжно.

— Не, скъпа. Разбираш ли, когато се върнах в стаята си през онази неделя и свалих самото си, на маншета на ризата си напипах странно лепкаво петно. Веднага разбрах какво се е случило. Когато ме хвана за ръката, за да се помолим в кръг, Скелета е пхнал в ръкава ми дългия си показалец и е залепил Отмъстителя от Ълстър за маншета. Но защо беше избрал точно мен? Защо не Боб Станли? Имал е съвсем основателна причина: ако бяха претърсили всички ни, щяха да намерят марката в моя ръкав и Скелета да бъде оневинен. Нищо чудно, че не я откриха, докато го претърсваха! Прибрал марката, когато дойде да ми стисне ръката, преди да излезе. Не забравяй, че Скелета беше майстор на фокусите и тъй като някога бях негов асистент, изглеждаше напълно логично отново да съм му помогнал. Всички щяха да повярват.

— Не! — обадох се аз.

— Да — усмихна се татко. — Остава съвсем малко от историята. Макар да не доказаха, че Скелета е виновен, той не се върна в

„Грейминстър“ през следващия срок. Някой ми каза, че заминал за чужбина, за да избегне бъдещи неприятности и това никак не ме изненада. Не се изненадах и когато след години чух, че Боб Станли, след като го изключили от Медицинската академия, заминал за Америка, където открил филателистки магазин: компания за доставки по пощата, която публикува обяви в списания с комикси и изпраща пакети с марки на подрастващи момчета. Целият му бизнес обаче явно е бил фасада за потайни сделки с богати колекционери. Скелета не го видях отново близо трийсет години. До миналия месец, когато ходих в Лондон на международното изложение на марки, организирано от Кралското дружество по филателния. Сигурно си спомняш. Едно от най-интересните събития там беше изложбата на няколко избрани екземпляра от колекцията на настоящия крал, включително редкия Отмъстител от Ълстър „АА“ — близък на марката на доктор Кисинг.

Хвърлих й само бегъл поглед, тъй като ми навяваше неприятни спомени. Имаше други експонати, които исках да разгледам и Отмъстителят от Ълстър на краля отне само няколко секунди от времето ми.

Точно преди изложбата да затвори за деня, стоях в дъното на залата и разглеждах цял непокътнат лист с марки, който мислех да си купя, когато случайно вдигнах очи и зърнах яркочервена коса — коса, която можеше да принадлежи само на един човек.

Беше Скелета, разбира се. Той оживено говореше нещо на малка група колекционери, събрали се пред марката на краля. Докато гледах към тях, дебатът се разгорещи и като че ли нещо, което Скелета каза, ядоса един куратор, който заклати яростно глава, а всички говореха разпалено един през друг.

Мислех си, че Скелета не ме е видял, а и не исках да се срещам с него.

За щастие един стар приятел от армията, Джъмбо Хигинсън, мина случайно в този миг и ме поведе да вечеряме и да пийнем някъде. Добрият стар Джъмбо... не за пръв път изникваше в най-подходящия момент.

Погледът на татко се размъти и видях, че отново е потънал в спомените от миналото, както често му се случваше. Понякога се чудех дали ще свикна с внезапните му пристъпи на мълчание. Но в

следващия миг като навита на пружинка играчка, която внезапно се размърдва, щом я докоснеш, той продължи разказа си, сякаш изобщо не бе млъквал.

— Във влака на път за вкъщи прочетох във вестника, че кралският Отмъстител от Ълстър е бил сменен с фалшиво копие, което явно се е случило пред погледите на посетители, няколко изрядни филателисти и двама охранители. Веднага се досетих не само кой е извършил кражбата, но и как в общи линии е успял да го направи.

Миналия петък, когато намерихме мъртвата бекасина на прага, веднага разбрах, че Скелета е идвал у дома. В „Грейминстър“ прякорът ми беше Малката бекасина, или накратко „Джако“. Трите букви в ъгъла на Черното пени бяха неговите инициали. Много е сложно за обяснение.

— Хорас Боунпени — казах аз. — В „Грейминстър“ неговият прякор е бил Боуни, или Скелета, а твоят — съкратено Джако. Разбрах го преди доста време.

Татко ме изгледа, като че ли бях отровна змия, която бе задушил като я беше притиснал до гърдите си или я бе изхвърлил през прозореца. Той няколко пъти потри горната си устна с показалец, сякаш за да опише някакъв херметически символ, но после продължи да разказва.

— Макар да знаех, че Скелета е някъде наблизо, не бях подготвен за страшния шок да видя как мъртвешки бледото му лице изниква внезапно от мрака на прозореца на кабинета ми. Минаваше полунощ. Трябваше да откажа да разговарям с него, но той ми отпрати заплахи...

Искаше да купя и двете оранжеви марки от него: едната, която бе откраднал от изложението, и другата, която изчезна преди години от колекцията на доктор Кисинг.

Не знам защо бе решил, че съм богат. „Подобна възможност за инвестиция се предоставя веднъж в живота“, каза ми той.

Отвърнах му, че нямам пари, а Скелета заплаши да съобщи в полицията, че съм планирал кражбата на първия Отмъстител от Ълстър и съм поръчал втората кражба. Боб Станли щял да потвърди показанията му. Все пак нали аз съм колекционер на марки, а не той. А и нали присъствах и на двете кражби. Онзи дявол дори намекна, че

може би вече — *може би* — е поставил Отмъстителите от Ълстър в някой от класъорите ми.

След караницата бях твърде разстроен, за да си легна. Щом Скелета си отиде, часове наред крачих напред-назад из кабинета си и премислях ситуацията. Винаги съм се чувствал отчасти отговорен за смъртта на господин Туининг. Звучи ужасно, но е вярно. Мълчанието ми доведе до самоубийството на добрия човек. Ако само бях имал смелостта да изкажа на глас подозренията си в училище, Боунпени и Станли нямаше да се измъкнат и господин Туининг нямаше да бъде принуден да сложи край на живота си. Виждаш ли, Флавия, че мълчанието понякога струва скъпо?

След дълъг размисъл реших — противно на всички свои принципи — да се предам пред изнудването. Щях да продам всичките си колекции и да купя мълчанието му. Трябва да ти призная, Флавия, че в живота си от нищо не съм се срамувал така, както от това решение. От нищо.

Искаше ми се да знам какво да му отговоря, но за пръв път не намирах думи и седях безпомощна, без да смея дори да погледна баща си в очите.

— Късно през нощта, може би към четири часа, защото навън се развиделяваше, включих лампата с твърдото намерение да отида пеша до селото, да събудя Боунпени в странноприемницата и да му кажа, че съм съгласен. Но нещо ме спря. Не зная какво точно беше, но не можах да го направя. Излязох на терасата, ала вместо да заобиколя към предния вход и алеята, както бях решил, нещо ме затегли като магнит към гаража.

Ясно! Значи татко не е излязъл през вратата на кухнята. Слязъл е от терасата пред кабинета си покрай външната страна на градинската стена и е влязъл в гаража. Не е стъпвал в градината. Не е минал покрай умирация Хорас Боунпени.

— Имах нужда да помисля — продължи той, — но като че ли не можех да се съсредоточа върху нищо.

— И си седнал в Ролса на Хариет — обадох се аз. Понякога ми идеше да се застрелям.

Татко ме изглежда тъжно, както сигурно червеят гледа птицата в мига, преди клонът ѝ да се затвори.

— Да — отвърна тихо той. — Бях уморен. Последното, което помня, е, че си мислех как щом Скелета и Боб Станли разберат, че нямам пукната пара, ще си намерят по-обещаваща жертва. Не че пожелавам на някого да му се случи подобно нещо... И тогава явно съм заспал. Не помня. А и няма значение. Още бях в колата, когато полицаите ме намериха.

— Как така да нямаш пукната пара? — изумих се аз. — Татко, нали имаш Бъкшоу?

Той ме погледна с навлажнени очи. Никога досега не бях виждала този поглед.

— Бъкшоу беше собственост на Хариет и когато тя умря, не остави завещание. Разходите по уреждането на наследството... най-вероятно ще стопят всичките ни средства.

— Но Бъкшоу е твое! — възразих аз. — Имението е на семейството ни от векове.

— Не, имението не е мое. Разбираш ли, Хариет беше от рода Де Лус още преди да се оженим. Тя ми се падаше трета братовчедка. Бъкшоу беше нейно наследство. Не ми е останал и петак за поддръжката на имението. Както вече ти казах, на практика съм разорен.

На вратата се почука и инспектор Хюит влезе в килията.

— Съжалявам, полковник Де Лус — каза той. — Главният следовател, както несъмнено знаете, е изключително стриктен процедурата да се спазва до последната подробност. Дадох ви толкова време, колкото можах, без да ме накажат.

Татко кимна тъжно.

— Хайде, Флавия, ела да те закарам до вас — обърна се към мен инспекторът.

— Още не мога да се прибера. Някой ми е откраднал колелото. Искам да подам жалба.

— Колелото ти е на задната седалка в колата ми.

— Вече сте го намерили? — Алилуя! Гладис беше спасена!

— Колелото изобщо не е изчезвало — отвърна инспекторът. — Видях, че си го оставила на паркинга и полицай Глосъп го прибра.

— За да не мога да избягам ли?

Татко повдигна вежди при дръзките ми думи, но не каза нищо.

— Отчасти да — рече инспектор Хюит, — но най-вече защото навън все още вали като из ведро, а пътят до Бъкшоу е дълъг и все по нанаторнище.

Прегърнах татко мълчаливо и макар той да остана скован като стар дъб, изглежда нямаше нищо против.

— Опитай се да бъдеш послушна, Флавия.

Да бъда послушна ли? Само това ли успя да измисли? Очевидно нашата подводница беше изплувала, екипажът ѝ бе изваден от дълбините и цялата магия бе останала на дъното.

— Ще се постарая — отговорих аз и извърнах глава. — Ще се старая с всички сили.

— Не бива да упрекваш баща си — каза инспектор Хюит, докато намаляваше, за да завие при табелата на разклона за Бишъпс Лейси. Погледнах към лицето му, осветено от мекото сияние на таблото му. Чистачките се движеха наляво-надясно като черни коси по стъклото под странната светлина от бурята.

— Кажете ми честно, смятате ли, че той е убил Хорас Боунпени? — попитах аз.

Инспекторът отговори след цяла вечност, а когато най-накрая го направи, думите му бяха изпълнени с мрачна тъга.

— А кой друг е бил там, Флавия?

— Аз... например.

Инспектор Хюит включи парното, за да се изчисти запотяването на стъклото, което предизвиквахме с разговора си.

— Нали не очакваш да повярвам на историята за борбата и болното му сърце? Защото аз не ти вярвам. Не това е убило Хорас Боунпени.

— Тогава е бил паят! — избъбрих бързо аз, осенена от внезапно вдъхновение. — Отровил се е с пая!

— Ти ли сложи отрова в пая? — попита инспекторът почти усмихнат.

— Не — признах си. — Но ми се иска да го бях направила.

— Паят е бил най-обикновен — рече инспекторът. — Вече получих доклада от анализа му.

Най-обикновен ли? Това беше най-голямата похвала, която госпожа Малит някога щеше да получи за сладкишите си.

— Както и ти се досети — продължи инспекторът. — Боунпени наистина е изял парче пай няколко часа преди смъртта си. Но ти откъде разбра?

— Че кой би хапнал от този пай, освен някой непознат? — попитах достатъчно намусено, за да прикрия раздражението от грешката си. Боунпени в крайна сметка не се беше отровил с пая на госпожа Малит. Беше детинско да споменавам тази теория.

— Съжалявам, че изказах това предположение — обърнах се към инспектора. — Просто ми се изплъзна. Сигурно ме мислите за голяма глупачка.

Инспектор Хюит мълча прекалено дълго. Най-накрая рече:

— Коричката на пая нищо не е, ако сладко няма на дъното под нея.

— Какво означава това? — попитах аз.

— Означава... А, стигнахме Бъкшоу. Сигурно се тревожат за теб.

— О — каза Офелия безгрижно. — Нямахте ли те? Не забелязахме, нали Дафи?

Тя извърна очи с досада така, че се видя бялото им. Дафи определено изглеждаше уплашена, но се опитваше да се преструва на безразлична.

— Да — промърмори и отново заби нос в „Студеният дом“. Ако не друго, поне четеше много бързо.

Ако ме бяха попитали, с радост щях да им разкажа за посещението си при татко, но не ме попитаха. Дори да страдаха заради ситуацията, в която бе изпаднал, явно нямаха намерение да ме включват в страданията си. С Фели и Дафи се различавахме като ларви, излезли от различни какавиди, и понякога се чудех защо е така. Чарлз Дарвин е казал, че най-ожесточената борба за оцеляване става в рамките на племето, а като петото или шестото дете в семейството си — при това с три по-големи сестри — очевидно е бил напълно наясно какви ги говори.

Според мен всичко беше въпрос на елементарна химия: знаех, че дадено вещество обикновено се разтваря в разтворители, които имат

сходен химичен състав с неговия. За това няма разумно обяснение — просто така е в природата.

Денят беше уморителен и клепачите ми натежаваха, сякаш бях копала с тях.

— Ще си лягам — казах им. — Лека нощ, Фели. Лека нощ, Дафи.

Опитът ми за любезен разговор бе посрещнат с мълчание и изсумтяване. Докато се качвах към стаята си, на горната площадка внезапно изникна Догър, хванал в ръка свещник, който сякаш бе отмъкнат от разпродажба на имението Мандърлей.

— Полковник Де Лус? — прошепна той.

— Той е добре, Догър — отвърнах аз.

Градинарят кимна угрижено и двамата се затътрихме всеки към своята стая.

ОСЕМНАЙСЕТ

Училище „Грейминстър“ се простираше задрямало под слънцето, сякаш сънуваше отминалите си славни дни. Изглеждаше точно както си го представях: великолепни стари каменни сгради, чисто зелени поляни, спускащи се към лениво течащата река, и обширни празни игрища, където като че ли мълчаливо отекваха мачове по крикет, чиито участници отдавна бяха мъртви.

Подпрях Гладис на едно дърво на страничната алея, по която влязох в двора. Зад живия плет стоеше трактор и тихо бръмчеше, но шофьорът му не се виждаше никъде.

От параклиса в другия край на поляната долитаха гласовете на момчетата от хора. Въпреки слънчевата утрин те пееха:

*Бавно светлината на деня
отлита и настъпва мрак...*

Заслушах се за миг, но те внезапно замлъкнаха. После след кратка тишина органът отново засвири яростно и хорът подхвана песента отначало.

Вървах бавно през тревистия, както татко го наричаше „вътрешен двор“, а високите прозорци на училището се вираха в мен студено и изведнъж ме обзе странно чувство, което вероятно изпитва насекомото, когато го поставят под микроскоп — усещането за невидимите лещи високо над него. Светлината също ми се струваше необичайна.

С изключение на един преминаващ ученик и двама учители с черни роби, които разговаряха в движение, свели глави един към друг, широките морави и лъкатушещите пътеки на „Грейминстър“ бяха пусти под яркосиньото небе. Мястото ми се струваше малко нереално като изключително силно увеличена цветна снимка от онези, които поместват в пътеводителите от рода на „Живописна Великобритания“.

Онази варосана сграда в източния край на двора — зданието с часовниковата кула — трябва да е Ансън Хаус: старото общежитие на татко.

Приблжих се към сградата и засенчих очи с длан заради яркото слънце. Някъде от онези бойници господин Туининг бе скочил и се бе разбил на старинните павета, които сега лежах на не повече от трийсет метра от мен.

Тръгнах през тревата, за да ги разгледам отблизо.

За мое разочарование по тях нямаше кървави следи. Разбира се, че нямаше как да има след всички тези години. Сигурно бяха измили кръвта веднага щом е било прилично да го направят — най-вероятно още преди да положат счупеното тяло на господин Туининг в гроба.

Освен за газилите ги двеста години крака на привилегировани деца, тези павета нямаха какво друго да разкажат. Спретнато подредена покрай каменните стени на Ансън Хаус, пътеката беше широка едва два метра.

Вдигнах глава и се взрях в кулата. От този ъгъл каменната ѝ стена се извисяваше зашеметяващо и завършваше високо в небето с филигран от ефирни каменни украси, където бели пухкави облаци се носеха мързеливо покрай парапетите и създаваха странното усещане, че цялата конструкция се накланя... пада... и се сгромолясва върху мен. От илюзията стомахът ми се сви и се наложи да извърна поглед.

Изтърканите каменни стъпала подмамващо водеха от павираната пътека, през входната арка до двукрила врата. Отляво се намираше стаичката на портиера, а обитателят ѝ се бе привел над телефона. Дори не вдигна глава, когато се промъкнах вътре.

Пред мен хладен и прозрачен коридор се простираше като че ли безкрайно и аз тръгнах по него, като вдигах крака внимателно, за да не скърцат обувките ми по аспидните плочки.

От двете ми страни в мрака се простираше дълга галерия от усмихнати лица — ученици и учители — всички те от „Грейминстър“, загинали за страната си. Снимките бяха поставени в черни лакирани рамки: „За да живеят другите“ пишеше на позлатена табелка. В дъното на коридора, отделно от останалите, бяха окачени снимките на три момчета, а имената им бяха гравирани в червено върху месингови табелки. Под всяко име се четеше: „Изчезнал по време на бойни действия“.

„Изчезнал по време на бойни действия“ ли? Защо снимката на татко не висеше сред тях?

В общи линии него го нямаше също толкова, колкото и младите мъже, чиито кости лежаха някъде във Франция. Изпитах лека вина при тази мисъл, но пък беше вярно.

Струва ми се, че именно там, в сумрачния коридор на „Грейминстър“, започнах да осъзнавам до каква степен всъщност татко се е отчуждил. Вчера бях готова да се хвърля на врата му и да го прегърна силно, но сега съзнавах, че уютната сцена в затвора не е била диалог, а неспокоен монолог. Той беше говорил на Хариет, а не на мен. И също както с умиращия Хорас Боунпени ролята ми бе на неволен изповедник.

Сега, когато се намирах в „Грейминстър“, където проблемите на татко бяха започнали, училището ми се стори още по-студено, изолирано и неприветливо.

След снимките в мрака едно стълбище водеше към първия етаж и след като се качих по него, се озовах в коридор като долния, който също минаваше по цялата дължина на сградата. Макар вратите от двете страни да бяха затворени, на всяка имаше малко прозорче и аз надникнах през тях. Бяха класни стаи, досущ еднакви.

В дъното на коридора видях голяма ъглова стая, която изглеждаше по-различно: на табелката на вратата пишеше „Химична лаборатория“.

Натиснах бравата и вратата веднага се отвори. Проклятието беше вдигнато!

Не знам какво очаквах, но не беше онова, което видях: изцапани дървени маси, скучни колби, запотени стъкленици, нащърбени епруветки, спиртни лампи и цветна таблица с елементите на стената, в която имаше нелепа печатна грешка и позициите на арсена и селена бяха сменени. Веднага го забелязах и — с парченце син тебешир от поставката на черната дъска — си позволих да поправам грешката, като нарисувах две стрелки, отбелязващи, че редът на елементите трябва да се смени. Отдолу изписах „ГРЕШКА“ и подчертах думата два пъти.

Така наречената лаборатория не бе нищо в сравнение с моята в Бъкшоу и при тази мисъл изпъчих гордо гърди. Прииска ми се да изтичам у дома, да отида в своята лаборатория, да докосна собствените

си чисти до блясък стъкленици, да забъркам перфектната отрова — само заради тръпката.

Но удоволствията щяха да почакат. Имах работа.

Излязох в коридора и се върнах до центъра на сградата. Ако предположението ми се окажеше правилно, вече трябваше да се намирам точно под кулата и входът ѝ щеше да е някъде наблизо.

Една малка врата в ламперията, която първоначално си мислех, че води до килер с метли, се отвори и зад нея се разкри стръмно каменно стълбище. Сърцето ми подскочи.

И тогава видях надписа. Няколко стъпала по-нагоре стълбите бяха преградени с верига, на която на ръка върху картон бе изписано: „Влизането в кулата строго забранено“.

Веднага се втурнах нагоре.

Имах чувството, че се изкачвам във вътрешността на Наутилус. Стълбите се виеха тесни и еднакви. Нямаше как да видя какво има напред, нито пък какво остава след мен. Виждаше се само пространството няколко стъпала напред и назад.

Известно време ги броих шепнешком, но после видях, че трябва да си пазя дъха за изкачването. Стълбището беше стръмно и встрани под ребрата започна да ме пронизва болка. Спрях да си почина за миг.

Малкото светлина се процеждаше през миниатюрни прозорчета като процепи, разположени на всяко завъртане на стълбището. Предположих, че от тази страна на кулата се намира вътрешният двор. Все още задъхана, продължих да се изкачвам.

И тогава изведнъж стълбището свърши — просто така — пред малка дървена врата.

Тя приличаше на входа за къщичката на джудже в дънера на горски дъб: полукръгъл отвор с желязна ключалка. И едва ли е нужно да казвам, че проклетията беше заключена.

Изсъсках ядосано и седнах запъхтяна на най-горното стъпало.

— Проклетие! — казах и думата отекна с удивителна сила от стените.

— Има ли някой горе? — долетя далеч отдолу глух смразяващ глас, последван от стъпки.

— Проклятие! — рекох отново, но този път съвсем тихичко. Забелязаха ме.

— Кой е там? — попита настойчиво гласът.

Запуших уста с длан, за да потисна порива да отговоря.

Когато пръстите ми докоснаха зъбите, ме осени идея. Веднъж татко ми каза, че ще дойде ден, в който ще съм благодарна за скобите, които ме караха да нося, и се оказа прав. Точно така.

С палци и показалци като две пинцети отворих скобите с цялата сила, която успях да събера, и те с галецо ухото изщракване паднаха в дланта ми.

Докато стъпките се приближаваха безмилостно към мен, заклещена пред заключената врата, извих телта под формата на буквата Г, направих примка в единия край и напъхах съсипаните скоби в ключалката.

Татко щеше да ме набие с камшик, но нямах друг избор.

Ключалката беше стара и проста, затова знаех как да я отворя — ако разполагах с достатъчно време, разбира се.

— Кой е там? — попита пак гласът. — Знам, че си горе. Чувам те. Влизането в кулата е забранено. Веднага слез, момче.

Момче ли? Значи всъщност не ме е видял.

Напъхах телта и я завъртях наляво. Ключалката, сякаш смазана тази сутрин, се превъртя плавно назад. Отворих вратата, прекрачих прага и безшумно я затворих след себе си. Нямаше време да се опитвам да я заключвам пак. Освен това човекът, който се качваше по стълбите, най-вероятно носеше ключ.

Озовах се в помещение, тъмно като мазе с въглища. Отворите в стената бяха свършили при върха на стълбите.

Стъпките спряха пред вратата. Пристъпих безшумно на една страна и се облегнах на каменната стена.

— Кой е там? — попита гласът. — Кажи кой си!

И в следващия миг в ключалката се пъкна ключ, чу се изщракване, вратата се отвори и един мъж надникна през процепа.

Лъчът от фенерчето му зашари из помещението и освети причудлива плетеница от дървени стълби, които се губеха нагоре в мрака. Той освети всяка стълба, като я обхождаше стъпало по стъпало, докато светлината не се стопи в тъмнината далеч нагоре.

Не помръдвах: дори не мигах. С периферното си зрение огледах силуета на мъжа на фона на отворената врата: бяла коса и страховити мустаци. Беше толкова близо, че ако протегнех ръка, щях да го докосна.

Последвалата тишина продължи сякаш цяла вечност.

— Пак проклетите плъхове — каза той на себе си и най-накрая вратата се затвори с трясък и аз останах сама в мрака. Последва подрънкване на ключове и ключалката се превъртя.

Бях заключена вътре.

Може би трябваше да извикам, но не го сторих. Все още не бях в крайна безизходица. Всъщност дори се наслаждавах на ситуацията.

Можех отново да се опитам да отключа с телта от скобите и да се промъкна обратно по стълбите, но най-вероятно щях да попадна право в лапите на портиера.

Тъй като нямаше как да остана тук завинаги, единствената посока, в която можех да тръгна, бе нагоре. Протегнах ръце напред като сомнамбул и запристъпвах бавно, докато пръстите ми не докоснаха най-близката стълба от купа, който видях на светлината на фенерчето — и тръгнах да се катеря по нея.

По принцип не е голяма философия да се катериш по дървена стълба в тъмното. В много отношения дори е за предпочитане да не виждаш бездната под себе си. Но докато се качвах, очите ми започнаха да свикват с тъмнината... или по-точно с мрака. Тук-там през мънички процепчета в камъка и дървените греди се процеждаше светлина и скоро започнах да различавам очертанията на стълбата, които изглеждаха черни на фона на сивкавия мрак в кулата.

Стъпалата свършиха внезапно и аз се озовах на малка дървена платформа като моряк на мачта. От лявата ми страна друга стълба водеше нагоре в мрака.

Разтърсих я силно и макар да проскърца страховито, изглеждаше достатъчно стабилна. Поех си дълбоко въздух, стъпих на първото стъпало и поех нагоре.

Минута по-късно стигнах до една по-малка и по-нестабилна платформа. Там имаше друга стълба — по тясна и дълга от другите, която се разклати притеснително, когато стъпих на нея и започнах да пълзя бавно нагоре. На половината път започнах да броя стъпалата:

— Десет (приблизително)... единайсет... дванайсет... тринайсет...

Главата ми се удари в нещо и за миг видях звезди. Вкопчих се здраво в стъпалото с боляща като пукнат пъпеш глава, а паянтовата стълба вибрираше в ръцете ми като току-що пуснатата тетива на лък. Имах чувството, че са ме скалпирали.

Вдигнах ръка и опипах пространството над ударената си глава, а пръстите ми се обвиха около дървена дръжка. Набрах се на нея с цялата останала ми сила и капакът се отвори.

След миг изпълзях на покрива на кулата и запримигнах като бухал, заслепена от внезапната слънчева светлина. От квадратната платформа по средата надолу в четирите посоки плавно се спускаха керемиди.

Гледката беше великолепна. В другия край на вътрешния двор, отвъд покрива на параклиса, сред маранята се разгръщаше зеленина, простираща се докъдето ти стига погледът.

Все още примижала, направих крачка към парапета и едва не се пребих.

Под краката ми внезапно зейна дупка и трябваше да размахам ръце, за да не падна в нея. Докато пристъпвах разтреперана по ръба, от гледката на черните павета, лъщящи на слънцето долу, ми призля.

Дупката беше широка около петдесет сантиметра с около един сантиметър задигнат ръб от страни, а на всеки три метра бе пресечена от тесни каменни греди, които се свързваха с нацърбения парапет на покрива. Този процеп бе предназначен за отводняване при особено силен дъжд.

Прескочих го внимателно и надникнах над бойниците, високи до кръста. Далеч долу тревата на вътрешния двор се простираше в три посоки.

Преминаващата плътно покрай стената на Ансън Хаус павирана пътека не се виждаше от покрива. Стори ми се доста странно. Ако господин Туининг беше скочил отгук, е трябвало да падне в тревата.

Освен ако, разбира се, през трийсетте години, изминали от смъртта му, вътрешният двор не бе претърпял сериозни промени в разположението си. След като отново погледнах замаяна надолу през процепа, разбрах, че нищо не се е променило: паветата и

обрамчващите ги липи изглеждаха много стари. Господин Туининг беше паднал през дупката. Нямаше никакво съмнение.

Внезапно зад гърба ми нещо изшумоля и аз се обърнах рязко. По средата на покрива на едно бесило висеше труп. Едва се сдържах да не извикам.

Като тялото на обесения разбойник, което видях в списание „Криминална хроника“, трупът се изви и олюля при внезапния порив на вятъра. И тогава неочаквано коремът му като че ли избухна, а червата му се разхвърчаха във въздуха в отвратително въже от алено, бяло и синьо. С шумно изплющяване вътрешностите се развиха и на върха на пилона над главата ми се развя британското знаме.

Щом се опомних, видях, че флагът е навит, за да може да се вдига и спуска, най-вероятно от стаичката на портиера, по система от кабели и макари, закачени за водоустойчивата платнена обвивка. Бях взела знамето и пилона за труп на бесилка.

Ухилих се глуповато на собствената си заблуда и пристъпих внимателно към механизма, за да го разгледам по-добре. Но освен механичната сложност на приспособлението, в него нямаше нищо друго интересно.

Тъкмо се обърнах и се придвижвах към зейналия процеп, когато се спънах и паднах по лице, с глава, стърчаща през ръба на бездната.

Възможно бе да съм си потрошила костите, но се страхувах да помръдна. На километри отдолу, или поне така ми се струваше, две дребни като мравки фигури излязоха от Ансън Хаус и тръгнаха през двора.

Първата ми мисъл беше, че съм още жива. Но когато страхът ми се поуталожил, у мен се надигна гняв: ядосвах се на собствената си глупост и непохватност, ядосвах се на незнайното проклятие, което през целия ми живот изпречваше на пътя ми безкраен низ от заключени врати, счупени кости и ожулени лакти.

Изправих се бавно на крака и се изтупах от прахта. Не само че роклята ми бе мръсна, но някак си бях успяла и да пробия подметката на лявата си обувка. Причината за дупката беше очевидна: бях се спънала в острия ръб на една нащърбена керемида, която се бе откъртила от мястото си и сега лежеше на покрива като един от скрижалите с Десетте Божии заповеди, дадени на Мойсей.

Реших, че трябва да върна керемидата на мястото ѝ. В противен случай при първия дъжд върху обитателите на Ансън Хаус щеше да закапе вода по моя вина.

Керемидата беше по-тежка, отколкото изглеждаше на пръв поглед, и се наложи да коленича, за да успея да я избутам до мястото ѝ. Като че ли при сблъсъка се бе извъртяла или пък съседните керемиди бяха хлътнали. Независимо каква беше причината, плочата просто не искаше да се пъкне в дупката, в която се бе закачил кракът ми.

Можех да пъкна ръка в отвора и да проверя дали нещо пречи, но си спомних за паяците и скорпионите, които пъплеха в подобни дупки.

Затворих очи и пъкнах пръсти в отвора. В дъното на кухнята напипах нещо... нещо меко.

Дръпнах ръка и коленичих, за да надзърна вътре. В дупката нямаше нищо, освен мрак.

Внимателно пъкнах отново пръсти и с палец и показалец издърпах предмета.

Накрая той излезе почти без съпротивление и когато го издърпах, се разгъна като флага, който се вееше над главата ми. Беше дълъг захабен черен плат, покрит с плесен: учителска роба. А загърнатата в нея и смачкана до неузнаваемост стоеше черна, квадратна университетска шапка.

В този миг без никакво съмнение разбрах, че двата предмета са изиграли някаква роля за смъртта на господин Туининг. Не знаех каква точно, но щях да разбера.

Знам, че трябваше да оставя нещата на мястото им. Знам, че трябваше да намеря най-близкия телефон и да се обадя на инспектор Хюит. Вместо това обаче първата мисъл, която ми мина през ум, бе как да се измъкна незабелязано от „Грейминстър“.

И както често се случва, когато си в безизходица, отговорът ми хрумна на мига.

Пъкнах ръце в ръкавите на плесенясалата роба, изправих огънатата шапка и я нахлупих на главата си, и като огромен черен прилеп тръгнах бавно надолу с развяваща се роба около себе си по клатещите се стълби към заключената врата.

Шперцът от скобите ми за зъби бе проработил първия път и сега трябваше да подейства отново. Докато въртях телта в ключалката, се помолих наум на бога, отговарящ за тези дейности.

След дълго въртене, една огъната тел и няколко тихи проклетия, молитвата ми най-сетне бе чута и патронът се превъртя със зловецко изщракване.

За нула време се спуснах по стълбите, ослушах се при вратата на кулата и надникнах през процепа към дългия коридор. Всичко тънеше в тишина.

Внимателно отворих вратата, тихо излязох в коридора и бързо прекосих галерията със загиналите момчета, минах покрай празната стаичка на портiera и излязох навън.

В двора беше пълно с ученици — или поне така ми се стори, — които си говореха, шляеха се, разхождаха се и се смееха. Радвах се на слънчевата топлина и приближаващия край на учебния срок.

Първата ми мисъл бе да се загърна плътно с робата, да сведа глава и да тръгна крадешком през двора. Дали щяха да ме забележат? Естествено: за тези кръвожадни момчета щях да съм като ранен елен, изостанал от стадото.

Не! Щях да изправя рамене и като момче, изоставащо в състезание по бягане с препятствия, да препусна с високо вдигната глава към изхода. Надявах се само никой да не забележи, че под робата съм облечена с рокля.

И останах незабелязана: никой дори не ме погледна за повече от секунда.

Колкото повече се отдалечавах от вътрешния двор, толкова по-сигурно се чувствах, но знаех, че щом изляза на откритото, ще бия много повече на очи.

Само на няколко метра пред мен един стар дъб се издигаше приказно на поляната, сякаш стоеше там от времето на Робин Худ. Протегнах ръка, за да го докосна (Пу за мен!), но една ръка се стрелна иззад дънера и ме сграбчи за китката.

— Пуснете ме! Боли! — извиках инстинктивно и нападателят веднага пусна ръката ми още докато се извъръцах, за да видя кой е.

Беше сержант Грейвс и изглеждаше също толкова изненадан колкото и аз.

— Я виж ти — усмихна се той бавно. — Я виж ти.

Канех се да го срежа със следващата си забележка, но размислих. Знаех, че съм му симпатична и помощта му би ми била от голяма полза.

— Инспекторът ще иска да те види — каза той и посочи към няколко души, които разговаряха на алеята, където оставих Гладис.

Сержант Грейвс не добави нищо повече, но докато се приближавахме към групичката, той ме побутна внимателно пред себе си към инспектор Хюит като дружелюбен териер, който поднася на господаря си мъртъв плъх.

Раздраната подметка на обувката ми шляпаше като обувките на Малкия скитник на Чарли Чаплин, но въпреки че инспекторът я видя, беше достатъчно любезен да не го отбелязва на глас.

Сержант Улмър се извисяваше над синия Воксъл с едрото си, изсечено като канара лице. В сянката му стояха жилив мъж с потъмняла от слънцето кожа, облечен с гащеризон, и сбръчкан дребен господин с бели мустаци, който, щом ме видя, размаха развълнувано пръст.

— Този е! Той беше!

— Нима? — попита инспектор Хюит, вдигна шапката от главата ми и свали робата от раменете ми почтително като камериер.

Бледосините очи на дребния мъж се облешиха и щяха да изскочат от орбитите си.

— Но това е само едно момиче! — възкликна той.

Идеше ми да го зашлевя.

— Да, това е тя — каза мъжът със слънчевия загар.

— Господин Ръгълс смята, че си се качвала в кулата — кимна инспекторът към мъжа с белите мустаци.

— И какво ако съм? — попитах аз. — Просто разглеждах.

— Качването в кулата е забранено — обясни силно господин Ръгълс. — Забранено! И го пише на табелата. Не можеш ли да четеш?

Свих примирено рамене.

— Щях да се кача по стълбите след теб, ако знаех, че си просто едно момиче — каза той, а после добави по-тихо към инспектор Хюит: — Не че старите ми колене щяха да го понесат.

— Знаех, че си горе — продължи той, — но се престорих, че се отказвам, за да сляза и да повикам полицията. И не лъжи, че не си разбила ключалката. Тази врата е моя грижа и знам, че беше заключена. Представете си само! Момиче! — отбеляза господин Ръгълс и поклати невярващо глава.

— Разбила си ключалката, нали? — попита инспекторът. Макар да се стараеше да не го показва, видях, че е изненадан. — Къде се научи да отваряш така ключалки?

Не можех да му кажа, разбира се. На всяка цена трябваше да предпазя Догър.

— Научих се отдавна, в далечни земи — отвърнах аз.

Инспекторът ме прикова със смразяващ поглед.

— Пред някои хора този отговор може и да мине, Флавия, но не и пред мен.

Хайде, пак ще да ми изнесе речта „Крал Джордж не е случаен човек“, помислих си, но инспекторът бе решил да изчака обяснението ми независимо колко дълго време щеше да отнеме.

— В Бъкшоу няма много с какво да се занимавам. Понякога правя разни неща, за да се спася от скуката.

Инспекторът протегна напред черната роба и шапката.

— А защо беше облечена с този костюм? От скука ли?

— Това не е костюм. Ако искате да знаете, намерих ги под разхлабена керемида на покрива на кулата. Имат нещо общо със смъртта на господин Туининг. Сигурна съм в това.

Вече облещените очи на господин Ръгълс щяха да изскочат от орбитите си.

— Господин Туининг ли? — обади се той. — Онзи господин Туининг, който скочи от кулата ли?

— Господин Туининг не е скочил — казах аз. Не устоях на изкушението да си го върна на злия дребен мъж.

— Бил е...

— Благодаря ти, Флавия — намеси се инспектор Хюит. — Достатъчно. Не искаме да ви задържаме повече, господин Ръгълс. Знаем, че сте много зает.

Ръгълс се изпъчи като гълъб в размножителен сезон, кимна на инспектора, хвърли към мен нагла усмивка и тръгна през поляната към стаичката си.

— Благодаря, че ни се обадохте, господин Плоувър — обърна се инспекторът към мъжа с гащеризона, който стоеше мълчаливо встрани.

Той подръпна перчема си и се върна при трактора, без да каже и дума.

— Прекрасните ни държавни училища са като малки градове — махна с ръка инспекторът. — Господин Плоувър те е забелязал и е разбрал, че си външен човек в мига, в който си стъпила на алеята. Веднага е тръгнал към стаичката на портиера.

Проклет да е! Проклет да е и старият Ръгълс! Когато се прибера вкъщи, непременно трябва да му изпратя кана розова лимонада, за да му покажа, че не се сърдя. Анемониите вече бяха прецъфтели, така че не можеше и въпрос да става за анемония. Отровното кучешко грозде, от друга страна, макар и рядко срещано, не бе невъзможно да се открие, ако знаеш къде да търсиш.

Инспектор Хюит подаде шапката и робата на сержант Грейвс, който вече беше извадил няколко листа попивателна хартия от чантата си.

— Прекрасно — каза сержантът. — Тя ни спести катеренето по покрива.

Инспекторът му хвърли поглед, с който би спрял и избягал кон.

— Съжалявам, сър — рече сержантът с пламнало лице и се захвана да опакова дрехите.

— Разкажи ми подробно как точно намери робата и шапката — подкани ме инспектор Хюит, сякаш нищо не е станало. — Не пропускай и най-малката подробност, но и не си измисляй.

Докато говорех, той записваше всичко бързо с дребния си почерк. Тъй като на закуска седях срещу Фели, която по това време обикновено пишеше в дневника си, се бях научила да чета добре на обратно, но бележките на инспектор Хюит бяха като миниатюрни мравки, маршируващи по страницата.

Разказах му всичко: от скърцането на дървените стълби до почти смъртоносното ми спъване; от разхлабената керемиди и онова, което бе скрито под нея, до хитрото ми бягство.

След като приключих, видях, че той си записва някакви знаци до показанията ми, но не успях да разбера какво означават. После инспекторът затвори бележника си с плясък.

— Благодаря ти, Флавия — каза той. — Много ми помогна.

Поне имаше достойнството да го признае. Стоях в очакване.

— Опасявам се, че хазната на крал Джордж не е достатъчно дълбока, за да те върне у дома на държавни разноски два пъти за един ден — рече инспекторът. — Ще трябва да се прибереш сама.

— Да се върна ли с чай? — попитах аз.

Инспекторът стоеше неподвижно в тревата с непроницаемо изражение.

Минута по-късно гумите на Гладис свистяха весело по шосето, оставяйки инспектор Хюит — „и хората му“, както би казала Дафи — все по-далеч назад.

Преди да съм изминала и половин километър, Воксълът ме изпревари. Махах като луда, докато колата ме задминаваше, но лицата, които ме гледаха през прозорците, бяха мрачни.

След трийсетина метра стоповете на автомобила светнаха и колата отби в тревата край пътя. Когато се изравних с нея, инспекторът свали прозореца.

— Ще те закараме до вас. Сержант Грейвс ще натовари велосипеда ти в багажника.

— Нима крал Джордж е размислил, инспекторе? — попитах надменно.

По лицето му премина изражение, което виждах за пръв път. Почти мога да се закълна, че беше притеснен.

— Не — отвърна той. — Крал Джордж все още е на същото мнение. Но аз размислих.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Не искам да звучи прекалено драматично, но същата вечер спях като прокълната. Сънувах кули и нащърбени ръбове, където шибаш дъжд се носеше от океана с мириса на виолетки. Бледа жена в рокля от епохата на кралица Елизабет стоеше край леглото ми и ми шептеше на ухо, че камбаните ще забият. Стар моряк с мушамено яке седеше върху куп дървени греди и кърпеше с шило мрежите си, докато далеч над морето мъничък самолет летеше към залязващото слънце.

Когато най-накрая се събудих, слънцето се бе вдигнало и влизаше през прозореца, а аз бях пипнала гадна настилка. Още преди да сляза за закуска, използвах всички носни кърпи в чекмеджето си, както и една чиста кърпа за баня. Едва ли има нужда да споменавам, че не бях в особено добро настроение.

— Стой далеч от мен — предупреди ме Фели, докато се добирах с подпиране до далечния край на масата, дишайки тежко като кит.

— Умри, вещице — успях да кажа и да направя кръст с показалците на двете си ръце.

— Флавия!

Побутвах овесената си каша с ъгълчето на препечена филийка. Въпреки хрупкавите трохи от хляба, блудкавата каша в купичката имаше вкус на картон.

Някой ме дръпна, стреснах се и подскочих на масата като в зле монтирана кинолента. Бях заспала над закуската си.

— Какво ти е? — попита Фели. — Добре ли си?

— Била е в плен на изнурително бълнуване от вчерашното скитосване или безпътие — рече Дафи.

Напоследък тя четеше романа „Пелам“ на Булуър-Литън — по няколко страници вечер преди лягане, и докато го свършеше, най-вероятно щеше да ни засипва всеки ден на закуска с абстрактни изрази от прозаичен стил, скован и монотонен като игра на покер.

— Вчерашен — спомних си аз значението на думата „случил се вчера“. Тъкмо клюмах с глава, обмисляйки какво означава останалата

част от фразата, когато Фели изведнъж скочи от масата.

— Мили Боже! — възкликна тя и бързо се загърна плътно с пеньоара си като с покров. — Кой, за Бога, е този?

Отвън пред френския прозорец стоеше човек и надничаше към нас, засенчил поглед с длани.

— Това е онзи писател — казах аз. — Пише за провинциалните имения. Пембъртън.

Фели изписка и изтича нагоре по стълбите, където знаех, че ще си облече синия пуловер и пола, ще напудри сутрешните пъпки и ще слезе плавно, сякаш е друг човек: Оливия де Хавиланд например. Винаги правеше така, когато в Бъкшоу дойдеше непознат мъж.

Дафи вдигна глава незаинтересовано и после продължи да чете. Както обикновено, аз трябваше да се заема.

Излязох на терасата и затворих вратата след себе си.

— Добро утро, Флавия — поздрави ухилен Пембъртън. — Наспали се добре?

Дали съм се наспала добре ли? Що за въпрос беше това? Стоях на терасата с подпухнали от недоспиване очи, с коса, чорлава като гнездо на плъхове, и нос, течащ като планински поток. Пък и въпроси, свързани с качеството на съня, не се ли задаваха на хора, с които си прекарал нощта под един покрив? Не бях сигурна. Трябваше да проверя в „Пълен наръчник по етикет за дами“. Фели ми беше подарила книгата за миналия ми рожден ден, но все още я използвах да подпирам с нея по-късия крак на леглото си.

— Не спях много добре. Настинала съм.

— Колко неприятно. Надявах се да интервюирам баща ти за Бъкшоу. Не искам да се натрапвам, но времето ми тук е ограничено. След войната цената на настаняването далеч от дома, дори и в най-скромните странноприемници като „Тринайсетте патока“, е просто шокираща. Не е хубаво да се оправдаваш с липсата на средства, но ние, бедните учени, все още се храним най-вече с хляб и сирене.

— Закусихте ли вече, господин Пембъртън? — попитах аз. — Сигурна съм, че госпожа Малит ще успее да ви приготви нещо.

— Много мило от твоя страна, Флавия, но ханджията, господин Стоукър, ми поднесе истинско угощение с две наденички и пържено яйце, а се притеснявам и да не ми отеснеят дрехите.

Не бях сигурна как точно да разбирам този отговор, а и заради настинката си бях твърде раздражителна, за да го помоля да уточни.

— Може би аз ще успея да отговоря на въпросите ви. Татко е задържан...

Да, точно така! Каква хитруша си само, Флавия!

— Татко е задържан по работа в града.

— Едва ли темите, които искам да обсъдя с него, представляват интерес за теб. Имам няколко сложни въпроса за отводнителните канали и законите за обработка на прилежащи земи... такива работи. Надявах се да вложа и показалец на архитектурните промени, направени от Антъни и Уилям де Лус през деветнайсети век. „Разделената къща“ и така нататък.

— Чувала съм, че се съставя показалец — казах изведнъж аз, — но за пръв път чувам да се влага.

Дори и с течащ нос все още можех да влизам във вербални битки и с най-добрите възрастни. Едно влажно и експлозивно кихане развали ефекта.

— В такъв случай може ли да вляза и да огледам набързо. Ще си запиша някои бележки. Няма да притеснявам никого.

Опитвах се да измисля синоними на думичката „не“, когато чух рева на двигател и Догър се появи на волана на стария ни шумен трактор сред дърветата в края на алеята, понесъл конски тор към градината. Господин Пембъртън, който веднага забеляза, че се вирам някъде през рамото му, се обърна да види какво става. Когато зърна Догър да се приближава към нас, му помахна дружелюбно.

— Това е старият Догър, нали? Верният прислужник на семейството?

Догър спря трактора и се огледа, за да види на кого маха Пембъртън. След като не видя никого, той вдигна шапка, сякаш за поздрав, но само се почеса по главата. Слезе от трактора и се затътри към нас.

— Флавия — продължи Пембъртън, след като погледна ръчния си часовник, — изгубих всякаква представа за времето. Обещах на издателя си да се срещна с него в Недър Итън, за да разгледаме една доста рядка гробница. Имала невероятен парапет. Старият Куорингтън си пада по гробници, затова е най-добре да не закъснявам. В противен

случай „Гробници и надгробни украси: Пътеводител на Пембъртън“ може изобщо да не види бял свят.

Той наметна на гърба си раницата с художническите си принадлежности и слезе по стъпалата, като се спря при ъгъла на къщата, за да затвори очи и да вдиша дълбоко утринния въздух.

— Предай поздравите ми на полковник Де Лус — добави и в следващия миг изчезна.

Догър се качи бавно по стълбите, сякаш не бе спал.

— Гости ли идваха, госпожице Флавия? — Свали шапка той и обърса чело с ръкава си.

— Това беше господин Пембъртън. Пише книга за именния или гробници, или нещо подобно. Искаше да разпита татко за Бъкшоу.

— Не съм го чувал този — рече Догър. — Но пък и не чета много. Въпреки това, госпожице Флавия...

Знаех, че ще ми изнесе проповед, пълна с притчи и смразяващи кръвта примери защо не бива да се разговаря с непознати, но не го направи. Вместо това докосна периферията на шапката си с показалец и двамата постояхме загледани в хоризонта над ливадата като две крави. Разбрахме се без думи. Добрият стар Догър. Това бе начинът му на поучаване.

Именно той например ме научи търпеливо да отключвам ключалки с шперц, когато един ден го заварих да чопли нещо по вратата на оранжерията. Беше изгубил ключа по време на един от „пристъпите“ си и записано действаше с извитите зъбци на стара вилица, която намерил в една саксия.

Ръцете му трепереха силно. В тези състояния човек имаше чувството, че ако го докосне с пръст, ще го удари ток. Но въпреки това аз предложих да му помогна и след няколко минути той вече ми показваше как да отворя вратата.

— Лесно е, госпожице Флавия — каза Догър след третия ми опит. — Просто не забравяйте трите основни неща: усукване, натиск и огъване. Представете си, че живеете в ключалката. Вслушайте се в пръстите си.

— Къде се научи да правиш това? — попитах аз възхитено, когато вратата изщрака и се отвори. След като схванеш как става, беше изключително лесно.

— Научих се отдавна, в далечни земи — отвърна Догър, излезе от оранжерията и се престори на твърде зает, за да отговаря на още въпроси.

Макар слънцето да сияеше през прозорците на лабораторията ми, не можех да размишлявам пълноценно. Мислите ми все се връщаха към разказа на татко и към нещата, които открих сама: смъртта на господин Туининг и на Хорас Боунпени.

Какво значеха шапката и робата, на които се натъкнах под керемидите на Ансън Хаус? Чии бяха и защо бяха скрити на покрива?

И според татко, и според репортажа в „Хрониките на Хинли“ господин Туининг е бил облечен с роба, когато е скочил от покрива. Изглеждаше невъзможно и двата източника да грешат.

Но не беше само това. Мислех и за кражбата на кралския Отмъстител от Ълстър — марката близнак на онази, принадлежала на доктор Кисинг.

Зачудих се къде ли е Кисинг сега. Дали госпожица Маунтджой знае? Тя, изглежда, знаеше всичко останало. Дали някогашният директор е още жив? Съмнявах се. Бяха изминали трийсет години, откакто бе останал с впечатлението, че ценната му марка е унищожена.

Но мислите ми препускаха безразборно, съзнанието ми бе мътно и не можех да размишлявам ясно. Носът ми беше запушен, очите ми сълзяха и усещах как скоро ще ме връхлети страшно главоболие. Трябваше да си прочистя главата.

За всичко си бях виновна аз: не биваше да допускам краката ми да изстинат. Госпожа Малит обичаше да казва: „Дръж краката си топли, а главата на хладно и никога няма да лежиш хремава“. Ако някой пипнеше настинка, имаше само един начин за лечение, затова слязох в кухнята и там заварих госпожа Малит да меси тесто.

— Хремава ли си, скъпа? — попита тя, без да вдига очи от точилката. — Ще ти приготвя голяма чаша пилешки бульон. — Тази жена беше влудяващо наблюдателна.

При думите „пилешки бульон“ тя снижи глас почти до шепот и ме погледна заговорнически през рамо.

— Горещ пилешки бульон. Тази тайна ми разкри госпожа Джейкъбсън на една сбирка на Женското дружество. Рецептата се

предава в семейството ѝ от древни времена. Не казвай на никого.

Другият любим народен лек на госпожа Малит бе от евкалипт. Тя принуди Догър да посади дръвче в оранжерията и постоянно пъхаше клонки от него насам-натам из Бъкшоу като талисмани срещу настинки и грип.

„Който евкалипт в ъгъла държи, него настинка или грип няма да го повали“, крякаше тя победоносно. И беше вярно. Откакто тайно пъхаше тъмнозелените лъскави листа на неподозирани места, никой от нас не бе пипвал нещо по-сериозно от хрема.

Досега. Нещо явно се беше объркало.

— Не, благодаря, госпожо Малит. Току-що си измих зъбите.

Излъгах, но беше най-доброто оправдание, което успях да измисля в момента. Освен че ѝ придадох и мъченическа нотка, лъжата ми щеше да затвърди впечатлението, че подобрявам личната си хигиена. На излизане свих от килера шише с жълти гранули с етикет „Пилешка есенция“, а от една скоба на стената си взех шепа евкалиптови листа.

Качих се в лабораторията, извадих шишенцето с натриев бикарбонат, който чичо Тар със своя изящен калиграфски почерк бе надписал *sal aeratus*, а отдолу, в характерния за него педантичен стил, бе отбелязал Нат. бикарб., за да се отличава от калиевия бикарбонат, който понякога също наричаха *sal aeratus*. Мястото на Кал. бикарб. беше в пожарогасителите, а не в стомаха на човека.

За мен това вещество бе известно като NaHCO_3 , а на хората от селата — под името сода за хляб. Някъде бях чула, че същите тези селяни вярват и че голяма доза от добрите стари алкални соли може да прогони и най-тежката настинка.

От химична гледна точка ми изглеждаше логично, че щом солите лекуват и щом пилешкият бульон лекува, каква лечебна сила само би имала чаша газирани пилешки бульон! Направо свят да ти се завие. Щях да патентовам сместа! Щях да създам първия в света лек за настинка: „Отварата на Де Лус: Лечебната формула на Флавия“!

Дори успях да си потананикам почти жизнерадостно, докато отмервах 250 милилитра чешмяна вода в стъкленница и я поставих върху пламъка, за да се затопли. Междувременно в епруветка сварих евкалиптовите листа и наблюдавах как капките масло с цвят на слама започват да се образуват в края на дестилационната тръба.

Водата закипя, свалих стъкленницата от огъня и я оставих да изстине за няколко минути, а после сипах във водата две чаени лъжички пилешка есенция и една супена лъжица от добрия стар NaHCO_3 .

Разклатих добре сместа, докато не се разпени като Везувий над ръба на стъкленницата. Стиснах нос и изгълтах наведнъж половината от отварата.

Газиран пилешки бульон! Боже, пази чедата си, които се потят по нивите на експерименталната химия!

Отворих епруветката и изсипах водата от евкалиптовите листа и всичко останало в остатъка от жълтия сироп. След това съблякох пуловера си, наметнах го на главата, за да не се разсейва парата, вдишах отпушващите носа изпарения от пилешки евкалипт и някъде в запушените дълбини на главата си като че ли усетих синусите ми да вдигат ръце във въздуха и да се предават. Вече се чувствах по-добре.

Потропа се силно и аз едва не подскочих. Толкова рядко идваше някой в тази част на къщата, че почукването беше неочаквано като онези стряскащи акорди на орган във филмите на ужасите, когато някоя врата се отваря и разкрива куп трупове. Дръпнах резето и на прага се изправи Догър, който мачкаше шапката си като перачка. Видях, че отново е имал пристъп.

Протегнах ръка, докоснах дланите му и те веднага застинаха. Бях забелязала — макар да не се възползвах често от това — че понякога едно докосване изразява неща, които не могат да се изкажат с думи.

— Каква е паролата? — попитах аз, сплетох пръсти и подпрях длани на темето си.

За около пет секунди Догър ме зяпаше с празен поглед, но после напрегнатите мускули на челюстта му се отпуснаха бавно и той почти се усмихна. Като автомат сплете пръсти и постави ръце на главата си като мен.

— На върха на езика ми е — рече колебливо. А после добави: — Спомних си, арсеник.

— Внимавай да не я глътнеш — отвърнах аз. — Отрова е.

Със забележителна сила на волята Догър се насили да се усмихне. Ритуалът беше спазен.

— Заповядай, приятелю — казах аз и отворих широко вратата.

Той влезе и се огледа смяно, сякаш внезапно се бе озовал в лабораторията на алхимик в Древен Шумер. От толкова отдавна не бе идвал в тази част на къщата, че беше забравил за стаята.

— Толкова много стъкленици — каза разтреперано.

Издърпах стария фотьойл на Тар от бюрото и го задържах, докато Догър се настаняваше между дървените облегалки.

— Седни. Ще ти приготвя нещо.

Напълних стъкленица с чиста вода и поставих върху нея цедка. Догър се стресна при лекото пукване на спиртната лампа, когато поднесох към нея запалена клечка кибрит.

— Чаят ще е готов след миг.

Хубавото на лабораторните стъкленици е, че в тях водата завира за нула време. Сипах лъжица черни листа в чашата. Когато течността стана тъмночервена, подадох стъкленицата на Догър, който я изгледа скептично.

— Всичко е наред. Това е обикновен чай.

Той отпиваше предпазливо и духаше повърхността, за да изстине. Тогава си спомних защо чаят управлява нас, англичаните, повече, отколкото ни управляват Бъкингамският дворец или правителството: освен душата, приготвянето на чай е единственото, което ни отличава от маймуните — или поне така казал викарият на татко, който пък го казал на Фели, която казала на Дафи, а Дафи го каза на мен.

— Благодаря — рече Догър. — Вече съм на себе си. Но трябва да ви кажа нещо, госпожице Флавия.

Седнах небрежно на ръба на бюрото в опит да го предразположа.

— Казвай.

— Ами — започна Догър, — нали знаете, че от време на време аз... понякога ми се случва...

— Разбира се, Догър. Всички имаме такива моменти.

— Не знам. Не помня. Разбирате ли, когато аз... — Той обърна очи като крава пред заколение. — Струва ми се, че може да съм причинил нещо на един човек. А сега арестуваха за това полковника.

— За Хорас Боунпени ли говориш?

На пода се разби стъкло, когато Догър изпусна стъкленицата с чая. Станах, взех парцал и незнайно защо започнах да попивам ръцете му, които бяха напълно сухи.

— Какво знаете за Хорас Боунпени? — попита той и стисна китката ми в стоманена хватка.

Ако пред мен не стоеше Догър, щях да се уплаша до смърт.

— Знам всичко — отвърнах и внимателно разтворих пръстите му. — Потърсих информация за него в библиотеката. Говорих с госпожица Маунтджой, а вчера татко ми разказа цялата история.

— Вчера сте се виждали с полковник Де Лус? В Хинли ли?

— Да. Отидох с колелото. Нали ти казах, че той е добре. Не помниш ли?

— Не — поклати глава Догър. — Понякога не си спомням.

Нима е възможно? Възможно ли е Догър да е срещнал Хорас Боунпени някъде из къщата или в градината, да се е сбил с него и да е предизвикал смъртта му? Дали е било злополука? Или не съвсем?

— Разкажи ми какво стана — подканих го аз. — Кажи ми всичко, което си спомняш.

— Слях — започна Догър. — Чух гласове... силни гласове. Станах и отидох до кабинета на полковник Де Лус. Там в коридора стоеше някой.

— Аз бях. Аз стоях в коридора.

— Значи сте била вие. Стояхте в коридора.

— Да. Ти ми каза да се пръждосвам.

— Нима? — Догър изглеждаше шокиран.

— Да. Каза ми да се връщам в леглото.

— От кабинета излезе мъж — рече изведнъж Догър. — Спотаих се до часовника и той мина покрай мен. Ако бях протегнал ръка, щях да го докосна.

Очевидно Догър си припомняше за нещо случило се, след като се бях върнала в леглото.

— Но не си... го докоснал, нали?

— Не, не и тогава. Проследих го до градината. Той не ме видя. Вървах плътно покрай стената зад оранжерията. Той стоеше в краставиците... ядеше нещо... беше ядосан... говореше си сам... какви груби думи само... изглежда, не забелязваше, че се е отклонил от пътеката. И тогава избухнаха фойерверките.

— Фойерверки ли?

— Нали се сещате, римски свещи, заря. Помислих си, че в селото има панаир. Юни е. През юни често правят панаири.

Не е имало никакъв панаир, в това бях сигурна. По-скоро бих изминала цялото протежение на река Амазонка с пробити гуменки, отколкото да пропусна възможността да хвърлям топки на стрелбището и да се натъпча с курабии и сладолед с ягоди. Не, следях много внимателно датите за панаириите.

— И какво стана после — попитах аз. По-късно щяхме да изясним подробностите.

— Сигурно съм заспал — каза Догър. — Когато се събудих, лежах в тревата. Беше мокра. Станах и отидох да си легна. Не се чувствах добре. Явно съм изпаднал в едно от онези лоши състояния. Не помня.

— И мислиш, че по време на пристъпа може да си убил Хорас Боунпени, така ли?

Догър кимна мрачно и поглади тила си.

— А кой друг е бил там? — попита той.

А кой друг е бил там? Къде чух тези думи? Разбира се! Инспектор Хюит каза същото за татко!

— Наведи глава, Догър.

— Съжалявам, госпожице Флавия. Не съм искал да убивам никого.

— Наведи глава.

Догър се наведе напред на стола. Когато повдигнах яката му, той направи гримаса.

На врата му от ухото надолу се разстилаше огромна лилава синина с размера и формата на ток на обувка. Догър направи гримаса, когато докоснах мястото.

Подсвирах тихо.

— Фойерверки друг път! Не са били фойерверки, Догър. Някой здравата те е фраснал. Как ходиш от два дни с тази рана на врата? Сигурно боли адски.

— Боли, госпожице Флавия, но и по-лоши рани съм получавал.

Явно го бях погледнала със съмнение.

— Огледах си очите в огледалото — добави той. — Зениците ми бяха нормални. Леко сътресение, но нищо сериозно. Скоро ще се оправя.

Тъкмо се канех да го питам откъде знае всичко това, когато той добави бързо:

— Прочетох го някъде.

Изведнъж ми хрумна един по-важен въпрос.

— Догър, как ще убиеш някого, ако си бил в безсъзнание след удар?

Той ме гледаше като малко момче, което чака да го накажат. Отваряше и затваряше уста, но от нея не излизаше нито звук.

— Нападнали са те! — казах аз. — Някой те е ударил с обувка.

— Мисля, че не е така, госпожице — отвърна тъжно той. — Разбирате ли, освен мен в градината беше само Хорас Боунпени.

ДВАЙСЕТ

През последните четирийсет и пет минути се опитвах да убедя Догър да ме остави да сложа лед на врата му, но той не даваше. Увери ме, че ще се оправи, след като си почине и тръгна към стаята си.

От прозореца си виждах Фели, полегнала на едно одеяло на южната морава, където се опитваше да отрази слънчевите лъчи и от двете страни на лицето си с помощта на няколко списания. Взех един стар армейски бинокъл на татко и внимателно изследвах лицето ѝ. След като я огледах добре, отворих тетрадката си и записах:

Понеделник, 5 юни, 9:15 часът. Кожата на субекта все още е нормална. 54 часа след прилагането на веществото. Да не би разтворът да е твърде разреден? Субектът да е устойчив? Известно е, че ескимосите от остров Бафин имат имунитет срещу отровния бръшлян. Това, каквото си мисля ли означава?

Но не можех да се съсредоточа. Трудно бе да се занимавам с Фели, след като имах толкова неща на главата си, свързани с татко и Догър. Трябваше да си събера мислите.

Отгърнах на нова страница и написах:

Вероятни заподозрени:

ТАТКО: Има най-сериозен мотив. Познавал е мъртвеца от малък; жертвата го е изнудвала; има свидетели, че се е карал с жертвата малко преди убийството. Никой не знае точно къде и в колко часа е извършено престъплението. Инсп. Хюит вече го арестува и го обвини в убийство, следователно знаем какви са подозренията на инспектора!

ДОГЪР: Забулен в мистерия. Не знам много за миналото му, но съм сигурна, че е напълно предан на татко. Дочул е караницата му с Боунпени (но пък аз също чух кавгата) и може да е решил да елиминира изнудвача. Догър получава „пристъпи“, които засягат паметта му. Възможно ли е да е убил Боунпени е такова състояние? Възможно ли е смъртта на натрапника да е нещастен случай? Но ако е било така, кой е ударил Догър по главата?

Г-ЖА МАЛИТ: Няма мотив, освен ако не е искала да си отмъсти на човека, оставил мъртва птица на прага на кухнята. Малко вероятно.

ДАФНИ де Лус и ОФЕЛИЯ ГЕРТРУД де Лус: (Издадох тайната ти, Гертруд!) Смехотворно! Тези двете са толкова погълнати съответно от книгите и огледалото, че не биха убиха и хлебарка в чиниите си. Не са познавали мъртвия, нямат мотив и са хъркали здраво, когато Боунпени е намерил смъртта си. Тъпачките нямат нищо общо със случая.

МЕРИ СТОУКЪР: Мотив: Боунпени се е държал непристойно с нея в „Тринайсетте патока“. Възможно ли е тя да го е проследила до Бъкшоу и да го е очистила в краставиците? Малко вероятно.

ТЪЛИ СТОУКЪР: Боунпени е бил отседнал в „Тринайсетте патока“. Тъли разбрал ли е за случилото се с Мери? Дали е решил да му отмъсти? Или пък за него клиентите, които си плащат, са по-важни от честта на дъщеря му?

НЕД КРОПЪР: Нед си пада по Мери (както и по някои други). Знае как се е държал Боунпени с нея. Може да е решил да го накаже. Добър мотив, но няма доказателства да е идвал в Бъкшоу през онази нощ. Възможно ли е да е убил Боунпени някъде другаде и да го докарал в градината с количка? Но ако е така, това може да са направили и Тъли, и Мери.

Г-ЦА МАУНТДЖОЙ: Идеалният мотив: вярва, че Боунпени (и татко) са убиха чичо й, г-н Туининг. Проблемът тук е във възрастта: г-ца Маунтджой трудно би

се борила с човек с размерите и силата на Боунпени. Освен ако не е използвала някаква отрова. Въпрос: Каква е официалната причина за смъртта? Дали инспектор Хюит ще ми каже?

ИНСПЕКТОР ХЮИТ: Полицейски служител. Трябва да го включа в списъка само за да съм справедлива, изчерпателна и обективна. Не е бил в Бъкшоу по времето, когато е извършено престъплението, и не ми е известно да има мотив. (Но дали не е учил в „Грейминстър“?)

СЕРЖАНТ УЛМЪР и СЕРЖАНТ ГРЕЙВС: Същото важи и за тях.

ФРАНК ПЕМБЪРТЪН: Пристигна в Бишъпс Лейси чак след убийството.

МАКСИМИЛИАН БРОК: Изкуфял е, твърде стар е; няма мотив.

Прегледах списъка три пъти с надеждата, че ми е убягнал някой факт. И тогава видях нещо, от което мислите ми запрепусаха. Нали Хорас Боунпени е бил диабетик? В „Тринайсетте патока“ намерих ампулите с инсулин и кутията с липсващата спринцовка. Дали бе изгубил спринцовката, или някой я беше откраднал?

Най-вероятно Боунпени е хванал ферибота от Ставангер в Норвегия до Нюкасъл на Тайн и оттам е пътувал с влак до Йорк, където се е прекачил на влака за Додингсли. От Додингсли най-вероятно е взел автобус или такси до Бишъпс Лейси.

А доколкото знаех, през цялото време не се е хранил! Паят в стаята му (както доказваше перото в него) е бил средство да пренесе тайно бекасината в Англия. Тъли Стоукър бе казал на инспектора, че гостът е изпил чаша бира в бара. Но не бе споменал нищо за храна!

Ами ако след като е дошъл в Бъкшоу и е заплашил татко, Боунпени е излязъл през кухнята — което бе почти сигурно — и е видял пая с крем на перваза? Ами ако си е отрязал парче, излапал го е, излязъл е навън и е получил диабетична криза? Паят с крем на госпожа Малит действаше така на всички в Бъкшоу, а ние не бяхме диабетици!

Ами ако все пак в крайна сметка наистина паят е убил Боунпени? Всичко да е било просто нелеп нещастен случай? Дали всички в

списъка ми не бяха невинни? Дали Боунпени изобщо не е бил убит?

Но ако е така, Флавия, прошепна едно тъжно гласче в главата ми, защо инспектор Хюит арестува татко и повдигна обвинение срещу него?

Макар носът ми още да течеше, а очите ми да сълзяха, ми се стори, че газираният пилешки бульон започва да действа. Прочетох отново списъка със заподозрените и размишлявах, докато не ме заболя главата.

Нищо не можех да измисля. Накрая реших да изляза навън, да седна на тревата, да подишам чист въздух и да насоча мислите си към нещо напълно различно: щях да мисля за азотните оксиди, например за N_2O , известен още като райски газ: нещо, от което всички в Бъкшоу отчаяно се нуждаеха.

Райският газ и убийството изглеждаха несъвместими теми, но така ли бе наистина?

Сетих се за моя идол Мари Ан Лавоазие, една от най-великите личности в областта на химията, чийто портрет, заедно с ликовете на други велики химици, бе закачен на огледалото в стаята ми. Прическата ѝ приличаше на балон с горещ въздух, а съпругът ѝ я гледаше любящо и като че ли нямаше нищо против смешната ѝ фризура. Мари знаела, че тъгата и смехът често вървят ръка за ръка. Спомних си, че по време на Френската революция в лабораторията на съпруга ѝ Антоан — точно след като били запечатали със смола и восък всички телесни отвори на асистента си, увидели го в изолационно платно и му сложили сламка, през която да диша в измервателните уреди на Лавоазие, точно в този миг, докато Мари Ан скицирала процедурата, властите разбили вратата, нахълтали в помещението и отвели съпруга ѝ на гилотината.

Веднъж разказах тази мрачна, но развлекателна история на Фели.

— Обикновено само селяците изпитват нуждата да си създават кумири — изсумтя надменно тя.

Но това не помагаше. Мислите ми бяха объркани като сламки в купа сено. Трябваше да намеря някакъв катализатор, както да речем, е направил Кирхоф. Той открил, че когато нишестето се вари във вода, то си остава нишесте, но ако се добавят само няколко капки сярна киселина, нишестето се преобразува в глюкоза. Веднъж направих експеримента, за да се уверя, че наистина става така, и действително

получих същия резултат. Пепел в пепелта; нишесте в захарта. Малко прозорче, през което да надникнем в Сътворението.

Прибрах се в къщата, която сега ми се стори странно тиха. Спрях пред вратата на салона и се заслушах, но отвътре не долиташе нито звукът от пианото на Фели, нито прелистването на страници на Дафи.

Стаята беше празна. И тогава си спомних, че на закуска сестрите ми говореха за разходка до Бишъпс Лейси, за да изпратят писма на татко. Освен госпожа Малит, която се бе залостила в кухнята, и Догър, който си почиваше на горния етаж, аз, може би за пръв път в живота си, бях сама в Бъкшоу.

Включих радиото, за да ми прави компания, и щом лампите загряха, стаята се изпълни с музиката от оперета. Беше „Микадо“ на Гилбърт и Съливан, една от любимите ми. Веднъж си помислих, че би било прекрасно, ако с Дафи и Фели можехме да сме щастливи и безгрижни като Юм-Юм и двете ѝ сестри.

*Три госпожици наперени сме ние,
весели, безгрижни ученички.
Смехът ни звънък
радост е за всички!*

Усмяхнах се, когато трите запяха:

*Насмешка във очите ни блести,
падат в плен на радостта ни всички!
Живеем сред веселие и смях,
три безгрижни ученички!*

Погълната от музиката, се тръшнах на един мек фотьойл и праметнах крака през страничната облегалка — позата, в която природата е отредила да се слуша музика — и за пръв път от няколко дни усетих как мускулите на врата ми се отпускат.

Явно съм задрямала за малко или просто съм се унесла в мечти — не знам със сигурност — но когато се събудих, Коко, Великият лорд

екзекутор, пееше:

Той трябва да лежи в тъмница с четири стени...

Думите ми напомниха за татко и от очите ми потекоха сълзи. Помислих си, че това не е никаква оперета. Животът не беше никаква веселба, а Фели, Дафи и аз не бяхме три безгрижни ученички. Ние бяхме три момичета, чийто баща бе обвинен в убийство. Сkochих от стола, за да изключа радиото, но когато протегнах ръка към копчето, гласът на Великия лорд ексекутор се разнесе мрачно от високоговорителя:

*Целта си тайна скоро ще постигна.
Престъпникът ще си получи заслуженото,
престъпникът ще си получи заслуженото...*

Престъпникът ще си получи заслуженото. Разбира се! Флавия, Флавия! Как не се сети досега?

Като стоманен лагер, който пада в кристална ваза, нещо в съзнанието ми рече „щрак“ и бях напълно убедена, че Хорас Боунпени е бил убит.

Беше нужно само още едно нещо (всъщност две неща, най-много три), за да приключа с този случай, да го опаковам като кутия шоколадови бонбони и да го поднеса, както си му е редът, увит с червени панделки на инспектор Хюит. След като му разкажех всичко, той веднага щеше да пусне татко от затвора.

Госпожа Малит все още беше в кухнята, пхнала ръка в едно пиле.

— Госпожо Малит, може ли да бъда искрена с вас?

Тя вдигна глава и избърса ръце в престилката си.

— Разбира се, скъпа. Нали винаги си говорим искрено?

— Става въпрос за Догър.

Усмивката по лицето ѝ замръзна, тя се обърна и се засуети с кълбо готварски канап, с който овръзваше пилето.

— Вече не правят нищо като по-рано — рече госпожа Малит, когато нишката се скъса. — Дори канапа. Миналата седмица тъкмо разправях на Алф: „Онзи канап, дето го донесе от книжарницата...“

— Моля ви, госпожо Малит — настоях аз. — Трябва да ви попитам нещо. Въпросът е на живот и смърт! Моля ви!

Тя ме изгледа над очилата си като църковен настоятел и за пръв път в нейно присъствие се почувствах като малко момиченце.

— Веднъж ми казахте, че Догър е бил в затвора и че е бил принуден да яде пльхове. Споменахте, че са го измъчвали.

— Така е, скъпа. Алф ми рече, че не е трябвало да се изпускам. Не бива да говорим за това. Нервите на горкия Догър са съсипани.

— Откъде знаете, че е лежал в затвора?

— И моят Алф беше в армията. Известно време служеше с полковника и с Догър. Но не говори за онези времена. Повечето войници не обичат да си спомнят. Моят Алф се прибра невредим, само сънуваше кошмари, но повечето не са извадили такъв късмет. Войниците са като братство — като един човек, разстлан на тънък слой, обгръщащ цялото земно кълбо. Знаят къде са старите им другари и какво се е случило с тях. Странна работа, малко като ясновидство.

— Догър убивал ли е? — попитах аз направо.

— Убедена съм, че го е правил, скъпа. Всички са убивали. Това е била работата им, нали?

— Имам предвид, освен врагове.

— Догър спасил живота на баща ти. В много отношения. Бил е санитар или нещо подобно, при това добър. Разправят, че извадил куршум от гърдите на баща ти, заседнал точно до сърцето. Докато го зашивал, някакъв летец превъртял от шока. Опитал се да заколи всички в палатката. Догър го спрял.

Госпожа Малит завърза и последния възел и с ножица отрязва излишния канап.

— Спрял го е?

— Да, скъпа. Спрял го.

— Искате да кажете, че го е убил.

— Догър не помнел какво точно се случило. Бил получил един от пристъпите си и...

— И татко си мисли, че събитията са се повторили. Че Догър отново му е спасил живота, като е убил Хорас Боунпени! Затова пое

вината върху себе си!

— Не знам, скъпа. Но подобна постъпка е напълно в характера на полковника.

Това беше, нямаше друго обяснение. Какво каза татко, когато му споделих, че и Догър е дочул караницата му с Боунпени? „Точно от това се страхувах“. Това бяха думите му.

Историята изглеждаше странна — направо нелепа — като оперета на Гилбърт и Съливан. Аз се бях опитала да поема вината, за да защита татко. Той бе поел вината, за да защити Догър. Въпросът беше кого защитаваше Догър.

— Благодаря, госпожо Малит. Ще пазя в тайна разговора ни. Строго поверителен.

— Ще си е нашата женска тайна — отвърна тя с ужасяващо самодоволна усмивка.

„Нашата женска тайна“ ми дойде в повече. Стори ми се твърде свойско, твърде снизходително. У мен се надигна едно никак неблагородно чувство и за миг се превърнах във Флавия, Отмъстителката с миши опашки, чиято задача бе да обезвреди тази страховита, бълваща пайове машина.

— Да, точно така, ще е нашата тайна. И като си говорим за тайни, вероятно е добре да знаете, че в Бъкшоу никой не понася пая ви с крем. Всъщност го ненавиждаме.

— О, много добре знам това — отвърна тя.

— Нима? — Бях твърде объркана и не се сетих за друг отговор.

— Естествено. Казват, че готвачките знаят всичко, а аз все пак съм готвачка. Знам, че Де Лус не се докосват до пай с крем още от времето, когато госпожа Хариет беше жива.

— Но...

— Защо го приготвям ли? Защото Алф обича от време на време да си похапва пай с крем. Госпожа Хариет ми казваше: „Де Лус обичат високомерния ревен и бодливото цариградско грозде, госпожо Малит, докато вашият Алф е спокоен и сладък човек, като пая с крем. Искам от време на време да ни приготвяте пай с крем, за да ни напомня колко сме надменни и когато високомерно откажем да го ядем, го носете на Алф като извинение“. Няма защо да крия, че през последните двайсет години съм занесла у дома доста извинения.

— Значи няма нужда и аз да се извинявам.

При тези думи се въртнах и излязох.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

В коридора спрях, заставах неподвижно и се ослушах. Заради паркета на пода и ламперията по стените в Бъкшоу акустиката бе съвършена като в Роял Албърт Хол. Дори и при пълна тишина имението си имаше свое собствено мълчание — мълчание, което бих разпознала навсякъде.

Възможно най-тихо вдигнах телефонната слушалка и натиснах вилката два пъти.

— Бих искала да се обадя до Додингсли. Съжалявам, не знам номера, но там има странноприемница... „Червеното куче“ или „Червения комин“. Не помня името, но мисля, че в него имаше „Ч“ и „К“.

— Един момент, моля — каза отегчен, но енергичен глас в другия край на прациящата линия.

Едва ли ще е трудно да открие странноприемницата. Тъй като се намираще срещу железопътната гара, „ЧК“ или както там се казваше, беше най-близкият хан до гарата, а Додингсли не беше особено голям град.

— Имаме номерата само на „Гроздовете“ и „Веселият кочияш“.

— Точно така. „Веселият кочияш“! — казах аз.

Буквата „Ч“ явно бе изплувала от дълбините на съзнанието ми.

— Номерът е Додингсли-две-три — рече гласът. — За да знаете занапред.

— Благодаря — промърморих, докато в другия край на линията започна да звъни сигналът за свободно.

— Додингсли-две-три. Странноприемница „Веселият кочияш“. Чувате ли ме? На телефона е Клийвър.

Предположих, че Клийвър е съдържателят.

— Да, бих искала да говоря с господин Пембъртън, моля. Важно е.

Бях научила, че всяка пречка — дори и само хипотетична — се преодолява като звучиш разтревожено.

— Не е тук — отвърна Клийвър.

— Мили Боже — възкликнах малко преувеличено. — Съжалявам, че съм го изпуснала. Бихте ли ми казали кога си е тръгнал? За да знам кога да го очаквам.

Флавия, помислих си аз, трябва да станеш политик.

— Замина в събота сутринта. Преди два дни.

— Благодаря ви! — въздъхнах дрезгаво с глас, който се надявах, че би заблудил и папата. — Много сте любезен.

Прекъснах разговора и върнах слушалката на мястото ѝ толкова внимателно, сякаш беше току-що излюпено пиленце.

— Какво правиш? — попита настойчиво приглушен глас.

Обърнах се и видях Фели, увила със зимен шал долната половина от лицето си.

— Какво правиш? — повтори тя. — Много добре знаеш, че ни е забранено да използваме аппарата.

— Ти какво правиш? — парирах я аз. — Отиваш да се пързалиш с шейна ли?

Фели се хвърли да ме сграбчи, шалът падна от лицето ѝ и разкри подутите ѝ червени устни, които приличаха досущ на задника на камерунски мандрил.

Бях твърде сащисана, за да се изсмея. Отровният бръшлян, който инжектирах в червилото ѝ, бе превърнал устата ѝ в разранен кратер, пред който и вулканът Попокатепетъл бледнееше. Все пак експериментът ми се оказа успешен. Моля, надуйте фанфарите!

За съжаление няхах време да си запиша резултата в тетрадката. Това щеше да почака.

Максимилиан, облечен с кариран костюм с цвят на горчица, седеше на ръба на каменната поилка за коне, разположена в сянката на високата чешма на пазара, и поклащаше мъничките си крачка във въздуха като Хъмпти Дъмпти. Беше толкова дребен, че за малко да не го забележа.

— *Naroo, mon vieux*, Флавия! — провикна се той, аз натиснах спирачките и Гладис спря с приплъзване точно пред носовете на лачените му обувки.

Отново бях хваната в капан! Най-добре да се възползвам доколкото мога от ситуацията.

— Здравсти, Макс. Искам да те питам нещо.

— Хе-хе. Просто така! Направо на въпроса? Без размяна на любезности? Няма ли да си поговорим за сестрите ти? Не искаш ли да чуеш клюки от най-великите концертни зали на света?

— Е, добре — казах аз малко засрамена. — Слушах „Микадо“ по радиото.

— И как беше? Като изпълнение, имам предвид? По принцип се забелязва тревожната склонност актьорите да крещят произведенията на Гилбърт и Съливан.

— Звучеше възхитително.

— Аха! По какъв начин? Скъпият Артър е композирал някои от най-възхитителните произведения в този жанр. Песента „Изгубеният акорд“ например. Гилбърт и Съливан не спират да ме изумяват. Знаеш ли, че безсмъртното им сътрудничество било съсипано с караница за цената на килим?

Вгледах се внимателно в него, за да разбера дали не ме будалка, но той изглеждаше напълно сериозен.

— Разбира се, умирам си да изкопча от теб и последната подробност за неприятностите в Бъкшоу, Флавия, но знам, че няма да ми кажеш, защото си скромна, лоялна и нямаш право, не непременно в този ред, нали?

Кимнах.

— В такъв случай, какво искаш да попиташ оракула?

— Учил ли си в „Грейминстър“?

Макс се изкикоти като жълто птиченце.

— Не. Опасявам се, че не съм учил в това аристократично училище. Получих образованието си на континента, по-точно в Париж, и то не непременно в класните стаи. Братовчед ми Ломбард обаче завърши „Грейминстър“. Винаги говори с голямо уважение за училището, естествено, когато не е на конните надбягвания или не играе карти.

— Споменава ли е доктор Кисинг?

— Колекционерът на марки ли? Миличка, той рядко говори за нещо друго. Боготвори стария господин. Твърди, че Кисинг го е

превърнал в човека, който е днес, което не е кой знае за каква похвала, но все пак...

— Предполагам, че доктор Кисинг вече е покойник. А ако е жив, би трябвало да е много стар, нали? Обзалагам се обаче, че е умрял отдавна.

— В такъв случай губиш облога! — възкликна Макс. — Губиш всичко, до последното пени!

„Рокс Енд“ бе сгушен в уютна долинка, образувана от хълмовете Скуайърс и Джак Фенерът — любопитно възвишение, което отдалеч приличаше на надгробна могила от желязната ера, но щом се приближиш, виждаш, че хълмът е много по-голям и има формата на череп.

Завих с Гладис по улица „Пукър“, която вървеше покрай челюстта, или източния край на възвишението. В дъното на улицата гъсти живи плетове обрамчваха входа на „Рокс Енд“.

Отвъд тези обрасли с шубраци останки от отминали времена моравите се простираха на изток, запад и юг занемарени и неподдържани. Въпреки слънцето, из сенчестите места над избуялата трева все още се носеха разкъсани мъгли. Тук-там из поляните стърчаха огромни, тъжни на вид букове, чиито масивни стволоче и увиснали клони ми напомняха на семейство сломени слонове, които се скитат самотни из африканските степи.

Под един бук две старици бяха погълнати от оживен разговор, сякаш се състезаваха за ролята на лейди Макбет. Едната беше облечена с прозрачна муселинена нощница и боне, сякаш избягало от XVIII век, а приятелката ѝ, обвита в цианиденосиня широка като палатка рокля, носеше месингови обеци с размерите на чинии за супа.

Самата постройка понякога романтично наричаха „купчината“. Сградата, някогашно наследствено имение на фамилията Де Лейси, на която бе кръстено и селото Бишъпс Лейси (и за които се говореше, че са далечни роднини на Де Лус), бе строена на етапи. Първоначално е била провинциалната къща на изобретателен и преуспял протестантски търговец на платно и постепенно се беше превърнала в това, което представляваше днес — частна болница, която Дафи

веднага би нарекла „Студеният дом“. Почти ми се прииска и тя да беше тук с мен.

Двете прашни коли, сгушени една до друга в предния двор, свидетелстваха за недостига на персонал и посетители. Подпрях Гладис на един стар бор и се качих по ронливите, обрасли с мъх, каменни стъпала към входната врата.

Там имаше написана на ръка табела „Моля, позвънете“ и аз дръпнах емайлираната дръжка на звънеца. Във вътрешността на сградата се разнесе глухо кълтене като на звънец на крава и извести пристигането ми на незнайните обитатели.

След като никой не ми отвори, позвъних пак. В другия край на поляната двете стари дами бяха започнали да си играят на чаена церемония и изпълняваха сложни префърцунени реверанси, хванали с изкривените си пръсти невидими чаши и чинийки.

Долепих ухо до масивната врата, но освен тихите шумове на самата сграда, не чух нищо. Бутнах вратата и влязох вътре.

Първото, което ми направи впечатление, бе миризмата на смесица от зеле, гумени възглавнички, мръсна вода и смърт. Под този мирис като подова настилка се усещаше острият дъх на дезинфектанта за бърсане на подовете — диметил бензил амониев хлорид, като съдя по миризмата — лек дъх на горчиви бадеми, който необичайно напомняше на мириса на водороден цианид, газа, с който някога са екзекутирали убийците, осъдени на смърт, в американските газови камери.

Вестибюлт бе боядисан в ябълковозелено като в лудница: зелени стени, зелена ламперия и зелени тавани. Подовете бяха покрити с евтин кафяв линолеум, толкова надупчен от патерици, че изглеждаше като отмъкнат от римския Колизеум. Когато стъпех върху някой от гнойните кафяви мазоли, балатумът издаваше отвратително изсъскване и си напомних по-късно да проверя дали цветовете могат да причиняват гадене.

До отсрещната стена в хромирана инвалидна количка седеше грохнал старец, който се взираше с празен поглед в нищото със зинала уста, сякаш очакваше някъде по тавана да се случи чудо.

От едната страна стоеше бюро с празен плот, като изключим сребърен звънец и зацапана картичка с надпис „Моля, позвънете“, подсказваща наличието на официален, макар и невидим служител.

Натиснах звънеца бързо четири пъти. При всяко „дрън“ старецът примигваше скорострелно, но не извърна поглед от тавана.

Изведнъж, сякаш бе излязла от таен вход в стената, отнякъде изникна дребна женица. Беше облечена с бяла униформа и синя шапчица, под която жената бързо напъхваше с показалец изплъзнали се кичури тъмноруса коса.

Имаше вид сякаш е вършила нещо нередно и беше наясно, че аз знам за това.

— Да? — каза тя с тъничък, но енергичен глас на служител в болница.

— Идвам на свиждане на доктор Кисинг. Аз съм правнучката му.

— Доктор *Исак* Кисинг ли?

— Да — отвърнах. — Да нямате повече хора с това име?

Без да отговори, Белия фантом се обърна на пети и аз я последвах през една арка, която водеше до тясна остъклена тераса, простираща се по цялата дължина на сградата. По средата на галерията жената спря, посочи с тънкия си пръст като третия призрак от „Коледна песен“ и изчезна.

В далечния ъгъл на залата с високи прозорци под лъч слънчева светлина, прорязваща сумрака в помещението, един старец седеше на плетен стол с ореол от син дим, издигащ се бавно около главата му. На масичката до него бяха натрупани куп вестници, които всеки момент като че ли щяха да се плъзнат на пода.

Старецът се беше загърнал в халат с миши цвят — като на Шерлок Холмс, само че този бе надупчен с прогорени дупки като леопардова кожа. Под халата се виждаше избелял черен костюм и висока набрана старинна яка. Дългата му вълниста прошарена руса коса бе увенчана с плоска шапчица от лилаво кадифе, чийто сив пискюл висеше като мумифициран градински плужек.

— Здравей, Флавия — поздрави старецът. — Очаквах те.

Измина един час: час, през който осъзнах за пръв път какво всъщност бяхме изгубили във войната.

В началото разговорът с доктор Кисинг не потръгна много обещаващо.

— Трябва да те предупредя още сега, че не ме бива много в разговорите с малки момичета — заяви той.

Прехапах устни, за да не си отварям устата.

— Момчетата са доволни да бъдат превърнати в цивилизовани граждани с помощта на бой с пръчки или някои други хитрини, но момичетата, тъй като природата ги е направила непригодни за подобни физически жестокости, трябва завинаги да останат нещо като *terra incognita*. Не си ли съгласна?

Веднага се досетих, че това е един от онези въпроси, на които не се изисква да отговаряш. Извих ъгълчетата на устните си в усмивка, която се надявах да е като на Мона Лиза... или поне да изразява необходимата вежливост.

— Значи ти си дъщерята на Джако. Никак не приличаш на него.

— Разправят, че приличам на майка си, Хариет.

— Ах, да, Хариет. Каква трагедия. Ужасна участ за всички вас.

Доктор Кисинг се приведе напред и докосна лупата, която лежеше най-отгоре върху купа вестници. С едно движение той отвори табакерата върху масичката и си извади цигара.

— Старая се да съм в крак с новините, както ги представят тези драскачи. Признавам, че очите ми, от вече деветдесет и пет години гледане, са много изтощени от видяното. Въпреки това успявам да се осведомявам за ражданията, починалите, сватбите и присъдите в околността. И, разбира се, още съм абониран за две сатирични списания. Доколкото си спомням, имаш две сестри, нали? Офелия и Дафни?

Признах, че е прав.

— Джако винаги е обичал екзотиката. Никак не се изненадах, когато прочетох, че е кръстил първите си две отрочета на истерична героиня на Шекспир и на древногръцка страдалка.

— Моля?

— Дафне била уцелена от Ерос с любовна стрела, преди баща ѝ да я превърне в дърво.

— Имах предвид истеричната. Офелия.

— Била е побъркана — каза той, изгаси фаса в преливащ пепелник и си запали нова цигара. — Не си ли съгласна?

Очите, които ме гледаха от сбръчканото му лице, бяха ясни и лъскави като на всеки учител, стоял някога пред черната дъска с показалка в ръка, и тогава разбрах, че планът ми е успял. Вече не бях „малкото момиче“. Както митичната Дафне се превърнала в лаврово дърво, така и аз се бях преобразила в момче от осми клас.

— Не, господине. Мисля, че Шекспир е използвал Офелия като символ за нещо... като билките и цветята, които бере.

— Моля?

— Ролята ѝ е символична. Офелия е невинната жертва на семейство убийци, изцяло погълнати от себе си. Поне аз така мисля.

— Разбирам. Много интересно. Въпреки това — добави той внезапно — за мен беше голямо удоволствие да науча, че баща ти е запомнил достатъчно от уроците по латински, за да те кръсти Флавия. Златокосата.

— Моята коса е по-скоро кафеникава.

— Ах.

Изглежда, бяхме достигнали едно от онези мълчания, които са така характерни за разговорите със стари хора. Вече си мислех, че доктор Кисинг е заспал с отворени очи.

— Е — каза той най-накрая, — дай да я видя.

— Моля?

— Марката. Моят Отмъстител от Ълстър. Дай да я разгледам.

— Аз... но как...?

— Нека поразсъждаваме — рече той толкова тихичко, сякаш ме приканваше да се помолим. — Хорас Боунпени, някогашен фокусник и дългогодишен мошеник, е открит мъртъв в градината на стария си приятел от училище Джако де Лус. Защо? Най-вероятно, защото го е изнудвал. Да приемем, че наистина го е изнудвал. Няколко часа по-късно дъщерята на Джако преравя вестникарските архиви на Бишъпс Лейси и открива репортажи за смъртта на скъпия ми стар колега господин Туининг, мир на праха му. Откъде знам това ли? Мисля, че е очевидно.

— От госпожица Маунтджой — отвърнах аз.

— Много добре, скъпа. Наистина научих всичко това от Тилда Маунтджой — моите очи и уши в селото и околностите му през последните двайсет и пет години.

Трябваше да се досетя! Госпожица Маунтджой беше шпионин!

— Но нека продължим. През последния ден от живота си крадецът Боунпени е решил да се настани в „Тринайсетте патока“. Малкият глупак — е, вече не малък, но все още глупак — успява да си докара смъртта. Веднъж казах на господин Туининг, че това момче ще

свърши зле. Със съжаление трябва да отбележа, че предвиждането ми се сбъдна. У това момче винаги е имало нещо дяволско.

Отклонявам се обаче. Малко след като се преселва в отвъдното, стаята на Боунпени в странноприемницата е претършувана от млада дама, чието име не се осмелявам да изрека, но която в момента седи с престорена смиреност срещу мен, премята в ръка нещо в джоба си, което може да е само една хартийка с цвят на портокалов мармалад, върху която е отпечатан портретът на Нейно величество кралица Виктория и буквите „TL“. *Quod erat demonstrandum*. Q. E. D^[1].

— Q. E. D. — Повторих аз и безмълвно извадих пергаментовото калъфче от джоба си и му го подадох. С треперещи ръце — макар да не разбрах дали от старостта, или от вълнение — и с помощта на тънката хартия вместо пинцети, той разтвори калъфчето с пожълтелите си от никотина пръсти. Щом оранжевите ъгълчета на Отмъстителите от Ълстър се показаха, забелязах, че жълтите му пръсти и марките бяха с почти еднакъв цвят.

— Мили Боже! — рече потресено. — Намерила си „AA“. Нали знаеш, че тази марка принадлежи на Негово величество. Беше открадната от една изложба в Лондон само преди няколко седмици. Пишеше го във всички вестници.

Доктор Кисинг ме погледна укорително над очилата си, но в следващия миг погледът му отново бе прикован от цветните съкровища в ръцете му. Изглежда, дори забрави, че съм в стаята.

— Здравейте, стари приятели — прошепна той, сякаш бе сам. — От толкова отдавна не сме се виждали.

Старецът взе лупата и ги разгледа една по една.

— Любима моя, „TL“, какво ли не си видяла.

— И двете са били у Хорас Боунпени — осмелих се да се обадя аз. — Намерих ги в куфара му в странноприемницата.

— Преровила си багажа му? — попита доктор Кисинг, без да откъсва поглед от лупата. — Еха! Полицията едва ли ще заподскача от радост, когато научи за това... нито пък ти, обзалагам се.

— Всъщност не съм тършувала из багажа му. Беше скрил марките под един от пътническите етикетите от външната страна на куфара.

— А ти, разбира се, случайно си го подръпнала и марките са изпаднали в ръцете ти.

— Да. Точно така стана.

— Я ми кажи — рече доктор Кисинг изведнъж и се обърна, за да ме погледне в очите. — Баща ти знае ли, че си тук?

— Не. Обвиниха го в убийство. В момента е в ареста в Хинли.

— Мили Боже! Наистина ли го е извършил?

— Не, но явно всички мислят, че е виновен. За известно време дори и аз мислех така.

— Аха. А какво мислиш сега?

— Не знам. Понякога си мисля едно, в следващия миг — друго. Цялата история е голяма каша.

— Винаги всичко изглежда като голяма каша, преди историята да се разплете. Кажи ми, Флавия, от какво се интересувах най-много на света? Каква е голямата ти страст?

— Химията — отвърнах, преди дори сърцето ми да бе тупнало веднъж.

— Браво! — рече доктор Кисинг. — Едно време зададох този въпрос на цяла армия бушмени и те избърбориха куп глупости. Празни приказки. Ти обаче успя да ми кажеш само с една дума.

Плетеният стол изскърца страховито, когато старецът се изви настрани, за да се обърне с лице към мен. За миг се ужасих, че гръбнакът му се е счупил.

— Натриев нитрит — каза той. — Не се съмнявам, че си запозната с веществото.

Дали съм запозната с него ли? Натриевият нитрит действа като противоотрова при натравяне с цианид, а знаех наизуст и всичките му реакции. Но откъде се беше досетил да използва именно натриевия нитрит за пример. Да не би да четеше мисли?

— Затвори очи — продължи доктор Кисинг. — Представи си, че държиш в ръка епруветка, пълна до половината с трийсетпроцентов разтвор на хидрохлоридна киселина. Добавяш към нея малко натриев нитрит. Какво се случва?

— Няма нужда да затварям очи — отвърнах аз. — Течността става оранжева... оранжева и мътна.

— Отлично! Като цвета на тези изгубени марки, нали? А после какво става.

— След известно време, около двацет или трийсет минути, се избистря.

— Избистря се, признавам.

Сякаш от раменете ми падна огромен товар и аз се ухилих глуповато.

— Сигурно сте били страхотен учител, господине.

— Да... едно време. А сега ти ми върна малкото съкровище — каза той и отново погледна към марките.

Това не го бях предвидила и не го бях обмисляла. Искях само да разбера дали собственикът на Отмъстителя от Ълстър е още жив. След това възнамерявах да дам марката на татко, който да я предаде на полицията, която пък на свой ред да се погрижи тя да бъде върната на законния си притежател. Доктор Кисинг веднага забеляза колебанието ми.

— Ще ти задам друг въпрос — каза той. — Какво щеше да правиш, ако беше дошла тук днес и бе открила, че съм гушнал букета, че съм ритнал камбаната?

— Искате да кажете, че сте починал?

— Точно за тази дума се опитвах да се сетя: починал. Да.

— Предполагам, че щях да дам марката ви на баща си.

— За да остане за него ли?

— Той щеше да знае какво да прави с нея.

— Струва ми се, че с нея най-добре ще знае какво да прави собственикът ѝ, нали?

Знаех, че отговорът е „да“, но не можех да го изрека. Най-вече знаех обаче, че искам да поднеса марката на татко, макар да не беше моя. В същото време ми се искаше да дам и двете марки на инспектор Хюит. Но защо?

Доктор Кисинг запали нова цигара и се загледа през прозореца. След малко той извади едната от марките от калъфчето и ми я подаде.

— Тази е марката „АА“ — каза той. — „Не е моя, не ми принадлежи“, както се пее в онази стара песен. Баща ти може да прави с нея каквото си поиска. Аз не мога да вземам решения за нея.

Взех Отмъстителя от Ълстър и внимателно го увих в носната си кърпичка.

— Тази изящна марка, серия „TL“, обаче е моя. Моя собствена, без никакво съмнение.

— Сигурно с радост ще я поставите обратно в класъора си — предположих примирено и пъхнах другата марка в джоба си.

— В класъора ли? — Той се разсмя с хриптене и се разкашля. — Албумите ми, както би се изразил покойният Доусън^[2], са отнесени от вихъра.

Старческите му очи се обърнаха към прозореца и се взряха невиждащо към поляната, където двете старици все още пърхаха и се въртяха като екзотични пеперуди под шарената сянка на бука.

*Всичко е забравено, Синара!
Отнесено от вихъра е всичко,
като рози, разпилени от тълпата.
Танцувах дълго, за да те забравя,
безутешен, поболян от стара страст.
Но ти от мислите ми не избяга.
Посвоему останах верен аз^[3].*

— От стихотворението „Non Sum Qualis Eram Bonae Sub Regno Сунарае“ е. Знаеш ли го?

Поклатих глава.

— Прекрасно е.

— Да се оттеглиш на място като това — каза доктор Кисинг и махна с ръка — въпреки че е доста старо и разнебитено, както виждаш, изисква сериозни финансови вложения.

Той ме погледна, сякаш бе казал нещо смешно. След като не отговорих, посочи към масата.

— Подай ми един от онези албуми. Най-горният.

Чак сега забелязах, че под масичката има рафт, на който стояха два дебели класъора. Издухах прахта и му подадох горния.

— Не... ти го отвори.

Отворих албума на първата страница, където имаше две марки — едната черна, другата червена. По леките следи от лепкаво вещество и разграфените линии разбрах, че някога страницата е била запълнена изцяло. Обърнах на следващия лист... и следващия. От класъора бе останала само изтърбушената обвивка: опустошен албум, от който би се засрашил и ученик.

— Разходите за престоя ми тук са големи. Човек се разделя с целия си живот хартийка по хартийка. Не е останало почти нищо, нали?

— Но Отмъстителят от Ълстър сигурно струва цяло състояние!

— Така е — отвърна доктор Кисинг и отново разгледа съкровището си през лупата. — В романите често се разказва за помощта, която идва, след като капанът вече е щракнал; за коня, чието сърце спира на сантиметър от финиша.

Той се засмя сухо и изтри очи с носната си кърпа.

— „Твърде късно е!“, извика девойката... и други подобни. „Вечерната камбана няма да удари тази нощ!“ „Как шеги прави си със нас съдбата“ — продължи той почти шепнешком. — Чии бяха тези думи? На Сирано дьо Бержерак, нали?

За миг си помислих колко щеше да се зарадва Дафи да си поговори със стария господин. Но само за миг. След това свих рамене.

С развеселена усмивка доктор Кисинг извади цигарата от устата си и докосна със запаления ѝ край ъгълчето на Отмъстителя от Ълстър.

Имах чувството, че някой мята в лицето ми огнено кълбо; че около гърдите ми се затяга бодлива тел. Примигнах и вцепенена от ужас видях как марката започва да пуши, а после избухва в малко пламъче, което се плъзна бавно и неумолимо по лицето на младата кралица Виктория.

Щом пламъкът достигна пръстите му, доктор Кисинг отвори длан и остави черната пепел да се посипе по пода. Изпод ръба на халата му се подаде черна лачена обувка, настъпи нежно остатъците от марката и с няколко бързи движения ги стъпка с пръсти.

След три гръмотевични удара на сърцето ми от Отмъстителя от Ълстър бе останало само едно черно петно върху линолеума в „Рокс Енд“.

— Сега марката в джоба ти удвои цената си — каза доктор Кисинг. — Пази я добре, Флавия. Вече е единствената по рода си в света.

---

[1] Това, което следваше да се докаже. — Бел.прев. ↑

[2] Ърнест Доусън (1867–1900) — английски поет и писател, представител на декадентското движение. Именно фразата от

цитираното стихотворение вдъхновява Маргарет Мичъл да озаглави прочутия си роман „Отнесени от вихъра“. — Бел.прев. ↑

[3] Превод Катя Перчинкова. ↑

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Винаги когато съм навън и имам нужда да помисля добре, лягам по гръб, разпервам крака и ръце встрани като звезда и се вирам в небето. Първоначално обикновено се наслаждавам на петънцата, минаващи пред погледа ми — онези малки виещи се като червейчета нишки протеин, които се носят напред-назад пред очите ти като малки черни галактики. Когато не бързам, правя челна стойка, за да ги разбъркам, а после пак лягам по гръб, за да гледам представлението, сякаш е анимационен филм.

Днес обаче бях твърде заета, за да отделя време за това, и след като се отдалечих с колелото на не повече от километър от „Рокс Енд“, се проснах на тревистия банкет и се взрях в лятното небе.

От ума не ми излизаше нещо, което татко каза — а именно че двамата с Хорас Боунпени са убили господин Туининг. Че са виновни за смъртта му.

Ако това бе просто поредната му нереална идея, веднага щях да я отхвърля, но не само той мислеше така. Госпожица Маунтджой също бе убедена, че те са убили чичо ѝ и ми го каза изрично.

Личеше си, че татко действително изпитва вина. Все пак той е бил сред групата момчета, блъскащи се, за да зърнат колекцията от марки на доктор Кисинг, а някогашното му приятелство с Боунпени, макар ѝ вече охладняло, го правеше отговорен по косвен начин. Но въпреки това...

Не, със сигурност имаше още нещо, но не можех да се досетя какво.

Лежах на тревата, вирах се в синевата сериозно като онези индийски факири, които са стояли на върха на колони и са се вирали право в слънцето, преди да ги цивилизоваме, но не можех да измисля нищо. Огромният бял слънчев диск в небето жареше празната ми глава.

Представих си, че си слагам въображаемата си шапка за размисли и я нахлупвам до ушите, както правех често. Тя бе висока и

конусовидна като на вълшебник, извезана с химични уравнения и формули: рогът на изобилието за идеи.

Въпреки това не ми хрумваше нищо.

Я чакай малко! Да! Точно така! Татко не беше виновен за нищо. За нищичко! Той е знаел — или поне е подозирал — какво точно се е случило още от мига, в който Боунпени е задигнал марката на директора... но въпреки това не е казал на никого.

Извършил е греха на премълчаването: едно от онези провинения от каталога на Църквата с грехове, които Фели непрекъснато изтъкваше, но които, изглежда, се отнасяха за всички, с изключение на самата нея.

Ала гузната съвест на татко бе от сферата на морала и съответно не беше по моята част.

Нямаше обаче как да го отрека: той бе мълчал и заради мълчанието му може би старият светец господин Туининг бе намерил за необходимо да поеме вината и да плати за накърнената си чест с живота си.

Със сигурност по онова време доста се е говорило за случая. Хората в тази част на Англия не се отличаваха с голяма тактичност. През миналия век местният поет на Хинли, Хърбърт Майлс, ни е нарекъл „крякащите гъски, които клюкарстват весело сред чудната зеленина“, и в думите му имаше известна доза истина. Хората обичат да говорят — особено когато отговарят на въпроси, — защото така се чувстват полезни. Освен изцапания с петна от олио екземпляр от книгата „Отговори на всички въпроси“, която госпожа Малит държеше на една полица в килера, отдавна бях открила, че най-добрият начин да намериш отговор на всеки въпрос е да отидеш при първия човек, когото видиш, и да го попиташ. Отговорите на всички въпроси най-лесно се научаваха от други хора.

Не можех да разпитам татко защо си е замълчал за случката в училище. Дори да се осмелях, което нямаше да направя, той бе затворен в ареста и вероятно щеше да си остане там. Не можех да попитам и госпожица Маунтджой, която затръшна вратата в лицето ми, защото за нея бях отрочето на хладнокръвен убиец. Накратко, трябваше да се оправям сама.

Цял ден в едно ъгълче на съзнанието ми като грамофонна плоча в далечна стая се въртеше нещо. Само да можех да разпозная

мелодията.

Това странно усещане се появи, докато разглеждах купчините с вестници в бараката зад библиотеката. Беше нещо, което някой бе казал... Но какво точно?

Понякога улавянето на изплъзваща се мисъл е като да се опитваш да хванеш птица, влетяла в къщата. Дебнеш я, приближаваш се на пръсти, спускаш се към нея... и птицата отлита. Винаги се изплъзва между пръстите ти, крилете й...

Точно така! Криле!

„Приличаше на паднал ангел“, беше казал един от учениците в „Грейминстър“. Тоби Лонсдейл, сега си спомних името му. Странно е едно момче да направи подобно сравнение за падащия от кулата учител! А татко бе сравнил готвещия се за скока господин Туининг със светец с ореол на главата от старинен ръкопис.

Проблемът беше, че не претърсих архива достатъчно назад. В „Хрониките на Хинли“ пишеше съвсем ясно, че разследването на смъртта на господин Туининг и кражбата на марката на доктор Кисинг продължава. Некрологът му обаче е бил публикуван по-късно. Какво ли пишеше на него?

След миг вече бях яхнала Гладис и въртях бясно педалите към „Кау Лейн“ в Бишъпс Лейси.

Видях табелата „Затворено“ чак когато стигнах на около три метра от входа на библиотеката. Естествено! Флавия, понякога сякаш вместо мозък главата ти е пълна с мухи — по този въпрос Фели се оказа права. Днес беше понеделник. Библиотеката щеше да отвори чак в десет часа във вторник сутринта.

Докато бутах бавно Гладис към реката и стария гараж, си мислех за онези глуповати детски приказки, които разказват в предаването „За децата“ по радиото — кратки поучителни истории като онази за локомотивчето Пони (знам, че мога, ще успея), което успяло да изтегли цял товарен влак през планината само защото било убедено, че ще се справи. И защото не се предавало. Ключът в случая беше да не се предаваш.

Ключът? Върнах ключа от гаража на госпожица Маунтджой — това си го спомнях ясно. Но дали случайно някъде нямаше негов

дубликат? Резервен ключ, скрит под перваза за случаите, в които някой забраван замине на почивка в Блэкпул с оригиналния в джоба си? Тъй като Бишъпс Лейси не беше център на престъпна дейност (поне допреди няколко дни), напълно възможно бе да са оставили резервен ключ при бараката.

Прокарах пръсти по гредата над вратата, надникнах под саксиите с мушкато от двете страни на пътеката и дори повдигнах няколко подозрителни на вид камъка.

Нищо.

Пъхнах пръсти в цепнатините на каменната стена, която вървеше от улицата и стигаше до вратата.

Пак нищо. Нищичко.

Засенчих поглед с длани и прилепих лице към прозореца. Взирах се в купчините стари вестници, заспали в люлките си. Бяха толкова близо, но и толкова недосегаеми.

Така се вбесих, че ми идеше да се изплюя. И го направих.

Какво щеше да стори в тази ситуация Мари Ан Лавоазие? Дали щеше да остане пред вратата и да бълва огън и жулел като миниатюрните вулкани, които се получават, когато запалиш купчинка амониев бихромат? Съмнявах се. Мари Ан нямаше да се замисля за химията, а щеше да отвори вратата.

Извих с цяла сила топката на вратата и влетях в гаража. Някой глупак бе оставил проклетата врата отключена! Надявах се никога да не ме е видял. Добре че ми мина това през ум, защото ме подсети, че ще е най-добре да вкарам Гладис вътре, за да не я забележи любопитен минавач.

Внимателно заобиколих широкия канал в средата на помещението и тръгнах предпазливо покрай етажерките с пожълтели вестници.

Бързо открих нужните ми броеве на „Хрониките на Хинли“. Точно както си и мислех, некрологът на господин Туининг беше публикуван в петъка след смъртта му:

„Туининг, Гренвил, (Магистър по изящни изкуства).
Почина внезапно миналия понеделник в училище
«Грейминстър» край Хинли на седемдесет и две години.

Родителите му Мариус и Доротей Туининг от Уинчестър също са покойници. Негова наследница е племенницата му Матилда Маунтджой от Бишъпс Лейси. Поклонението пред останките на Туининг се състоя в параклиса на «Грейминстър», където преподобният Блейк-Соумс, пастор в църквата «Свети Танкред» в Бишъпс Лейси и свещеник на «Грейминстър», отслужи панихидата. Бяха поднесени многобройни венци.“

Но къде са го погребали? Дали са върнали тялото му в Уинчестър, за да почива до родителите си? Или пък са го погребали в „Грейминстър“? Съмнявах се. Струваше ми се много по-вероятно да открия гроба му в двора на „Свети Танкред“, който се намираше на две минути пеша оттук.

Щях да оставя Гладис в гаража. Нямах смисъл да привличам ненужно внимание. Ако вървах приведена покрай храсталаците, които обрамчваха пътеката, щях да стигна незабелязана до църквата.

Отворих врата и изляя куче. Госпожа Феърудър, председателката на Женското църковно дружество, стоеше в края на алеята със своето корги. Тихичко затворих врата, преди тя или кучето ѝ да са ме забелязали. Надникнах през прозореца и наблюдавах как животното души около ствола на стар дъб, а стопанката му се взира в далечината и се преструва, че не знае какво става в другия край на каишката.

Да му се не види! Ще трябва да изчакам кучето да си свърши работата. Огледах помещението.

От двете страни на вратата имаше набързо скалпени етажерки, чиито груби, хлътнали дъски изглеждаха като сковани от добронамерен, но неумел любител дърводелец.

На дясната етажерка поколения остарели справочници — безчет броеве на „Църковен справочник на Крокфорд“, „Годишен справочник на Хейзъл“, „Алманах на Уитакър“, „Указател на Кели“, „Военноморски справочник на Браси“ — бяха наблъскани нагъсто по небоядисаните рафтове, а подвързиите им, някога аристократично червени, сини и черни, сега бяха избледнели до кафяво от времето и слънчевата светлина и миришеха на мишки.

На етажерката вляво бяха подредени еднакви сиви томове с еднакви златни релефни букви върху гръбчетата, на които пишеше със сложно украсен готически шрифт: „Годишник на «Грейминстър»“. Спомних си, че това са годишниците от старото училище на татко. Дори имахме няколко броя в Бъкшоу. Свалих един от полицата, преди да видя, че е от 1942 година.

Върнах го на мястото му и прокарах показалец наляво по гръбчетата на останалите томове: 1930-1925...

Ето го! 1920 година. Ръцете ми се разтрепериха, когато извадих книгата и я прелистих набързо отзад напред. Страниците преливаха от статии за крикет, гребане, лека атлетика, стипендии, ръग्би, фотография и природознание. Доколкото виждах, не пишеше и думичка за Клуба на илюзиониста или за Клуба по филателия. По страниците имаше снимки, на които купища момчета се усмихваха, а понякога правеха и физиономии в обектива на камерата.

На втората страница забелязах портрет в черна рамка. На него достолепен господин с шапка и роба стоеше подпрян небрежно на едно бюро с латинска граматика в ръка и се взираше във фотографа леко развеселено. Надписът под снимката гласеше: „Гренвил Туининг: 1848-1920“.

Това бе всичко. Не се споменаваха събитията около смъртта му, нямаше възпоменателно слово, нито спомени на колеги и ученици за него. Дали не се бяха наговорили да мълчат?

Започнах да прелиствам страниците бавно и да преглеждам статиите, както и да чета надписите под снимките.

Някъде след средата на годишника зърнах името Де Лус. На снимката три момчета по ризи и с ученически шапки седяха на поляна до плетена кошница за пикник върху одеяло, обсипано с храна: самун хляб, буркан мармалад, плодови сладкиши, ябълки и буркани с джинджифилова бира.

Надписът гласеше: „Спомен за Омар Хаям — гордеем се с кухнята на «Грейминстър». Отляво надясно: Хавиланд де Лус, Хорас Боунпени и Боб Станли позират за фотография в духа на изображенията към книгите на персийския поет.“

Без никакво съмнение момчето отляво, седнало върху одеялото с кръстосани по турски крака, беше татко и изглеждаше по-весел, щастлив и безгрижен, отколкото го бях виждала някога. Дългурестият

младеж в средата, който се правеше, че се кани да отхапе от един сандвич, беше Хорас Боунпени. Щях да го разпозная, дори да не бях прочела надписа. На снимката огненочервената му коса бе излязла като призрачнобяла аура около главата му.

Потръпнах, когато си спомних как изглеждаше като труп.

Малко по-встрани от съучениците си седеше третото момче, а съдейки по неестествения ъгъл, под който държеше главата си, изглежда се опитваше да покаже най-хубавия си профил. То притежаваше мрачна красота, беше малко по-голямо от другите две момчета и напомняше на кинозвездите от немите филми.

Обзе ме странното чувство, че съм виждала това лице.

Изведнъж изпитах усещането, че някой е пуснал гущер във врата ми. Естествено, че го видях... при това съвсем наскоро! Третото момче на снимката беше човекът, който вчера се представи като Франк Пембъртън. Франк Пембъртън, който стоя с мен под дъжда сред декоративните руини. Франк Пембъртън, който тази сутрин ми каза, че заминава да разглежда някаква гробница в Недър Итън. Един по един фактите се наместиха и видях всичко ясно, сякаш някой свали от очите ми люспи като на Саул.

Франк Пембъртън беше Боб Станли, а Боб Станли беше „Третият мъж“ така да се каже. Той бе убил Хорас Боунпени в лехата с краставиците в Бъкшоу. Готова бях да заложа живота си за това.

След като всичко си дойде на мястото, сърцето ми се разтуптя толкова силно, че сякаш щеше да се пръсне.

От самото начало ми се стори, че у Пембъртън има нещо съмнително, но и за това не бях размишлявала от вчера при руините. Беше нещо, което каза, но какво точно?

Говорихме за времето, запознахме се. Той призна, че вече знае коя съм, защото е видял семейството ни в класацията на важните личности. Защо му е трябвало да прави това, след като познава татко отдавна? Това ли ме бе усъмнило?

Спомних си, че говореше с акцент. Лек, но все пак...

Разказа ми за книгата си „Именията в Англия: разходка в миналото“. Това май звучеше правдоподобно.

Какво още каза? Нищо важно, някакви врели-некипели, че с него сме откъснати на безлюден остров. Че бързо ще се сприятелим.

Въгленът, който мъждукаше в ъгълчето на съзнанието ми, изведнъж избухна в пламъци!

„Вярвам, че с течение на времето бързо ще се сприятелим.“

Това бяха точните му думи. Но къде ги бях чувала преди това?

Като развиващо се кълбо прежда мислите ми се запиляха към един отминал зимен ден. Макар да бе все още началото на зимата, листата на дърветата под прозореца на салона вече бяха преминали от жълто в оранжево и сега бяха опадали, а небето от кобалтовосиньо бе станало черно.

Госпожа Малит бе донесла чиния с кифлички и бе пуснала пердетата. Фели седеше на дивана и се оглеждаше в чаена лъжичка, а Дафи се бе излегла на стария фотьойл на татко до камината. Четеше ни на глас от „Пенрод“, книга, която бе задигнала от рафта с любими детски произведения в дрешника на Хариет.

Пенрод Скофийлд бе на дванайсет години — година и нещо по-голям от мен, но разлика, достатъчна да не ме заинтригува особено. Лично на мен Пенрод ми се струваше като Хъкълбери Фин, преместен напред в бъдещето по времето на Първата световна война, а действието се развиваше в някакъв невзрачен град в Западна Америка. Макар в книгата да се разказваше за конюшни, малки улички, високи дървени огради на къщи и камиончета за разнасяне на стоки, които в онези дни все още са били теглени от коне, цялата история ми беше толкова чужда, сякаш се случваше на Плутон. С Фели слушахме в захлас, когато Дафи ни четеше „Скармуш“, „Островът на съкровищата“ и „Приказка за два града“, но у Пенрод имаше нещо, заради което неговият свят ми се струваше толкова далечен като последния Ледников период. Фели, която определяше книгите според нотната стълбица, каза, че тази била написана в до мажор.

Въпреки това, докато Дафи обръщаше страниците, се бяхме размивали на няколко пъти на непочтителното отношение на Пенрод към родителите му и властите, но още тогава се чудех как би могъл един хулиган да завладее въображението на младата Хариет де Лус. Сега като че ли ми се изясняваше.

Най-интересната случка, която си спомнях, представяше Пенрод на лицемерния свещеник господин Кинослинг, който го бе погалил по главата и му бе казал: „Вярвам, че с течение на времето бързо ще се

сприятелитем“. Цял живот трябваше да търпя подобно снизходително отношение и сигурно съм се изсмяла прекалено силно.

Важното в случая обаче беше, че „Пенрод“ бе американска книга, написана от американец. Най-вероятно тук в Англия не бе така известна както в чужбина.

Имаше ли възможност Пембъртън — или Боб Станли, както вече знаех, че е истинското му име — да се е натъкнал на книгата или на въпросната фраза в Англия? Възможно беше, разбира се, но много малко вероятно. А и нали татко ми каза, че Боб Станли — някогашният асистент на Хорас Боунпени — е заминал за Америка и е започнал съмнителна търговия с марки.

Лекият акцент на Пембъртън беше американски! Стар възпитаник на „Грейминстър“ с малко влияние от Новия свят.

Каква идиотка бях само!

Отново погледнах през прозореца и видях, че госпожа Феърведър си е тръгнала и „Кау Лейн“ е пуста. Оставих годишника отворен на масата, измъкнах се през вратата и заобиколих гаража отзад откъм реката.

Преди сто години река Ефън е била част от мрежа канали, но сега от нея бе останала само пътеката, където са изтегляли лодките. В подножието на „Кау Лейн“ гниеа останките от колове, които някога са били набити по брега, но там, където приближаваше църквата, реката бе излязла от старите си окови и на места се бе разляла в широки вирове, един от които бе в средата на мочурището зад „Свети Танкред“.

Прескочих прогнилата покрита порта на църковния двор, където старите надгробни плочи стояха килнати като шамандури сред море от трева, толкова висока, че трябваше да газя из нея, все едно бях влязла във вода до кръста на плажа.

Най-старите гробове, както и гробовете на най-богатите покойни енориаши, се намираха най-близо до църквата, а тук отзад покрай каменната стена се издигаха надгробните плочи на починалите по-наскоро.

Тук се бе образувал и стръмен вертикален склон. Петстотин години постоянна употреба бяха придали на църковния двор вид на самун хляб: огромен зелен хляб, бухнал значително над нивото на заобикалящата го земя. Потреперих доволно при мисълта за разложените останки, заровени под краката ми.

Известно време бродих безцелно сред надгробните плочи и четях фамилни имена, които често се срещаха в Бишъпс Лейси: Кумс, Незбит, Бейкър, Хоур и Кармайкъл. Ето тук с издълбано агне върху плочата, почиваше малкият Уилям, невръстният син на Тъли Стоукър, който, ако бе оживял, сега щеше да е мъж на трийсет години и по-голям брат на Мери. Малкият Уилям бе починал на пет месеца и четири дни от дифтерит, както пишеше, през пролетта на 1919 година — година преди господин Туининг да скочи от часовниковата кула на „Грейминстър“. Значи бе много вероятно и учителят да е погребан някъде наблизо.

За миг си помислих, че съм го открила: черна каменна плоча с пирамида на върха, върху която грубо бе издълбано името Туининг. Но след като прочетох внимателно, видях, че този Туининг е бил някой си Адолфъс, изчезнал в морето през 1809 година. Надгробната му плоча бе така удивително запазена, че не се сдържах и прокарах пръсти по хладната ѝ гладка повърхност.

— Почивай в мир, Адолфъс — казах на глас. — Където и да си.

Бях убедена, че надгробната плоча на господин Туининг — ако приемем, че изобщо имаше такава, но ми се струваше невъзможно да липсва — нямаше да е някоя от ерозиралите плочи от пясъчник, които стояха наклонени като нащърбени кафяви зъби, нито пък щеше да е от онези огромни паметници с колони, заградени с вериги и погребални огради от ковано желязо, които се издигаха на парцелите на най-богатите и аристократични семейства на Бишъпс Лейси (сред които и всички покойници от рода Де Лус).

Сложих ръце на хълбоците си и се спрях сред високата до кръста трева. От другата страна на каменната стена се намираше пътеката, а отвъд нея — реката. Някъде тук изчезна госпожица Маунтджой, след като излезе от църквата, щом викарият ни призова да се помолим за спасението на душата на Хорас Боунпени. Но къде точно отиде?

Отново прескочих портата и излязох на пътеката.

Сега виждах ясно каменните стъпала, които лежах, покрити тук-там с водорасли точно под повърхността на бавно течащата река. Те се виеха през разширяващия се вир и стигаха до нисък песъчлив бряг от другата страна, покрай който се издигаше плет от къпинови храсти, ограждащ една от нивите във фермата на Малплаке.

Събух обувките и чорапите си и стъпих на първото каменно стъпало. Водата бе по-студена, отколкото очаквах. Носът ми още течеше и през ума ми мина, че сигурно след ден-два ще умра от пневмония и ще се заселя за постоянно в двора на „Свети Танкред“.

С разперени като семафори ръце прекосих внимателно реката и изгазих от калта на брега. Хванах се за няколко стръка дълги плевели и успях да се издърпам върху дигата — плътен насип земя, който се издигаше между реката и съседната нива.

Седнах, за да си поема дъх и да изтрия калта от краката си с шепа трева, която растеше на туфи край живия плет. Някъде наблизко чуруликаше жълта овесянка. Застинах. Ослушах се, но чувах само глухото жужене, характерно за полето: протяжното свистене на селскостопански машини в далечината.

Обух чорапите и обувките си, изтупах се от прахта и тръгнах покрай живия плет, който в началото ми се стори непреодолима плетеница от тръни и къпини. И тогава, тъкмо когато се канех да се връщам обратно, открих пролука в гъсталака. Промуших се през нея и излязох от другата страна на плета.

Тръгнах назад към църквата и след няколко метра видях нещо да стърчи сред тревата. Приближих се внимателно, настръхнала от лошо предчувствие.

Беше надгробен камък, а върху него грубо бе издълбано името Гренвил Туининг.

В основата на наклонената плоча беше изписана една-единствена дума: „Прощавайте“!

Прощавайте! — думата, която господин Туининг изкрещял от покрива на кулата! Думата, която Хорас Боунпени прошепна в лицето ми, докато издъхваше.

Мисълта ме заля като вълна: умирацията Боунпени е искал само да си признае, че е убил господин Туининг и съдбата му бе дала една дума, с която да го направи. След като чух изповедта му, аз бях единственият жив човек, който можеше да свърже смъртта на двамата. Освен може би Боб Станли. Моят господин Пембъртън.

При тази мисъл ме полазиха тръпки.

Върху надгробната плоча на господин Туининг не бяха изписани дати, сякаш който и да го бе погребал, е искал той да потъне в забвение. Дафи ни бе чела истории, в които самоубийците ги погребват

извън църковните дворове или на кръстопът, но аз почти не вярвах на подобни бабини деветини. И въпреки това се зачудих дали като Дракула господин Туининг не лежи под краката ми, загърнат с учителското си наметало.

Но робата, която открих на покрива на кулата — а сега беше в полицията — не е била негова. Татко съвсем ясно заяви, че господин Туининг е бил облечен с робата си, когато е скочил. Същото бе казал и Тоби Лонсдейл пред репортера от вестника.

Възможно ли е и двамата да са сгрешили? Татко все пак призна, че слънцето може да го е заслепило. Какво още ми каза?

Спомних си точните думи, с които описа застаналия на парапета господин Туининг: „Сякаш целият сияеше. Косата му приличаше на диск от кована мед на фона на изгряващото слънце — приличаше на светец от старинен ръкопис.“

Останалата част от истината ме връхлетя и ми прилоша. Всъщност Хорас Боунпени е бил на покрива. Хорас Боунпени с огненочервената си коса. Хорас Боунпени хамелеонът. Хорас Боунпени фокусникът.

Цялата история е била внимателно подготвена илюзия!

Госпожица Маунтджой имаше право. Той наистина е убил чичо й.

Боунпени и съучастникът му Боб Станли явно са го примамили на покрива на кулата, най-вероятно под предлог, че ще върнат откраднатата пощенска марка, която са скрили там.

Татко ми бе разказал за чудатите математически изчисления на Боунпени и за интереса му към архитектурата, поради което той е познавал много добре керемидите на покрива.

Когато господин Туининг е заплашил да ги издаде, те са го убили, вероятно като са го ударили с тухла по главата. Било е невъзможно полицията да открие, че смъртта е причинена от удар след подобно падане. И после са инсценирали самоубийството, планирали са хладнокръвно всяка стъпка. Сигурно дори са репетирали.

Господин Туининг наистина е паднал на павираната пътека, но Боунпени се е качил на кулата по изгрев-слънце с чужда роба и шапка и е извикал „Прощавайте“ на момчетата на двора. „Прощавайте!“ — дума, която говори за самоубийство.

След това Боунпени се е скрил зад парапета, а Станли е хвърлил тялото през отводнителния отвор в покрива. За заслепените от слънцето свидетели на земята е изглеждало, че старият човек е паднал отгоре. Това бе просто „Възкръсването на Чанг Фу“ само че в много по-голям мащаб — със заслепяването на зрителите и всичко останало.

Колко убедително са го изиграли само!

И през всичките тези години татко е вярвал, че неговото мълчание е накарало господин Туининг да се самоубие, че той е виновен за смъртта на стария учител! Какво ужасяващо бреме!

Цели трийсет години, докато аз не открих доказателството сред керемидите на Ансън Хаус, никой не бе подозирал, че всъщност става въпрос за убийство. И извършителите почти се бяха измъкнали.

Подпрях се на надгробната плоча на господин Туининг, за да запазя равновесие.

— Виждам, че си го открила — каза някой зад гърба ми и кръвта ми се смрази.

Обърнах се и се озовах лице в лице с Франк Пембъртън.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

В романите и филмите, когато се изправите лице в лице с убиец, първите му думи винаги са изпълнени със заплаха, а често са и цитати от Шекспир.

„Я виж ти, изсъсква по принцип злодеят. — Де се бавиш, мое цвете“ или „Твърде младите и твърде умните не доживяват до старини“.

Франк Пембъртън обаче не каза нищо подобно, напротив.

— Здравсти, Флавия — рече той с крива усмивка. — Радвам се да те видя.

Сърцето ми биеше лудо, вече усещах как лицето ми се зачервява и въпреки студените тръпки пламва като нагорещена скара.

В главата ми трескаво се въртеше само една мисъл: Не трябва да се издавам... не трябва да се издавам. Не бива да показвам, че знам, че той всъщност е Боб Станли.

— Здравейте — отвърнах аз и се надявах, че гласът ми не трепери. — Как беше гробницата?

Веднага разбрах, че заблуждавам единствено себе си. Пембъртън ме наблюдаваше както котка дебне канарче, когато са останали сами в къщата.

— Гробницата ли? А, да! Като сладкиш от бял мрамор — отвърна той. — Забележителна като бадемов марципан, само че по-голяма, естествено. — Реших да се преструвам, докато измисля някакъв план. — Предполагам, че издателят ви е останал доволен.

— Издателят ли? О, да. Старият...

— Куорингтън — подсказах му аз.

— Да, точно така. Куорингтън остана невероятно доволен.

Пембъртън — все още мислех за него като за Пембъртън — свали раницата си и започна да развързва кожените ремъци на папката си.

— Пфу, каква горещина.

Той свали сакото си, праметна го небрежно през рамо и посочи с палец към гроба на господин Туининг.

— Защо се интересуваш толкова от него?

— Бил е учител на баща ми.

— Аха! — Пембъртън седна и се облегна на надгробния камък толкова небрежно, сякаш беше Луис Карол, а аз бях Алиса и си правехме пикник край река Айсис.

Зачудих се какво ли точно знае. Оставих го той да направи първата стъпка, за да имам време да помисля.

Вече планирах бягството си. Ако хукнех да бягам, дали можех да му се изплъзна? Малко вероятно. Ако тръгнех към реката, той щеше да ме настигне, преди да съм изминала и половината разстояние. Ако се насочех към нивата на Малплаке, щеше да е по-трудно да намеря помощ дори отколкото ако тръгнех към Главната улица.

— Чух, че баща ти е запален филателист — каза Пембъртън изведнъж, загледан незаинтересовано към фермата.

— Наистина събира марки. Откъде знаете?

— Издателят ми, старият Куорингтън, случайно го спомена тази сутрин в Недър Итън. Иска да помоли баща ти да напише историята на някаква мистериозна пощенска марка, но не знае как точно да го попита. Тази тема ми е твърде неясна... не е по силите ми заради многобройните технически подробности. Надяваше се да поговори с теб.

Лъжеше и веднага го разбрах. Като изпечен лъжец веднага забелязах издайническите знаци, че някой не казва истината, още преди да е изрекъл цялата лъжа: даваше твърде много подробности, говореше привидно небрежно, вмъкваше въпроса в неангажиращ разговор.

— Струва си — добави той. — Старият Куорингтън е доста щедър, откакто се ожени за наследницата на милионерите Норууд, но не му споменавай, че съм ти казал. Баща ти едва ли ще се откаже от солидна сума. Сигурно излиза доста скъпо да се поддържа имение като Бъкшоу.

Това сипа сол в раната. Този сигурно ме вземаше за голяма глупачка.

— Татко е много зает тези дни. Но ще му предам.

— Ах, да. Смъртният случай, за който спомена... полицията и всичко останало. Сигурно е много досадно.

Щеше ли да прави нещо, или щяхме да седим и да клюкарстваме, докато се стъмни? Може би трябваше аз да поема инициативата. Така поне щях да го сваря неподготвен. Но как да подходя?

Спомних си един сестрински съвет, който веднъж Фели даде на Дафи и мен: „Ако някой мъж ви хване натясно, ритнете го на онова място и си плюйте на петите!“ Макар тогава съветът да ми се стори доста мъдър, проблемът беше, че не знаех кое точно е „онова място“. Трябваше да измисля нещо друго.

С върха на обувката си разрових пясъка — можех да грабна шепа от него и да я хвърля в очите му, преди да се е усетил какво става. Видях, че ме наблюдава.

После се изправи и изтупа дъното на панталоните си.

— Понякога хората правят необмислени неща и после съжеляват — каза той небрежно. Хорас Боунпени ли имаше предвид или себе си? Или пък ме предупреждаваше да не върша глупости?

— Видях те в „Грите патока“, да знаеш. Ти беше до входната врата и преглеждаше регистъра, когато таксито ми спря.

По дяволите! Значи все пак някой ме бе забелязал.

— Там работят мои приятели. Мери и Нед. Понякога наминавам да ги видя.

— И всеки път ли тършуваш из стаите на гостите?

Усетих как лицето ми пламва.

— Както и подозирах — продължи той. — Виж, Флавия, ще бъда честен с теб. Моят бизнес партньор носеше у себе си нещо, което не му принадлежеше. Беше мое. Знам със сигурност, че освен моя сътрудник само ти и дъщерята на ханджията сте влизали в стаята му. Знам и че Мери Стоукър няма причина да вземе въпросния предмет. Какво да си мисля тогава?

— За онази стара марка ли говорите?

Трябваше да действам прецизно като акробат, ходещ по въже, и се подготвих. Пембъртън веднага се успокои.

— Признаваш ли си? Още по-умна си, отколкото си мислех.

— Намерих я на пода под куфара. Сигурно е изпаднала от него. Помагах на Мери да почисти стаята. Тя беше забравила да свърши някои задачи, а баща ѝ понякога е...

— Разбирам. Откраднала си марката ми и си я занесла у дома.
Прехапах устни, сбърчих лице и потрих очи.

— Не съм я откраднала. Мислех, че някой я е изпуснал. Всъщност това не е съвсем вярно. Знаех, че я е изпуснал Хорас Боунпени и тъй като той беше мъртъв, реших, че вече не му трябва. Искях да я подаря на татко, за да престане да ми се сърди за вазата от „Тифани“, която счупих. Това е всичко.

Пембъртън подсвири.

— Ваза от „Тифани“?

— Стана случайно. Не биваше да играя тенис в къщата.

— Е, това решава проблема, нали? Дай ми марката и случаят приключва. Съгласна ли си?

Кимнах доволно.

— Ще изтичам до вкъщи да я взема.

Пембъртън избухна в подигравателен смях и се плесна по бедрото. След като се успокои, каза:

— Да знаеш, че си много добра... за възрастта си. Напомнящ ми на самия мен. Да изтичаш до вкъщи, за да я вземеш! Как пък не!

— Добре тогава. Ще ви кажа къде я скрих и можете сам да си я вземете. Аз ще чакам тук. Честна скаутска.

Направих с пръсти поздрава на момичетата скаути. Не му казах, че на практика вече не съм член на организацията, откакто ме изключиха, защото направих железен хидроксид, за да спечеля значката за домакинска работа. Явно никой не го бе грижа, че това е противоотрова срещу натравяне с арсеник.

Пембъртън погледна ръчния си часовник.

— Става късно. Нямам повече време за любезности.

Нещо в изражението му се промени — сякаш над лицето му се бе спуснала завеса. Внезапно ми стана студено.

Пембъртън ме сграбчи за китката. Аз извиках от болка. След няколко секунди разбрах, че ще извие ръката ми зад гърба. Оставих го да го направи.

— Скрих я в дрешника на татко в Бъкшоу — извиках. — В стаята има два часовника. Единият е голям и е поставен върху полицата над камината, а другият е по-малък и е на нощното шкафче. Марката е залепена за гърба на махалото на големия часовник.

И тогава се случи нещо ужасяващо — ужасяващо, но както щеше да се окаже, и прекрасно. Кихнах.

Почти бях забравила за настинката, която ме мъчеше цял ден. Забелязах, че както симптомите отслабват, когато спиш, така настинката често отслабва, когато си твърде зает с друго. А моята настинка внезапно се завърна с пълна сила.

Забравила за миг, че в нея е увит Отмъстителят от Ълстър, бръкнах в джоба си за носната кърпа. Пембъртън се стресна и сигурно си е помислил, че изненадващото ми движение означава, че се каня да бягам... или пък да го нападам.

Каквото и да си е помислил, докато вдигах кърпичката към носа си, още преди да съм я разгънала, той блъсна ръката ми светкавично, смачка памучния плат на топка и го натъпка заедно с марката в устата ми.

— Добре тогава. Ще я видим тази работа!

Той свали сакото от рамото си, разпери го като плащ на матадор и последното, което видях, преди да го метне върху главата ми, беше надгробната плоча на господин Туининг с думата „Прощавайте!“, издълбана в основата. Сбогом.

Около слепоочията ми нещо се стегна и предположих, че Пембъртън завързва сакото около главата ми с кожените ремъци от папката си.

Той ме преметна през рамо и ме понесе обратно към реката с лекотата, с която касапин носи говежди бут. Още ми се виеше свят, когато той ме пусна тежко да стъпя на крака.

С едната ръка ме стисна за врата, а с другата ме сграбчи за лакътя като с менгеме и ме бутна грубо да вървя пред него по пътеката.

— Просто слагай единия крак пред другия, докато не ти кажа да спреш.

Опитах се да извикам за помощ, но устата ми бе запушена с влажната носна кърпа. Успях само да изгрухтя.

Внезапно осъзнах, че досега никога не се бях страхувала толкова.

Докато се препъвах по пътеката, се молех някой да ни види. Ако някой ни забележеше, със сигурност щеше да извика, а дори с увита в сакото на Пембъртън глава щях да го чуя. Тогава можех да се отскубна от него и да хукна по посока на гласа. Но знаех, че ако избързам, мога да се прекаструя в реката и Пембъртън да ме остави да се удавя.

— Спри тук — каза той внезапно, след като изминахме по моя преценка около стотина метра. — Не мърдай.

Подчиних се.

Чух в ръцете му да издрънчава нещо метално, а миг по-късно със скърцане се отвори врата. Гаражът!

— Направи крачка в страни! Точно така, а сега три крачки напред. Спри.

Зад нас вратата се затвори с изскърцване като капак на ковчег.

— Изпразни си джобовете — нареди Пембъртън.

Имах само един джоб — този на жилетката. В него беше единствено ключът за кухненската врата в Бъкшоу. Татко настояваше всеки да си носи ключ в случай на някакво хипотетично бедствие и тъй като от време на време ни проверяваше, никога не излизах без него. Обърнах джоба си навън и чух как ключът удря дървения под, а после отскача настрана. След миг се приземи и издрънча върху цимент.

— По дяволите — каза Пембъртън.

Чудесно! Ключът беше паднал в канала. Сега Пембъртън трябваше да свали дъските, с които бе закрыта дупката, и да слезе долу. Ръцете ми все още бяха свободни — щях да сваля самото му от главата си, да изтичам до вратата, да извадя носната кърпа от устата си и да закрепя с цяло гърло, докато тичам към Главната улица.

Оказах се права. След миг чух звука от влаченето на тежки дъски по пода. Пембъртън сумтеше, докато разчистваше отвора на канала. Трябваше да внимавам накъде ще се затичам: при една погрешна стъпка щях да падна в дупката и да си счупя врата.

Не бях помръдвала, откакто влязохме през вратата, която, ако не се лъжех, се намираще зад гърба ми от другата страна на канала. Трябваше да се завъртя на сто и осемдесет градуса със завързани очи.

Или Пембъртън имаше способността да чете мисли, или бе доловил някакво незабележимо помръдване на главата ми. Преди да се усетя, той се озова до мен, завъртя ме десетина пъти сякаш щяхме да играем на жмичка и аз щях да гоня. Когато най-сетне спря, бях толкова замаяна, че едва стоях на краката си.

— Сега ще слезем — каза той. — Стъпвай внимателно.

Поклатих рязко глава и си помислих колко ли глупаво изглеждам, увита с туиденото му сако.

— Флавия, бъди послушна. Няма да те нараня, ако се държиш добре. Щом взема марката от Бъкшоу, ще изпратя някой да те освободи. Иначе...

Иначе какво?

— ... ще бъда принуден да направя нещо много неприятно.

В съзнанието ми изникна образът на Хорас Боунпени, който издъхва пред очите ми, и разбрах, че Пембъртън е напълно способен да изпълни заплахата си.

Той ме завлече за лакътя до място, което предположих, че е ръбът на канала.

— До долу има осем стъпала. Ще ги броя на глас. Не се тревожи, държа те.

Направих крачка напред.

— Едно — отброи Пембъртън, когато стъпих върху нещо твърдо. Спрях разтреперана.

— Хайде, лесно е... две... три, измина почти половината.

Протегнах дясната си ръка и напипах ръба на канала, който бе почти на нивото на рамото ми. Щом студеният въздух в канала обгърна коленете ми, ръката ми се разтрепери като суха клонка на зимен вятър. Гърлото ми се сви.

— Добре... четири... пет... остават още три.

Пембъртън слизаше бавно по стълбите зад мен. Зачудих се дали бих могла да го сграбча за ръката и да го бутна в канала. Ако имах късмет, той щеше да си счупи главата в цимента, а аз щях да се изкатеря по тялото му и да избягам.

Изведнъж Пембъртън застина, а пръстите му се впиха в ръката ми. Аз извиках приглушено и той разхлаби малко хватката си.

— Тихо! — изсъска сериозно.

Навън на „Кау Лейн“ паркираше камион, а двигателят ръмжеше на интервали. Някой идваше!

Пембъртън застана напълно неподвижно, а учестеното му дишане раздираше студената тишина в канала.

Тъй като главата ми бе увита със сакото му, чувах съвсем слабо гласовете отвън, последвани от отварянето на металната преграда на каросерията.

Незнайно защо се сетих за Фели. Тя би попитала защо не съм изкрещяла. Защо не съм дръпнала сакото от главата си и не съм

захапала Пембъртън по ръката? Щеше да ме разпита за всички подробности и независимо какво кажех, щеше да обори всеки аргумент като главния прокурор.

Истината беше, че ми бе трудно дори да дишам. Носната ми кърпа — грубо и голямо парче памучен плат — бе натъпкана така плътно в устата ми, че челюстите ме боляха. Налагаше се да дишам през носа, а дори и при най-дълбоко вдишване, успях да си набавя само толкова кислород, колкото да не припадна.

Ако се разкашлях, с мен щеше да е свършено — и от най-лекото налягане ми се завиваше свят. Освен това двама мъже пред камион с работещ двигател сигурно чуваха само шума от мотора. Освен ако не успееш да надам оглушителен писък, никой нямаше да ме чуе. Междувременно най-добре беше да си кротувам. Така щях да пестя силите си.

Някой тресна капака на каросерията. Затвориха се две врати и камионът потегли на първа предавка. Отново бяхме сами.

— Хайде, продължавай надолу. Остават още две стъпала.

Той ме оципа силно за ръката и аз плъзнах крак напред.

— Седем.

Спрях, разколебана да направя последната крачка, която щеше да ме отведе на дъното на канала.

— Има още едно, внимавай.

Сякаш помагаше на старица да пресече натоварена улица.

Направих още една крачка и се озовах до глезените в боклук. Чух как Пембъртън разравя с крак сметта. Той все още ме стискаше жестоко за ръката, но отпусна хватката, когато се наведе, за да вдигне нещо. Явно бе намерил ключа. Щом го бе видял, значи на дъното на канала все пак проникваше някаква светлина.

Светлина на дъното на канала. По някаква необяснима причина мисълта ме подсети за думите на инспектор Хюит, докато ме возеше към дома от окръжния участък в Хинли: „Коричката на пая нищо не е, ако сладко няма на дъното под нея.“

Опитвах се трескаво да проумея какво означава всичко това.

— Съжалявам, Флавия — каза внезапно Пембъртън и прекъсна мислите ми, — но ще трябва да те завържа.

Преди да успея да осмисля думите му, той изви дясната ми ръка зад гърба и завърза китките ми. С какво ме бе завързал? С

вратовръзката си ли?

Докато стягаше възела, притиснах пръстите на двете си ръце, така че да оформят арка, точно както бях направила и когато Фели и Дафи ме заключиха в дрешника последния път. Кога беше станало това? Май миналата сряда. Имах чувството, че оттогава е изминала цяла вечност.

Но Пембъртън не беше глупав. Веднага видя какво правя и без да продума притисна дланите ми с палец и показалец, докато малката ми спасителна арка не се сплеска болезнено. После стегна здраво връзката, китките ми се прилепиха плътно една в друга и направи стегнат троен възел.

Прокарах палец по възела и усетих, че платът е гладък. Тъкана коприна. Да, наистина беше използвал вратовръзката си. Нямаше почти никакъв шанс да се измъкна от такива окови!

Китките ми вече се потяха, а знаех, че от влагата коприната скоро щеше да се свие. Всъщност не точно: коприната, също като косата, е протеин и не се свива сама по себе си, но начинът, по който е изтъкана, може да я затегне безмилостно, щом се намокри. След известно време притокът на кръв към дланите ми ще спре, а след това...

— Седни — нареди Пембъртън и натисна раменете ми надолу...

И аз седнах.

Чух издрънчаването на катарамата на колана му, когато го свали, уви го около глезените ми и го стегна силно.

Той не продума повече. Обувките му стържеха върху цимента, докато се изкачваше по стълбите на канала, а после чух как влачи тежките дъски и покрива отвора.

След няколко секунди настъпи тишина. Той беше излязъл.

Седях сама в канала и единствено Пембъртън знаеше къде съм.

Щях да умра тук долу и когато накрая намереха трупа ми, щяха да ме натоварят в лъскава черна катафалка и да ме закарат в някоя влажна стара морга, където щяха да ме положат на маса от неръждаема стомана.

Първо щяха да отворят устата ми и да извадят подгизналата носна кърпа, а щом я разгърнеха на масичката край бледите ми останки, на пода щеше да падне оранжева марка — марката на краля. Щеше да е като в книга на Агата Кристи. Някой — може би дори

самата госпожа Кристи — щеше да напише криминален роман по случая.

Щях да съм мъртва, но щях да бъда на първата страница на „Нюз ъф дъ Уърлд“. Ако не бях толкова уплашена и изтощена, така задъхана и пронизвана от болка, щеше да ми се стори дори смешно.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Отвлечането никога не е точно такава, каквото си го представяте. На първо място, похитителят не ме преби, нямах дори драскотина. Не бях и крещяла: бях вървяла мълчаливо като агне на заколение.

Единственото оправдание, за което се сещам, е, че бях впрегнала всичките си сили в размисъл и не остана какво да захранва мускулите. Когато действително ви се случи нещо подобно, глупостите, които веднага започват да ви минават през ум, са удивителни.

Спомних си например за твърдението на Максимилиан, че на Нормандските острови вдигаш тревога само като изкрещиш: „Haroо! Haroo, mon Prince! On me fait tort!“.

Лесно на пръв поглед, но изключително трудно, когато устата ти е запушена с носна кърпа, а главата — увита в туидено сако, вонящо на пот и помада.

Освен това, в наши дни в Англия се наблюдава значителен недостиг на принцове. Единственият, за когото се сетих, беше съпругът на принцеса Елизабет — принц Филип и техния невръстен син принц Чарлс.

Това означаваше, че на практика трябва да се оправям сама.

Какво би направила Мари Ан Лавоазие? Или пък съпругът ѝ Антоан?

Положението, в което се намирах в момента, ми напомни силно за брата на Мари Ан, когото увили в намазнена коприна и го оставили да диша през сламка. Знаех обаче, че почти няма вероятност някой да нахълта в гаража и да ме завлече пред съда. В Бишъпс Лейси нямаше гилотина, но пък тук не ставах и чудеса.

Размислите за Мари Ан и обреченото ѝ семейство ме потискаха твърде много. Трябваше да потърся вдъхновение от други велики химици.

Какво биха направили например Роберт Бунзен или Хенри Кавендиш, ако се окажеха завързани и със запушени усти на дъното на канал в гараж за автомобили?

Изненадах се колко бързо ми хрумна отговорът: щяха да направят инвентаризация.

Много добре, щях да направя инвентаризация.

Намирах се на дъното на канал, дълбок два метра, чиито размери притеснително се доближаваха до размерите на гроб. Ръцете и краката ми бяха вързани и щеше да ми е трудно да опипам какво има около мен. Тъй като главата ми бе увита в сакото на Пембъртън — а несъмнено той бе завързал здраво ръкавите — не виждах нищо. Не чувах и много добре заради дебелия плат. Обонянието ми беше притъпено от носната кърпа, натъпкана в устата ми.

Дишах трудно, защото носът ми бе частично покрит и при най-малкото усилие изразходвах оскъдния кислород, който достигаше до дробовете ми. Трябваше да седя тихо.

Сетивото, което като че ли се бе изострило, беше осезанието ми и въпреки че главата ми бе увита, миризмата на канала ме блъскаше с пълна сила в ноздрите. На дъното се носеше киселата миризма на пръст, стояла дълги години под човешка сграда: горчивият мирис на неща, за които бе по-добре да не мисля. Върху него се бяха наслоили сладникавият аромат на старо моторно масло, острият дъх на застоял въглероден оксид, гума и може би лекият повеи на озон от отдавна изгорели автомобилни свещи.

Усещаше се и следа от амоняк, която долових и по-рано. Госпожица Маунтджой спомена, че има плъхове и нямаше да се изненадам, ако те се бяха навъдили в тези занемарени сгради по брега на реката.

Най-много обаче ме тревожеше мирисът на газ от канализация: противна смесица от метан, водороден сулфид, серен диоксид и азотни оксиди — миризмата на разложение, миризмата на тръба, идваща от брега на реката, чийто отвор се намираше в канала, в който бях завързана.

Потреперих при мисълта какви ли твари пълзяха в подобни тръби. Реших, че е най-добре да не развихрям въображението си и да продължа с анализа на канала.

Почти бях забравила, че седя. Заповедта на Пембъртън да седна и натискът му върху раменете ми бяха толкова изненадващи, че не обърнах внимание върху какво сядам. Сега усетих какво има под мен: нещо плоско, твърдо и стабилно. Размърдах дупето си и долових, че

нещото поддаде съвсем лекичко, както и звук от скърцане на дърво. Помислих си, че сигурно е голям сандък или нещо подобно. Дали Пембъртън го бе оставил тук, преди да ме залови край църквата?

Тогава осъзнах, че съм страшно гладна. Не бях яла нищо от няколкото залъка на закуска, а се сетих, че и Пембъртън ни бе прекъснал с появата си на прозореца. Сега, когато стомахът ми къркореше недоволено, ми се прииска да бях обърнала повече внимание на препечената филийка и овесената каша.

Освен това бях уморена. Не просто уморена, а напълно изтощена. Не бях спала добре, а остатъчните симптоми на настинката ми още повече ми пречеха да дишам.

Успокой се, Флавия. Мисли ясно. Пембъртън скоро ще стигне в Бъкшоу.

Разчитах, че когато влезе в къщата, за да вземе Отмъстителя от Ълстър, ще се натъкне на Догър, който ще го спре.

Добрият стар Догър! Как ми липсваше. Той бе като една голяма неизвестна, с която живеехме под един покрив, а аз никога не се бях сещала да го попитам за миналото му. Ако успеех да се измъкна от този ад, си обещах при първа възможност да го заведа на пикник. Щяхме да отидем с лодка до руините, където щях да му поднеса бульон и хляб и да изкопча от него всички страховити подробности. Догър щеше да е толкова облекчен, че съм се измъкнала, че нямаше да се осмели да ми откаже.

Добрият човек се бе престорил, че той е убил Хорас Боунпени, макар и при един от пристъпите си, за да защити татко. Убедена бях в това. Нали Догър беше с мен в коридора пред кабинета на татко? Нали чу кавгата преди смъртта на Боунпени?

Да, каквото и да станеше, той щеше да се погрижи. Догър бе абсолютно предан на баща ми — и на мен. Предан до гроб.

Точно така. Догър щеше да спре Пембъртън и точка по въпроса.

Или пък не?

Ами ако Пембъртън успееше да влезе в Бъкшоу и да се добере до кабинета на татко? Ами ако спреше часовника на камината, бръкнеше зад махалото и откриеше, че там има само едно пробито Черно пени? Какво щеше да направи тогава?

Отговорът бе съвсем прост — щеше да се върне в гаража и да ме подложи на мъчения.

Едно обаче беше сигурно: трябваше да избягам, преди да е дошъл отново. Нямах време за губене.

Коленете ми изпукаха като сухи клонки, докато с мъка се изправих на крака.

Първото и най-важно нещо бе да проуча канала — да разбере всичко възможно за него и да потърся нещо, което да ми помогне да избягам. Със завързаните ръце зад гърба си можех само да тръгна бавно покрай бетонната стена, да се облягам на нея и с пръсти да опипам всеки сантиметър от повърхността ѝ. С малко късмет щях да открия някоя остра издатина, която да ми помогне да освободя ръцете си.

Краката ми бяха завързани толкова стегнато, че кокалчетата на глезените ми се притискаха плътно едно в друго и трябваше да се придвижвам на подскоци. При всяко движение под краката ми шумоляха стари вестници.

Когато стигнах по моя преценка до другия край на канала, усетих в краката си студено течение, като че ли малко над пода имаше отвор. Обърнах се с лице към стената и се опитах да го открия с пръстите на крака си, но глезените ми бяха твърде стегнато завързани. При всяко движение имаше опасност да падна по лице.

Усещах как гранясалата мръсотия от стените полепва по ръцете ми — само от миризмата ми се завиваше свят.

Замислих се дали да не опитам да се покатеря върху дървения сандък. Така главата ми щеше да се покаже над нивото на канала, а някъде по-високо на стената може би имаше кука, поставка за инструменти или лампа.

Но първо трябваше да се върна до сандъка.

Тъй като бях вързана, това ми отне повече време, отколкото очаквах. Знаех обаче, че рано или късно краката ми ще се блъснат в него и щях да се върна на мястото, откъдето започнах огледа на канала.

Десет минути по-късно, задъхана като ловджийско куче, все още не бях намерила сандъка. Дали го подминах? Дали да се върна по същия път, по който дойдох?

Може би той се намираше в центъра на канала, а аз описвах с подскоци правоъгълници около него. Доколкото си спомнях формата на канала от първото си идване в гаража — макар тогава да бе покрит с

дъски и да не бях надниквала в него — ми изглеждаш дълъг около два метра и половина и широк около метър и осемдесет.

С вързаните си глезени подскачах на не повече от петнайсет сантиметра във всяка посока: да речем, че каналът бе дванайсет на шестнайсет подскока. Следователно с опрян в стената гръб щях да се намирам на шест до осем подскока от центъра на канала.

Вече бях много уморена. Скачах като скакалец в буркан от сладко и не стигах доникъде. И когато се канех да се откажа, ударих крака си в сандъка. Седнах на него, за да си поема дъх.

След малко започнах да извъртам рамене надясно. Когато се извъртях наляво, рамото ми докосна бетон. Имаше надежда! Сандъкът бе опрян в стената или поне беше съвсем близо до нея. Ако успееш някак си да се изкатери върху него, може би щях да се измъкна през ръба като морски лъв в аквариум. Щом излезех от канала, имаше много по-голяма вероятност да открия някаква кука или остра издатина, с чиято помощ да смъкна сакото на Пембъртън от главата си. След това поне щях да виждам какво става. Щях да освободя ръцете си, а после и краката си. На теория всичко изглеждаше съвсем просто.

Изключително внимателно се завъртях на деветдесет градуса, така че да застана с гръб към стената. Плъзнах дупе до задния край на сандъка и вдигнах колене, така че да докоснат брадичката ми.

Капакът имаше леко задигнат ръб и успях да застопоря пети в него. После бавно и много внимателно започнах да изправям крака и да плъзгам гърба си сантиметър по сантиметър нагоре по стената.

Със стената и сандъка образувахме правоъгълен триъгълник — стената и сандъкът бяха катетите, а аз — треперещата хипотенуза.

Внезапен спазъм прониза мускулите на прасците ми и едва не извиках. Ако позволих на болката да ме сломи, щях да падна от сандъка и най-вероятно да си счупя крак или ръка. Стиснах зъби и изчаках болката да отmine, като прехапах бузата си толкова жестоко, че почти веднага вкусих солената си топла кръв.

Казах си да се успокоя, че има много по-лоши неща от това. Само дето наум не ми идваше нито едно.

Не знам колко време стоях така разтреперана, но ми се стори като цяла вечност. Бях подгизнала от пот, а отнякъде нахлуваше хладен въздух. Усещах течението да гали голите ми крака.

След много мъки поне успях да застана изправена на сандъка. Прокарах пръсти, доколкото можах по стената, но тя бе влудяващо гладка.

Тромаво като слон, играещ балет, се завъртях на сто и осемдесет градуса, докато не прецених, че съм с лице към стената. Наведох се напред и докоснах — или поне така ми се стори — ръба на канала с брадичка. Но тъй като главата ми бе увита в сакото на Пембъртън нямаше как да съм сигурна.

Нямаше как да изляза, поне от това място. Бях като хамстер, покатерил се на върха на стълба в клетката си, който установява, че може да продължи единствено назад. Но хамстерите сигурно знаеха до дъното на малките си душички, че бягството е безсмислено. Само ние, хората, бяхме неспособни да признаем, че сме безпомощни.

Клекнах бавно и застанах на колене върху капака на сандъка. Слизането поне беше по-лесно от изкачването и въпреки грубото, пълно с тресчици дърво и притеснително тънкия метален ръб, обрамчващ капака, успях да застана на колене. След това се извъртях настрани, седнах, спуснах крака през ръба и докоснах пода с тях.

Освен ако не успеех да намеря отвора, през който влизаше въздух, единственият път за бягство бе нагоре. Ако наистина тръба водеше към реката, дали диаметърът ѝ щеше да е достатъчно голям, за да пропълзя през нея? А дори и да бе достатъчно голяма, дали нямаше да е задръстена, или щях изведнъж да блъсна лице — като гигантски сляп червей — в нещо гнусно в непрогледния мрак и да остана заклещена в тръбата, без да мога да мръдна нито напред, нито назад?

Дали някой археолог от бъдещето нямаше да се натъкне на костите ми? Можеше дори да ме изложат в стъклена витрина в Британския музей, където да ме зяпат тълпи хора. Трескаво обмислях предимствата и недостатъците на плана си.

Но я чакай малко! Бях забравила за стълбите в дъното на канала! Можех да седна на най-долното стъпало и да се изкачвам с гръб. Щом стигнех до най-горното, щях с рамене да повдигна дъските, покриващи канала. Защо не се бях сетила по-рано? Защо не ми бе хрумнало, преди да се изтощя докрай?

И тогава нещо обгърна съзнанието ми като възглавница. Преди да осъзная, че съм напълно изтощена, преди да успея да се съпротивлявам, бях сломена. Усетих как падам на пода сред

шумолящите хартии: хартии, които въпреки студения въздух от невидимия отвор ми се сториха изненадващо топли.

Наместих се леко, сякаш да си направя гнездо сред тях, свих колене към брадичката си и моментално заспах.

Сънувах, че Дафи изнася пантомима за Коледа. Големият вестибюл на Бъкшоу бе преобразен в изискана зала на виенски театър с червена кадифена завеса и огромен кристален полилей, в който проблясваха пламъците на стотици свещи.

Аз, Догър, Фели и госпожа Малит седяхме един до друг на ред от столове, а близо до нас на резбована дървена пейка татко се занимаваше с марките си.

Пиесата беше „Ромео и Жулиета“, а Дафи, със забележителна артистична ловкост играеше всички роли. В един миг бе Жулиета на балкона (площадката на западното стълбище), а в следващия, след като бе изчезнала само за миг, се появи долу на сцената като Ромео.

Летеше ли летеше ту горе, ту долу и късаше сърцата ни с нежните любовни слова.

От време на време Догър вдигаше показалец пред устните си, измъкваше се тихичко от стаята; след малко се връщаше с боядисана количка, препълнена с пощенски марки, и ги изсипваше в краката на татко. Татко, който бе зает да реже марките на половина с ножичката за нокти на Хариет, промърморваше, без дори да вдига глава, и продължаваше с работата си.

Госпожа Малит се смееше в захлас на дойката на Жулиета, която се червеше и ни хвърляше погледи, сякаш в думите ѝ имаше скрито послание, което само тя разбираше. Госпожа Малит избърса зачервеното си лице с носна кърпа на точици, после я нави, смачка я на топка и я натика в устата си, за да спре истеричния си смях.

Сега Дафи (в ролята на Меркуцио) описваше как действа Маб, кралицата на феите:

*По устни на моми — и те бълнуват
целувки цяла нощ (и туй не стига,
но пришки им издува Маб, задето са*

лакоми за сладки).^[1]

Погледнах крадешком към Фели, която въпреки че устните ѝ приличаха на разложена риба, бе привлякла вниманието на Нед, седнал зад нея и наведен над рамото ѝ с издадени напред устни в очакване на целувка. Но всеки път, когато Дафи слезеше от балкона на сцената в ролята на Ромео (макар с тънките си изрисувани мустачки да приличаше повече на Дейвид Нивън във „Въпрос на живот и смърт“, отколкото на благородник от рода Монтеки), Нед скачаше на крака, ръкопляскаше силно и изсвирваше пронизително веднъж два пъти, докато Фели незаинтересована лапаше ментови бонбони и ахна внезапно, когато Ромео нахълта в мраморната гробница на Жулиета:

*Защото Жулиета спи под него
и нейното присъствие излъчва
сияния такива, че превръща
и гроба мрачен в празничен чертог!*

Събудих се. Проклятие! Нещо пълзеше по краката ми — нещо влажно и космато.

Опитах се да извикам „Догър!“, но устата ми бе запушена с нещо мокро. Челюстите ме боляха, а главата ми пулсираше така, сякаш ме бяха довели от дръвника.

Ритнах с двата си крака и косматото нещо тупна сред хартиите с ядосано цвърчене.

Воден плъх. Каналът сигурно гъмжеше от тях. Дали ме бяха гризали, докато спях? Потръпнах само от мисълта.

Надигнах се и се облегнах на стената с прибрани към брадичката колене. Беше прекалено да очаквам, че плъховете ще изгризат каишите, с които бях вързана, като в приказките. По-скоро щяха да изгризат кокалчетата на глезените ми до костта, а аз нямаше да мога да им попреча.

Стегни се, Флавия. Не позволявай на въображението си да се развихря.

На няколко пъти в миналото, докато работех в лабораторията си или лежах вечер в леглото, неочаквано ми хрумваше мисълта „Сега си насаме с Флавия де Лус“, което понякога ме плашеше, а друг път — не. Сега тази мисъл ми се стори доста страшна.

Звукът от пълзенето бе съвсем реален. Нещо шаваше из вестниците в ъгъла на канала. Когато помръднеш крака или глава, звуците спираха за миг, а после започваха отново.

Колко дълго бях спала? Часове или минути? Навън още ли бе светло или вече се бе стъмнило?

Спомних си, че библиотеката ще е затворена чак до вторник сутринта, а днес беше понеделник. Можех да остана тук доста дълго.

Някой, естествено, щеше да съобщи, че съм изчезнала — най-вероятно Догър. Прекалено ли бе да се надявам, че той ще попречи на Пембъртън да влезе в Бъкшоу? Но дори да го хванат, дали Пембъртън щеше да каже къде ме е скрил?

Ръцете и краката ми вече изтръпваха и се сетих за стария Ърни Форбс, чиито внуци го тикаха по Главната улица в малко ремарке на колелца. Ърни беше изгубил едната си ръка и двата си крака заради гангрена по време на войната, а Фели веднъж ми каза, че трябвало да...

Стига Флавия! Престани да се самосъжаляваш!

Мисли си за нещо друго. За каквото и да било друго.

Мисли си например как да си отмъстиш.

---

[1] Превод Валери Петров. — Бел.прев. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Понякога — особено, когато съм затворена някъде — мислите ми, като на герой от разказ на Стивън Лийкок, имаха навика да препускат безразборно.

Срамувам се да призная какви неща ми минаха през ум в началото. Повечето бяха свързани с отрови, няколко с кухненски прибора, но във всички присъстваше Франк Пембъртън.

Припомних си първата ни среща в „Тринайсетте патока“. Бях видяла таксито му да спира пред входа и бях чула как Тъли Стоукър крещи на Мери, че господин Пембъртън е подранил, но не бях видяла самия него. Срещнах го лично чак в неделя на острова при руините.

Макар да имаше някои странни неща във внезапната му поява в Бъкшоу, на практика не бях имала време да ги обмисля.

На първо място той беше пристигнал в Бишъпс Лейси часове след като Хорас Боунпени издъхна пред очите ми. Но дали наистина бе пристигнал тогава?

Когато го зърнах да стои на брега на езерото, се изненадах. Но защо? Бъкшоу беше моят дом. Бях родена там и бях прекарала целия си живот в имението. Какво толкова можеше да ме изненада у един мъж, застанала на брега на изкуствено езеро?

Усещах, че някъде в подсъзнанието ми отговорът на въпроса се надига. Реших да не се съсредоточавам направо върху него, а да си мисля за нещо друго... или поне да се преструвам, че го правя.

През онзи ден валя, всъщност тъкмо бе започнало да вали. Седях на стъпалата на малкия храм, вдигнах глава, погледнах към отсрещния бряг на юг, по-точно на югоизток. Защо, за Бога, той бе дошъл от онази посока?

Това беше въпрос, чийто отговор съм знаела през цялото време.

Бишъпс Лейси се намираще на североизток от Бъкшоу. От портата Мълфорд в началото на алеята с кестените пътят криволичеше плавно, но водеше почти без отклонение до селото. И въпреки това Пембъртън беше дошъл от посоката, в която се намираще Додингли

на около шест километра през нивите. Зачудих се защо е решил да мине именно по онзи път. Вариантите ми се сториха малко и бързо си съставих списък наум:

1. Ако (както подозирах) Пембъртън бе убил Хорас Боунпени, дали се беше върнал на местопрестъплението, както твърдяха, че правят убийците? Възможно ли бе да е забравил нещо? Например оръжието на убийството? Дали се бе върнал в Бъкшоу, за да си го вземе?

2. Тъй като вече е бил в Бъкшоу предишната нощ, е знаел за пътя през нивите и е тръгнал по него, за да остане незабелязан. (Вж. 1 по-горе).

Ами ако в петък, нощта на убийството, Пембъртън, убеден, че Боунпени носи Отмъстителите от Ълстър, го е проследил от Бишъпс Лейси до Бъкшоу и го е убил там?

Я чакай, Флавия. Не бързай толкова. Задръж.

В такъв случай защо Пембъртън просто не е причакал жертвата си скрит в някой от усамотените живи плетове, които обрамчваха почти всяка улица в тази част на Англия?

Отговорът просветна пред очите ми като червен неонов надпис на площад „Пикадили“ — защото е искал да обвинят татко за убийството!

Задължително е трябвало да убие Боунпени в Бъкшоу!

Разбира се! Тъй като татко на практика живееше като отшелник, почти със сигурност е знаел, че ще си е вкъщи. Убийствата — или поне онези, при които убиецът възнамеряваше да се изплъзне от правосъдието — трябваше да бъдат планирани предварително, а често и до последната подробност. Ясно беше, че за престъпление, свързано с марки, трябваше да натопят филателист. Щом татко нямаше как да бъде закаран до местопрестъплението, то трябваше местопрестъплението да дойде при татко.

Както и стана.

Макар да бях формулирала тази последователност на събитията — или поне част от тях — още преди часове, чак накрая, вече

принудена да остана насаме с Флавия де Лус, успях да наредя всички парченца от пъзела.

Флавия, много се гордея с теб! Мари Ан Лавоазие също щеше да се гордее с теб.

Ето какво се бе случило. Пембъртън е проследил Боунпени до Додингсли, може би го е следил още от Ставангер. Татко ги е видял и двамата на изложението в Лондон само няколко месеца по-рано — доказателство, че никой от тях не е живеел за постоянно в чужбина.

Вероятно са планирали заедно да изнудват баща ми. Както преди години са планирали убийството на господин Туининг. Но Пембъртън е имал и друг план.

След като се е уверил, че Боунпени пътува към Бишъпс Лейси (че къде другаде да ходи?), той е слязъл от влака в Додингсли и се е регистрирал във „Веселият кочияш“. Това го доказах. После, в нощта на убийството, е трябвало само да прекоси нивите до Бишъпс Лейси.

Там е изчакал Боунпени да излезе от странноприемницата и да тръгне пеша към Бъкшоу. Докато нищо неподозиращият Боунпени го нямало, Пембъртън необезпокояван е претърсил стаята му в „Тринайсетте патока“ — включително и куфара — но не открил нищо. Естествено, не му е и минало през ум да потърси под пътническите стикери.

Сигурно страшно се е ядосал.

Измъкнал се е незабелязано от странноприемницата (най-вероятно по стръмното задно стълбище), проследил е пеша жертвата си до Бъкшоу, където навярно са се скарали в градината. Но защо не ги бях чула?

След половин час си е тръгнал и е оставил умиращия Боунпени в градината, след като претършувал джобовете и портфейла му. Но не открил Отмъстителите от Ълстър: Боунпени не носел марките със себе си.

Пембъртън е извършил престъплението и просто се е стопил в нощта през нивите към „Веселият кочияш“ в Додингсли. На следващата сутрин пристигна с голяма шумотевица с такси пред входа на „Тринайсетте патока“, сякаш току-що е дошъл с влака от Лондон. Наложило се е пак да претърси стаята. Рисковано, но не е имал друг избор. Марките е трябвало да са скрити там.

Подозирах от известно време част от последователността на събитията и макар още да не бях сглобила останалите факти, вече се бях уверила, че Пембъртън е бил в Додингсли, след разговора си по телефона с господин Клийвър, съдържателя на „Веселият кочияш“.

Сега, като се замислех, целият случай изглеждаше сравнително прост.

Прекъснах за момент размишленията и се заслушах в дишането си. Дишах бавно и равномерно, докато седях, опряла глава върху коленете си, които продължавах да притискам към брадичката си.

В този миг се сетих за нещо, което татко ни бе казвал: че Наполеон нарекъл веднъж англичаните „нация от магазинери“. Много си сбъркал, Наполеон!

След като съвсем наскоро излязохме от война, в която над главите ни нощем се изсипваха тонове тротил, ние бяхме народ от оцелели и аз, Флавия Сабина де Лус, бях жив пример за това.

После промърморих част от дваисет и трети псалм, за да се застраховам. За всеки случай.

А сега, обратно към убийството.

Пред очите ми отново изникна лицето на умиращия Хорас Боунпени, който отваряше и затваряше уста като риба на сухо. Последната му дума „Прощавайте“ се бе изплъзнала от устните му право в носа ми. Заля ме като вълна въглероден тетрахлорид.

Нямаше никакво съмнение, че беше въглероден тетрахлорид — едно от най-интересните химични съединения.

Един химик никога не би сбъркал сладникавата му, макар и краткотрайна, миризма. Напомняше на хлороформа, използван за упойка при операции.

В молекулата на въглеродния тетрахлорид (едно от многобройните му наименования) четири атома хлор обикалят хванати за ръце около един атом въглерод. Веществото е мощен инсектицид и все още се използва понякога при особено упорити случаи на заразяване с анкилостома — онези незабележими миниатюрни паразити, които пият кръв в мрака на червата на хора и животни.

Но по-важното в случая бе, че филателистите използват въглеродния тетрахлорид, за да оцветят почти невидимите водни печати на марките. А татко държеше няколко бутилки с това вещество в кабинета си.

Припомних си как изглеждаше стаята на Боунпени в „Тринайсетте патока“. Колко глупаво от моя страна да си помисля, че се е отровил с пая! Все пак това не беше приказка на братя Грим, а историята на Флавия де Лус.

Тестото на пая беше просто една хрупкава обвивка. Преди да тръгне от Норвегия, Боунпени е извадил плънката и е сложил вътре бекасината, с която възнамерявал да тормози татко. Така е внесъл незабелязано мъртвата птица в Англия.

По-важното обаче беше не какво намерих, а какво не бях намерила в стаята му — единственият предмет, който липсваше от кожения несесер с принадлежностите на болния от диабет Боунпени: спринцовката.

Пембъртън я е намерил и я е прибрал, докато е тършувал из стаята му преди убийството. Бях сигурна в това.

Двамата са били съучастници и Пембъртън е знаел най-добре, че без лекарството и спринцовката Боунпени ще умре.

Дори Пембъртън да беше планирал да се отърве по различен начин от жертвата си — например като го удари с камък в главата или го удуши с жилава върбова клонка, — спринцовката в куфара на Боунпени е била като дар от Бога. От самата мисъл как точно го е убил ме побиха тръпки.

Представих си как двамата се борят под лунна светлина. Боунпени беше висок, но не и мускулест. Пембъртън сигурно го е повалил както пума елен.

Пембъртън е извадил спринцовката и я е забил в тила на Боунпени в основата на мозъка. Просто ей така. След не повече от секунда веществото е подействало. Бях убедена, че така е умрял Хорас Боунпени.

Ако беше поел веществото през устата — а щеше да е почти невъзможно Пембъртън да го насили да го преглътне, — щеше да е необходимо много по-голямо количество отрова. Количество, което Боунпени щеше веднага да повърне.

Докато пет кубични сантиметра, инжектирани в основата на мозъка, щяха да убият дори вол.

Изпаренията на въглеродния тетрахлорид с характерния си мирис са се разпространили бързо до устата и носната кухина, където

ги надуших. Но докато пристигнат инспектор Хюит и полицаите, веществото се бе изпарило безследно.

Престъплението беше почти съвършено. Всъщност наистина щеше да е съвършено, ако аз не бях слязла в градината.

Досега не се бях замисляла за това. Дали животът ми бе единственото, което делеше Франк Пембъртън от свободата?

Чух стържещ звук.

Не можех да определя от коя посока идва. Завъртях глава и шумът спря веднага. Настъпилата тишина продължи около минута. Напрягах уши, но долавях само шума от собственото си дишане, което, както забелязах, бе учестено и накъсано.

Ето го пак! Сякаш някой влачеше парче дърво влудяващо бавно по грапава повърхност.

Опитах се да извикам „Има ли някой?“, но твърдата топка в устата ми сведе думите ми до приглушено мучене. От усилието челюстите ме заболяха така, сякаш някой бе забил дърводелски пирони от двете страни на главата ми.

Реших, че е по-добре да слушам. Плъховете не можеха да местят дъски и освен ако не се заблуждавах жестоко, вече не бях сама в гаража.

Започнах да извивам бавно глава на едната и на другата страна като змия, за да се възползвам от отличния си слух, но плътната материя, увита около главата ми, пропускаше само най-силните звуци.

Стържещите звуци обаче не бяха и на половина толкова притеснителни, колкото тишината между тях. Каквото и да имаше в канала, то се опитваше да остане незабелязано. А дали не пазеше тишина, за да ме изнерви?

Чу се изскърцване, а после тихо тропване, сякаш камъче падна върху по-голям камък.

Бавно като разлистващо се цвете протегнах крака напред, ала когато не докоснах нищо, ги прибрах обратно към брадичката си. Реших, че е по-добре да стоя свита, за да представлявам по-малка мишена.

За миг съсредоточих внимание върху дланите си, които още бяха завързани зад гърба ми. Може пък да бе станало чудо — коприната да се бе разтегнала и разхлабила, но нямах този късмет. Дори с изтръпналите си пръсти усетих, че връзката се е стегнала още повече.

Не ми остана надежда, че ще се измъкна. Наистина щях да умра тук долу.

И на кого щях да липсвам?

На никого.

След благоприличен период на траур татко отново щеше да се върне към марките си, Дафни щеше да свали поредния кашон книги от библиотеката в Бъкшоу, а Офелия щеше да открие нов нюанс червило. И скоро след това — болезнено скоро — всичко щеше да продължи така, сякаш не бях съществувала.

Никой не ме обичаше, това бе ясно. Хариет може и да ме е обичала, когато съм била бебе, но тя беше мъртва.

И тогава за мой ужас се разплаках.

Отвратих се от себе си. Борех се срещу насълзяването на очите, откакто се помня и въпреки че сега бяха вързани, пред погледа ми изникна добро лице, което бях забравила в нещастията си. Лицето на Догър.

Той щеше да е неутешим, ако загинех!

Вземи се в ръце, Флавия... това е просто една дупка. Каква беше онази история за някакъв кладенец, която Дафи ни четеше? Онзи разказ на Едгар Алън По? Онзи за махалото?

Не! Не смеех да си помисля за разказа. Нямаше да мисля за него!

Сетих се за Черната яма в Калкута — тъмницата, в която губернаторът на Бенгал бе наблъскал сто четирийсет и шест британски войници в килия за трима души.

Колко от тях бяха оцелели след първата нощ в задушаващата фурна? Спомних си, че бяха двайсет и трима, а на сутринта били напълно полудели — всички до един.

Не! Не, Флавия!

Мислите ми кипяха като водовъртеж... въртяха се... въртяха се. Поех си дълбоко въздух, за да се успокоя, и ноздрите ми се изпълниха с мириса на метан. Разбира се!

Тръбата, водеща към брега на реката бе пълна с метан. Само трябваше някак да се подпали и за последвалата експлозия щеше да се говори с години.

Щях да намеря края на тръбата и да я изритам. Ако имах късмет, от пироните в подметките на обувките ми щеше да хвъркне искра, метанът щеше да избухне и всичко щеше да приключи.

Единственият недостатък на плана беше, че аз щях да стоя в края на тръбата, когато станеше експлозията. Щях да отхвъркна, сякаш са ме изстреляли с оръдие.

По дяволите, оръдието! Нямах да стоя и да чакам да умра в този вонящ канал, без да се съпротивлявам.

Събрах всяка нищожна частица останала ми сила, притиснах пети в пода и се изтласках нагоре по стената, докато не станах. Отне ми повече време, отколкото очаквах, но най-накрая, макар и разтреперана, се изправих.

Нямах повече време за размишления. Щях да намеря откъде мирише на метан или да умра, докато се опитвам.

Когато скочих колебливо в посоката, в която си мислех, че е тръбата, смразяващ глас прошепна в ухото ми:

— А сега е ред на Флавия.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

Беше Пембъртън и когато чух гласа му, сърцето ми едва не спря. Какво имаше предвид, като каза „А сега е ред на Флавия“? Нима вече беше сторил нещо ужасно на Дафи или на Фели... или на Догър?

Преди дори да си представя какво може да е извършил, той ме сграбчи за лакътя и заби палец в мускулите ми както по-рано. Опитах се да извикам, но от устата ми не излезе нито звук. Помислих, че ще повърна.

Започнах бясно да клатя глава, но ми се стори, че мина цяла вечност, преди да ме пусне.

— Първо обаче Франк и Флавия ще си поговорят — каза Пембъртън с любезен и небрежен тон, сякаш се разхождахме в парка, и в този миг разбрах, че съм сама с побъркан човек в моя собствен вариант на тъмницата в Калкута.

— Сега ще сваля сакото от главата ти, разбираш ли ме?

Стоях напълно неподвижна от вцепенение.

— Чуй ме внимателно, Флавия. Ако не правиш, каквото ти кажа, ще те убия. Това е. Разбра ли ме?

Кимнах лекичко.

— Добре. А сега не мърдай.

Усещах как Пембъртън дърпа грубо възлите, с които бе завързал сакото, и веднага след това коприненият хастар се плъзна по лицето ми и падна.

Лъчът на фенерчето ме блъсна като удар с чук и ме заслепи.

Свих се от шока. Пред очите ми прелитаха звездички и петна. Толкова дълго бях стояла на тъмно, че дори светлината от клечка кибрит щеше да ме заслепи, а Пембъртън умишлено бе насочил мощно фенерче право в очите ми.

Тъй като не можех да скрия лице с ръце, успях само да извъртя глава настрани, да затворя очи и да изчакам гаденето да премине.

— Боли, нали? — каза той. — Но това не е нищо в сравнение с болката, която ще изпиташ, ако ме излъжеш отново.

Отворих смъдящите си очи и се опитах да фокусирам с поглед тъмния ъгъл на канала.

— Погледни ме! — заповяда Пембъртън.

Обърна глава и примижах, при което по лицето ми сигурно се бе изписало ужасяващо изражение. Виждах само мъжа зад кръглия лъч на фенерчето, чиято ослепителна светлина прогаряше мозъка ми като гигантския бял слънчев диск в пустинята.

Пембъртън бавно насочи ослепителния лъч към пода. Някъде там зад светлината той представляваше само глас в мрака.

— Излъга ме.

Опитах се да свия рамене.

— Излъга ме — повтори по-силно и този път долових напрежението в гласа му. — В часовника е скрито само Черното пени.

Значи е успял да влезе в Бъкшоу! Сърцето ми се блъскаше като птица в клетка.

— Мхм — казах аз.

Пембъртън обмисли отговора ми за миг, но явно не го разбра.

— Ще издърпам кърпата от устата ти, но първо искам да ти покажа нещо.

Той вдигна сакото си от пода и бръкна в джоба му. Когато извади ръка, в нея проблесна лъскав предмет от стъкло и метал. Беше спринцовката на Боунпени! Пембъртън я тикна пред очите ми, за да я видя добре.

— Това търсеше нали? Първо в странноприемницата, а после и в градината. А през цялото време тя беше в мен!

Носовият му смях прозвуча като грухтене на прасе. Той седна на стълбите, стисна фенерчето между коленете си, вдигна спринцовката, бръкна отново в джоба на сакото и извади малко кафяво шишенце. Едва успях да прочета етикета, преди Пембъртън да извади тапата и бързо да напълни спринцовката.

— Предполагам, че знаеш какво е това, госпожице Всезнайке, нали?

Погледнах го в очите, но, не показах с нищо друго, че съм го чула.

— И не си мисли, че не знам как и къде точно да го инжектирам. Не си губих времето в часовете по дисекции в лондонската болница. След като ударих стария Скелет и той припадна, поставянето на

инжекцията беше проста работа: вкарваш я под малък ъгъл през *splenius capitus* и *semispinalis capitis*, пробиваш сухожилието между първия и втория шиен прешлен и плъзваш иглата над извивката на аксиса. И готово! Всичко приключва. Смъртта настъпва почти незабавно. Въглеродният тетрахлорид се изпарява за нула време и почти не оставя следа. Съвършеното престъпление, ако мога да си позволя да се похваля.

Точно до същото заключение бях стигнала и аз! Но сега знаех точно как го е направил! Пембъртън наистина бе напълно луд.

— Чуй ме сега — продължи той. — Ще извадя кърпата от устата ти, а ти ще ми кажеш какво си направила с Отмъстителите от Ълстър. Една погрешна дума... едно погрешно движение, и...

Той почти докосна носа ми със спринцовката и натисна лекичко буталото. Няколко капки въглероден тетрахлорид се появиха като роса на върха на иглата и капнаха на пода. Надуших познатия мирис на веществото.

Пембъртън остави фенерчето на стълбите и го нагласи така, че да осветява лицето ми. Постави спринцовката до него.

— Отвори уста.

Хрумна ми следната мисъл: той ще бръкне в устата ми с палец и показалец, за да извади кърпичката. Можех да го захая с цялата си сила — направо да му отхапя пръстите!

Но после какво щях да правя? Краката и ръцете ми все още бяха вързани и дори след болезненото ухапване Пембъртън можеше съвсем лесно да ме убие.

Леко разтворих бодящите ме челюсти.

— По-широко — нареди той, но продължаваше да държи ръка далеч от устата ми.

И тогава бръкна светкавично и извади подгизналата кърпа. За миг ръката му затули светлината от фенерчето и заради сянката Пембъртън не видя бледия оранжев цвят в мократа смачкана на топка кърпа, която падна в мрака на пода.

— Благодаря — прошепнах с хриптене и направих първия си ход във втората част от играта.

Пембъртън изглеждаше объркан.

— Някой сигурно ги е намерил — изхриптях аз. — Имам предвид марките. Сложих ги в часовника, къдна се.

Веднага разбрах, че съм прекалила. Ако казвах истината, той вече нямаше да има причина да ме държи жива. Само аз знаех кой е убиецът.

— Освен ако... — добавих бързо.

— Освен ако какво?

Пембъртън се вкопчи в думите ми като чакал в повалена антилопа.

— Краката ми — изхленчих. — Болят. Не мога да мисля. Не мога да... Моля ви, поне малко разхлабете колана.

— Добре — съгласи се той с изненадваща готовност. — Но ръцете ти остават вързани. Така няма да избягаш.

Кимнах енергично.

Пембъртън коленичи и разхлаби катарамата на колана. Когато кожата се смъкна от глезените ми, събрах всички сили и го изритах в зъбите.

Той падна назад, удари главата си в цимента и се чу звукът от падане на стъклен предмет, който отскочи в ъгъла. Пембъртън се свлече по стената безжизнен, а аз закуцуках към стълбите.

Взех първото и второто стъпало. Изтръпналите ми крака ритнаха фенерчето, което се плъзна от ръба на стълбите на пода на канала и се спря така, че лъчът му освети подметките на Пембъртън.

Три... четири... Имах чувството, че ходилата ми са два пъна, закачени за глезените.

Пет...

Главата ми вече трябваше да е над нивото на канала, но явно в гаража цареше непрогледен мрак. През прозорците на вратата се процеждаше само бледо кървавочервено сияние. Навън сигурно се беше стъмнило. Явно бях спала часове.

Докато се опитвах да си спомня къде е вратата, от канала долетя драцене. Лъчът от фенерчето зашари лудешки по тавана и изведнъж Пембъртън се изкачи по стълбите и се хвърли към мен. Сграбчи ме през раменете и ме стисна така, че не можех да дишам.

Опитах се да го изритам в прасците, но той бързо ме надвиваше.

Клатушкахме се из гаража като два пумпала.

— Не — изкрещя Пембъртън, когато загуби равновесие, падна назад в канала и ме повлече със себе си.

Той се удари в дъното с ужасяващо тупване, а след миг аз се приземих върху него. Чух как охка в тъмнината. Дали си беше счупил гърба? Или след миг пак щеше да е на крака и да ме разтърсва като парцалена кукла?

С внезапен прилив на сили Пембъртън ме отблъсна от себе си и аз полетях и се приземих по лице в ъгъла на канала. Изправих се замаяно на колене, но беше твърде късно: Пембъртън стисна лакътя ми в стоманената си хватка и ме повлече към стълбите.

Всичко изглеждаше прекалено лесно. Той клекна и взе падналото фенерче, а после протегна ръка към стъпалата. Мислех си, че на пода е паднала спринцовката, но явно стъкленият предмет, който чух, е било шишето, защото в следващия момент зърнах иглата в ръката му, а после усетих убождане във врата си.

Единствената ми надежда бе да печеля време.

— Вие сте убили професор Туининг, нали? Вие с Хорас Боунпени.

Това явно го свари неподготвен. Усетих как хватката му леко се разхлабва.

— Защо мислиш така? — прошепна той в ухото ми.

— Боунпени е излязъл на кулата. Той е извикал „Прощавайте!“ Имитирал е гласа на господин Туининг. А ти си бутнал тялото на учителя през дупката в покрива.

Пембъртън вдиша шумно през носа.

— Боунпени ли ти каза това?

— Намерих робата и шапката под керемидите. Сама се досетих.

— Ти си много умно момиче — рече Пембъртън почти със съжаление.

— А сега, след като убихте Боунпени, марките са ваши. Или поне щяха да бъдат, ако знаехте къде са.

Това явно го разяри. Той отново ме стисна здраво за лакътя и пак впи палец в плътта ми. Изкрещях от болка.

— Последен шанс, Флавия. Къде са проклетите марки?

През дългото мълчание, което последва, и заради пулсиращата болка мислите ми се зареяха.

Това ли бе краят на Флавия?

Ако беше дошъл часът ми, Хариет дали ме гледаше от небето? Дали в този миг седеше, провесила крака от някой облак, и си

мислеше: „О, не, Флавия! Не го прави! Грози те опасност. В опасност си, Флавия!“

Дори да ме предупреждаваше, не можех да я чуя. Сигурно защото не съм била толкова близка с нея, колкото Фели и Дафи. Вероятно дори ме е обичала по-малко от тях.

Натъжавах се от факта, че от трите ѝ деца само аз нямах действителни спомени за нея. Фели като истински скъперник бе натрупала цели осем години, в които се е радвала на майчината си любов. А Дафи твърдеше, че макар да е била едва тригодишна, когато Хариет е изчезнала, си спомня напълно ясно слабата засмяна жена, която я обличала в колосани роклички и шапчици, поставяла я върху одеяло на обляната от слънце морава и я снимала с преносимия фотоапарат, преди да ѝ даде кисела краставичка.

Внезапна болка ме върна към реалността. Иглата се бе забила в основата на врата ми.

— Къде са Отмъстителите от Ълстър?

Посочих с пръст към ъгъла на канала, където в мрака лежеше смачканата ми на топка носна кърпа. Лъчът от фенерчето на Пембъртън зашари към нея, а аз погледнах настрани, после нагоре, както разправяха, че са правили древните светци, когато са търсели спасение.

Първо чух звука, а после видях образа. Чу се приглушено бръмчене, сякаш гигантски механичен птеродактил размахва криле навън пред гаража. Миг по-късно долових ужасяващ трясък и посипване на счупени стъкла.

Помещението над канала избухна в ярка жълта светлина, на чийто фон облаци пара се носеха като възнасящите се души на покойниците.

Взирах се вцепенена във въздуха и в странно познатото ми видение, което се извиси потрепващо над канала.

„Откачих, помислих си аз. Напълно си загубих ума.“

Точно над главата ми, треперещ като живо същество, стоеше шасито на Ролс-Ройса на Хариет.

Преди да успее да мигна, чух как вратите му се отварят и върху пода над мен стъпват крака.

Пембъртън се хвърли към стълбите и задраска нагоре по тях като хваната в капан котка. На върха спря и се опита трескаво да пропълзи

между ръба на канала и предната броня на автомобила.

Една ръка изникна отнякъде, сграбчи го за яката и го измъкна като риба от езеро. Обувките му изчезнаха сред светлината над главата ми и чух един глас — гласът на Догър! — да казва:

— Ще ме извинявате.

Чу се отвратително изхрущяване и горе нещо се стовари върху пода като чувал с картофи.

Все още бях зашеметена, когато видението се появи. Беше цялото в бяло и се плъзна с лекота през тесния процеп между автомобила и цимента, преди да се спусне бързо надолу в канала.

Когато видението ме прегърна и захлипа на рамото ми, усетих, че крехкото тяло трепери като лист.

— Малка глупачка! Малка глупачка! — викаше видението, а разранените му червени устни се впиха във врата ми.

— Фели! — възкликнах аз, втрещена от изненада. — Ще си нацапаш роклята с масло!

Пред гаража на „Кау Лейн“ всичко бе като в сън: Фели бе паднала на колене и плачеше, обгърнала ръце през кръста ми. Аз стоях неподвижно и имах чувството, че разстоянието между нас се стопява и за миг двете с нея бяхме едно същество, окъпано от лунната светлина на тъмната уличка.

И тогава сякаш всички жители на Бишъпс Лейси се материализираха около нас. Бавно изникваха от мрака и се трупаха около осветеното място и към зейналата дупка, където по-рано беше вратата на гаража. Разправяха си какво са вършели, когато трясъкът огласил селото. Беше като сцена от пиесата „Бригадун“, в която обитателите на селото оживяват бавно за един-единствен ден на всеки сто години.

Ролс-Ройсът на Хариет с лъскавия си радиатор, смачкан, тъй като колата бе използвана за таран, сега сияеше кротко пред гаража, а в прахта под него капеше вода. Няколко от по-мускулестите селяни — сред които забелязах Тъли Стоукър — бяха избутали тежкия автомобил назад, за да може Фели да слезе и да ме изведе от канала навън под ослепителния блясък на огромните кръгли фарове на колата.

Фели се бе изправила, но още ме притискаше към себе си като мида към корпуса на кораб, и бърбореше развълнувано.

— Проследихме го. Догър знаеше, че не си се прибрала и когато видя, че някой обикаля около къщата...

Тези думи бяха повече, отколкото ми беше казвала наведнъж през целия ми живот и аз стоях и се наслаждавах на всяка една от тях.

— Догър, разбира се, се обади в полицията, но после рече, че ако проследим мъжа... ако не пускаме фаровете и не се приближаваме... О, Боже! Трябваше да видиш как хвърчахме по улиците!

Добрият стар тих Ролс-Ройс. Татко щеше да побеснее, като го види така разбит.

Госпожица Маунтджой стоеше отстрани, подръпваше вълнения шал около раменете си и гледаше свирепо разбитата дупка на мястото на вратата на гаража, сякаш оскверняването на имущество на библиотеката бе последната капка. Опитах се да уловя погледа ѝ, но тя извърна нервно очи към къщата си, като че бе преживяла твърде много вълнения за една вечер и трябваше да се прибира у дома.

И госпожа Малит бе дошла с един нисък и закръглен като пумпал мъж, който се опитваше да я удържи да не изтича напред. Явно това бе съпругът ѝ Алф. Изобщо не изглеждаше като вейка, както си го представях. Ако бе дошла сама, госпожа Малит щеше да се спусне, да ме прегърне и да се разплаче, но Алф, изглежда, бе по-наясно, че не е редно да се фамилиарничи по този начин на публични места. Усмихнах ѝ се немощно, а тя избърса едното си око с пръст.

В този миг се появи доктор Дарби, който вървеше толкова спокойно, сякаш бе излязъл на вечерна разходка. Въпреки спокойния си вид, забелязах, че носи черната си лекарска чанта. Кабинетът му се намираше зад ъгъла, на Главната улица, и сигурно бе чул трясъка от чупенето на стъкло и дърво. Той ме огледа внимателно от глава до пети.

— Добре ли си, Флавия? — попита, когато се наведе да разгледа отблизо очите ми.

— Чувствам се чудесно, благодаря, доктор Дарби — отвърнах любезно. — А вие как сте?

Той бръкна в джоба си за ментовите бонбони. Още преди да извади пакетчето докрай, лигите ми потекоха като на куче. Заради часовете на пленничество и носната кърпа, в устата си имах метален вкус.

Доктор Дарби бръкна в пакетчето, внимателно избра бонбона, който търсеше, и го лапна. Миг по-късно си тръгна.

Тълпата вече се разотиваше, когато един автомобил зави от Главната улица по „Кау Лейн“. Щом спря край каменната стена, фаровете му осветиха две фигури, застанали под един дъб: Мери и Нед. Те не се приближиха, но ме гледаха ухилени от сенките.

Дали Фели ги бе видяла заедно? Мисля, че не, защото тя все още ми разправяше през сълзи как са ме спасили. Ако ги зърнеш, можеше бързо да се окажа в ролята на рефер на селски ръкопашен бой и до колене в оскубани коси. Веднъж Дафи ми каза, че когато се стигне до добър бой, по принцип богаташката дъщеря удря първа, а никой не знаеше по-добре от мен, че Фели е напълно способна на това. Все пак с гордост мога да заявя, че имах хладнокръвието — и смелостта — да поздравя тайничко Нед с вдигнат палец.

Задната врата на Вокъсла се отвори и от колата излезе инспектор Хюит. В същото време сержант Улмър и сержант Грейвс се измъкнаха от предните седалки и излязоха с изненадваща елегантност на „Кау Лейн“.

Сержант Улмър отиде бързо при Догър, който държеше Пембъртън извит в болезнена хватка, така че бе приведен като статуя на Атлас, понесъл света на раменете си.

— Аз ще го поема, господине — каза сержант Улмър и миг по-късно чух изщракването на белезници.

Догър проследи с поглед как отвеждат прегърбения Пембъртън към полицейската кола, а после се обърна и дойде бавно при мен. Когато се приближи, Фели прошепна развълнувано в ухото ми:

— Догър се сети да използваме акумулатора от трактора, за да запалим Ройса. Не забравяй да му благодариш.

При тези думи тя пусна ръката ми и се отдалечи.

Догър застана пред мен с отпуснати от двете си страни ръце. Ако носеше шапка, щеше да започне да я мачка. Двамата се гледахме мълчаливо.

Нямах намерение да започна благодарностите си към него, като му дърдорая за някакъв си акумулатор. Искях да кажа най-подходящото нещо, да измисля смели думи, за които в Бишъпс Лейси щеше да се говори години наред.

Пред запалените фарове на Вокъсла премина тъмна сянка, която привлече вниманието ми и за миг засенчи мен и Догър. На фона на светлината стоеше познат черно-бял силует: татко.

Той се затътри бавно, почти свенливо към мен. Но когато забеляза Догър отстрани, отново се спря и сякаш тъкмо се бе сетил за нещо важно, се обърна и тихичко каза нещо на инспектор Хюит.

Госпожица Кул, пощальонката, ми кимна любезно, но не се приближи, сякаш бях станала друга Флавия, а не онази, която — нима бяха изминали само два дни — купи бонбони за един шилинг и шест пенса от магазина ѝ.

— Фели — обърнах се към сестра си. — Направи ми една услуга. Слез в канала и донеси носната ми кърпичка. По-точно онова, което е увито в нея. Роклята ти вече е мръсна, така че няма как да се изцапаш повече. Бъди добро момиче.

Тя ме зяпна изненадано и за миг си помислих, че ще ме фрасне през устата. Лицето ѝ почервения като устните. И тогава изведнъж Фели се завъртя на пети и изчезна в тъмния гараж.

Обърнах се към Догър, за да му кажа благодарствената реч, която скоро щеше да стане легендарна, но той ме изпревари.

— Боже, госпожице Флавия — рече тихичко. — Каква прекрасна вечер, не мислите ли?

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

Инспектор Хюит стоеше в средата на лабораторията ми, въртеше се бавно като лъча на морски фар и разглеждаше оборудването и шкафовете с химикали. След като описа пълен кръг, той спря и се завъртя на другата страна.

— Удивително! — възкликна провлачено. — Невероятно!

Приятно топъл слънчев лъч проникна през високите прозорци и освети стъкленницата с червена течност, която тъкмо завираше. Половината от съдържанието ѝ изсипах в порцеланова чаша и я подадох на инспектора. Той я погледна колебливо.

— Чай е — уверих го аз. — Индийски асам, марка „Фортнъм и Мейсън“. Надявам се да нямате нищо против, че е претоплен.

— В участъка прием само претоплен чай — отвърна инспекторът. — Не обичам друг.

Докато отпиваше, той крачеше бавно из помещението и разглеждаше уредите с професионален интерес. Свали един-два буркана от етажерките и ги вдигна към светлината, а после се наведе и погледна през окуляра на микроскопа. Видях, че му е трудно да започне да говори по същество.

— Красива чаша — каза най-накрая и я вдигна над главата си, за да прочете на дъното ѝ кой е производителят.

— Това е един доста стар модел „Споуд“ — обясних аз. — От тази чаша са пили чай Албърт Айнщайн и Джордж Бърнард Шоу, когато са гостували на прачичо ми Таркуин... но не едновременно, разбира се.

— Интересно с какви ли впечатления щяха да останат един от друг? — рече инспектор Хюит и хвърли поглед към мен.

— Интересно, наистина — отвърнах и също го погледнах.

Той отпи още една глътка. Изглеждаше неспокоен, сякаш искаше да каже нещо, но не знаеше откъде да започне.

— Случаят беше сложен. Направо необикновен. Мъжът, чието тяло намери в градината, беше напълно непознат... или поне така

изглеждаше. Знаехме само, че е дошъл от Норвегия.

— Бекасината — обадох се аз.

— Моля?

— Мъртвата бекасина на кухненския праг. Бекасините идват в Англия чак през есента. Следователно е била донесена от Норвегия. При това в един пай. Така сте разбрали, нали?

Инспекторът изглеждаше озадачен.

— Не. Боунпени носеше чисто нови обувки с клеймото на един обувар в Ставангер.

— О, така значи — казах аз.

— Така лесно установихме кой е.

Докато говореше, инспектор Хюит чертаеше карта във въздуха.

— Разпитахме свидетелите тук и в Норвегия и установихме, че е хванал кораб от Ставангер до Нюкасъл на Тайн, продължил е с влак до Йорк, а после до Додингли. Оттам е хванал такси до Бишъпс Лейси.

Точно както бях предположила и аз.

— Точно така — казах. — А Пембъртън, или по-точно Боб Станли, го е последвал, но само до Додингли, където е отседнал във „Веселият кочияш“.

Едната вежда на инспектор Хюит се изви нагоре като кобра.

— О — каза той небрежно. — Откъде знаеш всичко това?

— Позвъних във „Веселият кочияш“ и разговарях с господин Клийвър.

— И само това ли разбра?

— Двамата са замисляли престъплението заедно, както са извършили убийството на господин Туининг.

— Станли отрича — рече инспекторът. — Твърди, че няма нищо общо с тази история. Чиста вода ненапита.

— Но в гаража ми каза, че той е убил Боунпени! Освен това почти призна, че теорията ми е вярна — че самоубийството на господин Туининг е било предварително подготвен фокус.

— Е, това тепърва ще разберем. Вече се заехме, но ще отнеме доста време, макар че баща ти много ни помага. Разказа ни цялата история, довела до смъртта на бедния Туининг. Искане ми се само да бе решил по-рано да е така услужлив. Можехме да си спестим... Извинявай, просто размишлявах.

— Отвлечането ми — довърших аз.

Възхитих се на инспектора колко бързо смени темата.

— Да се върнем към настоящето — предложи той. — Да видим дали съм разбрал правилно. Мислиш, че Боунпени и Станли са били съучастници, така ли?

— Били са съучастници още от училище. Боунпени е крадял марки, а Станли ги е продавал в чужбина на безскрупулни колекционери. Но така и не успели да пласират Отмъстителите от Ълстър, защото те са твърде известни. А и след като едната е открадната от краля, за колекционерите би било твърде рисковано да държат някоя от тях в колекциите си.

— Интересно — каза инспекторът. — И какво още?

— Планирали са да изнудват татко, но явно в някакъв момент са се скарали. Боунпени е дошъл от Ставангер, за да изпълни плана, а по някое време Станли се е сетил, че може да го проследи, да го убие в Бъкшоу, да вземе марките и да напусне Англия. Съвсем просто. И за всичко щяха да обвинят баща ми. Както и стана — добавих укорително.

Последва неловко мълчание.

— Виж, Флавия — каза инспекторът най-накрая. — Нямах избор. Нямахте други възможни заподозрени.

— Ами аз? Аз бях на местопрестъплението. — Посочих шишенцата с химикали, наредени по етажерките. — Все пак знам много за отровите. Би трябвало да ме смятате за доста опасен човек.

— Хм. Интересен аргумент. И наистина си била на местопрестъплението, когато е настъпила смъртта. Ако нещата не се бяха развили, както стана, можеше теб да тикнем в затвора.

Не се бях замисляла за това. Побиха ме тръпки.

Инспекторът продължи.

— Като вземем предвид обаче ръста ти, липсата на мотив и фактът, че избяга, не си вероятният извършител. Средностатистическият убиец обикновено си осигурява колкото се може по-голяма преднина пред полицията, докато ти... хм, изникваше на всяка крачка. Докъде беше стигнала?

— Станли е издебнал Боунпени в градината ни. Боунпени е бил болен от диабет и...

— Да! — каза инспекторът по-скоро на себе си. — Инсулин! Не се сетихме да направим изследване за това.

— Не, не е използвал инсулин, а въглероден тетрахлорид. Боунпени е умрял от въглероден тетрахлорид, инжектиран в мозъчния ствол. Станли е купил бутилка с веществото от аптеката в Додингсли. Видях етикета на шишето, докато пълнеше спринцовката в гаража. Сигурно сте я намерили сред боклуците.

По изражението му разбрах, че не са я намерили.

— Тогава навярно се е търкулнала в тръбата — продължих аз. — В канала има стар тръбопровод, който стига до реката. Някой ще трябва да я извади.

Горкият сержант Грейвс, помислих си.

— Станли е откраднал спринцовката от несесера на Боунпени в стаята му в „Тринайсетте патока“ — добавих, без да се замисля. По дяволите!

Инспекторът веднага реагира.

— А ти откъде знаеш, че спринцовката е била в стаята на Боунпени? — попита той рязко.

— Ами... ще стигна и дотам след малко. Станли е бил убеден, че няма да откриете никакви следи от въглероден тетрахлорид в мозъка на Боунпени. Добре че не сте ги намерили. Щяхте да решите, че е взет от бутилките на татко. В кабинета си той има много такива.

Инспектор Хюит извади бележника си и си записа две думи, които предположих, че са „въглероден тетрахлорид“.

— Знам със сигурност, че е убит с това вещество, защото Боунпени издъхна в лицето ми и усетих мириса — сбърчих нос аз и направих съответната гримаса.

Лицето на инспектора побледня.

— Сигурна ли си?

— Доста съм компетентна в свойствата на хлорните производни на въглеродорода.

— Да не искаш да кажеш, че Боунпени е бил още жив, когато си го намерила?

— Само за миг. Той... хм... почина почти веднага.

Настъпи още една дълга мъртвешка тишина.

— Елате, ще ви покажа как е станало.

Взех два жълти молива, завъртях ги няколко пъти в острилката и отидох в ъгъла, където учебният скелет висеше на една тел.

— Скелетът е подарък на прачичо ми Таркуин от природоизследователя Франк Бъкланд — обясних аз и погалих любящо черепа. — Кръстих го Йорик.

Не казах на инспектора, че на стари години Бъкланд е направил този подарък на младия Тар, защото по онова време бил обещаващ бъдещ учен. На картичката Бъкланд беше написал „На Светлото бъдеще на науката“.

Допрях подострения молив до края на гръбначния стълб в основата на врата и го пъгнах под черепа, докато повтарях думите на Пембъртън в гаража:

— Вкарваш иглата под малък ъгъл... през *splenius capitis* и *semispinalis capitis*, пробиваш сухожилието между първия и втория шиен прешлен и промушваш иглата над...

— Благодаря ти, Флавия — прекъсна ме рязко инспекторът. — Достатъчно. Сигурна ли си, че е казал точно това?

— Точно тези думи използва. Трябваше да проверя какво означават някои от тях в „Анатомията на Грей“. В детската енциклопедия имаше малко информация, но не беше достатъчна.

Инспектор Хюит потри брадичка.

— Убедена съм, че доктор Дарби ще успее да намери белега от иглата на врата на Боунпени — добавих услужливо. — Ако знае къде да търси. Може да прегледа и синусите. Въглеродният тетрахлорид е устойчив във въздуха, а в носа му може да се е задържал, тъй като човекът вече не диша. Освен това, можете да му напомните, че Боунпени е пил в „Тринайсетте патока“ точно преди да тръгне пеша към Бъкшоу.

Инспекторът още изглеждаше озадачен.

— Въздействието на въглеродния тетрахлорид се засилва при наличието на алкохол — обясних аз.

— А имаш ли теория по въпроса защо веществото все още може да е в синусите му — попита инспекторът с усмивка. — Не съм химик, но доколкото знам, той се изпарява много бързо.

Наистина имах причина да мисля така, но нямах намерение да я споделям с когото и да било, още по-малко с полицията. Боунпени е страдал от тежка настинка, която, когато издиша думата „Прощавайте!“ в лицето ми, бе предал на мен. Много ти благодаря, Хорас!

Подозирах, че в запушения нос на Боунпени може да се е задържал въглероден тетрахлорид, който е неразтворим във вода — и съответно в сополи — които освен това са спирали и притока на въздух.

— Не — отвърнах аз. — Но можете да подскажете на лаборантите в Лондон да направят теста, който се препоръчва в „Британска фармакопедия“.

— Не се сещам какъв е — призна инспектор Хюит.

— Чудна процедура — казах аз. — Чрез нея се проверява количеството свободен хлор, когато йодът се отдели от кадмиев йодид. Убедена съм, че те са запознати с нея. Бих предложила услугите си, но предполагам, че от Скотланд Ярд ще откажат да дадат парченца от мозъка на Боунпени на единайсетгодишно момиче.

Инспектор Хюит се взираше мълчаливо в мен като че ли цяла вечност.

— Добре — каза той най-накрая. — Нека огледаме.

— Кое? — попитах аз и се направих на засегнато невинно момиченце.

— Онова, което си направила. Хайде да го видим.

— Но аз не съм направила нищо. Аз...

— Не ме прави на глупак, Флавия. Никой, който има удоволствието да те познава, няма да повярва и за миг, че не си се подготвила.

Ухилих се стеснително.

— Ето тук е — отвърнах и отидох до една масичка в ъгъла, върху която имаше стъклен контейнер, покрит с влажна кърпа.

Дръпнах плата.

— Мили Боже! — възкликна инспекторът. — Какво, за Бога...?

Той зяпаше с отворена уста розово сивкав предмет, плуващ спокойно в контейнера.

— Прекрасно парче мозък. Отмъкнах го от килера. Вчера госпожа Малит го купи от месаря Карнфорт, за да го сготви днес за вечеря. Ще побеснее.

— И ти си...? — Инспекторът не успя да довърши изречението и размаха ръка.

— Да, точно така. Инжектирах в него два и половина кубични сантиметра въглероден тетрахлорид. Толкова е обемът на

спринцовката на Боунпени. Човешкият мозък тежи средно един килограм и триста грама, а мъжкият мозък тежи малко повече. Отрязах още сто и петдесет грама, за да е точно теглото.

— Откъде научи това? — попита инспекторът.

— Пише го в една от книгите на Артър Мий. „Детска енциклопедия“ струва ми се.

— И си изследвала този... мозък за наличие на въглероден тетрахлорид?

— Да, но чак петнайсет часа след като го бях инжектирала. Изчислих колко време е минало от момента, в който са инжектирали Боунпени, до аутопсията.

— И?

— Все още има забележими следи. Детска игра. Разбира се, използвах р-амино-диметиланилин. Този тест е сравнително нов, но е много изящен. Беше описан в списание „Анализи“ преди около пет години. Придърпайте си стол и ще ви покажа.

— Нищо няма да излезе — засмя се инспектор Хюит.

— Как така нищо няма да излезе? Естествено, че ще стане. Вече съм го правила веднъж.

— Имам предвид, че няма да ме баламосаш с химични опити, за да забравя за марката. Все пак целият случай се върти около нея.

Хвана ме натясно. Възнамерявах да не казвам нищо за Отмъстителя от Ълстър, а после тихомълком да я дам на татко. Кой щеше да разбере?

— Виж, знам, че е у теб — продължи инспекторът. — Ходихме при доктор Кисинг в „Рокс Енд“.

Опитах се да го изгледам скептично.

— А Боб Станли, или както ти го наричаш господин Пембъртън, ни каза, че ти си му я откраднала.

Да съм му я откраднала ли? Каква наглост само!

— Марката е на краля — възразих аз. — Хорас Боунпени я е задигнал от изложението в Лондон.

— На когото и да е, тя е откраднато имущество и мой дълг е да я върна на собственика ѝ. Искам само да знам как се е озовала в твоите ръце.

Проклятие! Не можех да увъртам повече. Трябваше да си призная, че съм тършувала в „Тринайсетте патока“.

— Нека сключим сделка.

Инспектор Хюит избухна в смях.

— Понякога, госпожице Де Лус, заслужавате медал. А друг път заслужавате да ви изпратят в стаята ви без вечеря.

— А сега кой от тези случаи е?

Еха! Внимавай какви ги говориш, Флавия!

Той размаха пръст пред лицето ми.

— Слушам те.

— Ами, мислех си следното — започнах аз. — Напоследък животът на татко не е лек. Първо, вие пристигате в Бъкшоу и преди да се усетим, го обвинявате в убийство.

— Чакай малко — прекъсна ме инспекторът. — Вече говорихме за това. Той беше обвинен в убийство, защото си призна, че го е извършил.

Нима? Това беше нещо ново.

— И малко след това се появи Флавия. Чух повече признания, отколкото изповедник в събота вечер.

— Просто се опитвах да го защита — казах аз. — Тогава си мислех, че може и той да го е извършил.

— А той кого се опитваше да предпази? — попита инспектор Хюит и започна да ме наблюдава внимателно.

Него е имал предвид татко, когато рече „Точно от това се страхувах“, след като му казах, че и Догър е чул как се кара с Боунпени в кабинета.

Татко си е мислел, че Догър го е убил, това беше ясно. Но защо? От какво се е страхувал — че Догър го е извършил от преданост към него или по време на някой от пристъпите си?

Най-добре беше да не замесвам Догър. Това бе най-малкото, което можех да направя за него.

— Сигурно мен — излъгах аз. — Татко си е помислил, че аз съм убила Боунпени. Все пак нали мен завариха, така да се каже, на местопрестъплението. Опитвал се е да ме предпази.

— Вярваш ли си наистина? — попита инспекторът.

— Ще ми се да мисля, че е било така.

— Сигурен съм, че е предпазвал теб. Убеден съм в това. А сега да се върнем на марката. Не съм забравил за нея.

— Както казах, искам да направя нещо за татко. Нещо, което ще го направи щастлив, дори само за няколко часа. Искам да му дам Отмъстителя от Ълстър, пък било то само за ден-два. Позволете ми да го направя и ще ви кажа всичко, което знам. Обещавам.

Инспекторът отиде до библиотеката, извади подвързан екземпляр от „Протоколи на Дружеството на химиците за 1907“ и издуха прахта от книгата. Разлисти небрежно страниците, сякаш се чудеше какво да каже.

— Знаеш ли, съпругата ми, Антигона, най-много от всичко мрази пазаруването. Веднъж ми призна, че по-скоро предпочита да ѝ направят пломба, отколкото половин час да избира овнешки бут. Но се налага да пазарува, независимо, че не ѝ харесва. Тя казва, че такава е съдбата ѝ. За да ѝ става малко по-приятно, понякога си купува едно жълто списание на име „Вие и звездите“. Признавам си, че досега се присмивах на някои от нещата, които ми чете на закуска, но тази сутрин хороскопът ми гласеше, цитирам: „Търпението ви ще бъде поставено на изключително изпитание“. Възможно ли е да съм подценил тези астрологични измишльотини, Флавия?

— Моля ви! — изписках.

— Имаш дващест и четири часа и нито минутка повече.

И изведнъж нещо у мен се отприщи и аз бързо започнах да разказвам за мъртвата бекасина, за всъщност напълно невинния (но и негоден за ядене) пай на госпожа Малит, как претършувах стаята на Боунпени в странноприемницата, как намерих марките, как говорих с госпожица Маунтджой и доктор Кисинг, за срещата ми с Пембъртън при руините и край църквата и какво се случи по време на плена ми в гаража.

Единственото, което премълчах, бе как отрових червилото на Фели с екстракта от отровен бръшлян. Защо да обърквам инспектора с ненужни подробности?

Докато говорех, той от време на време си записваше по нещо в малкия черен бележник, чиито страници забелязах, че са пълни със стрелкички и загадъчни знаци, сякаш вдъхновени от средновековни алхимични формули.

— За мен пише ли там? — посочих към бележника.

— Да.

— Може ли да видя? Само един поглед?

Инспектор Хюит го затвори.

— Не. Това е поверителен полицейски документ.

— Изписвате ли цялото ми име или ме отбелязвате с някой от онези символи?

— Имаш свой символ — отвърна той и пъкна бележника в джоба си. — Време е да тръгвам.

Инспекторът протегна ръка и стисна моята твърдо.

— Довиждане, Флавия. Беше... доста интересен случай.

После се отпрати към вратата и я отвори.

— Инспекторе...

Той спря и се обърна.

— Какъв е моят символ?

— П. Главна буква П.

— П ли? — изненадах се. — Какво означава?

— Ще го оставя на въображението ти.

Дафи беше в салона и четеше „Затворникът от Зенда“ просната по корем на килима.

— Осъзнаваш ли, че мърдаш устни, докато четеш? — попитах я аз.

Тя не ми обърна внимание. Реших да изложя живота си на риск.

— Като стана въпрос за устни, къде е Фели?

— Отиде на лекар. Получила е някаква алергия. От нещо, което е докосвала.

Аха! Експериментът ми се оказа удивително успешен! Никой нямаше да разбере. Щом Дафи продължи да чете, записах в тетрадката си:

Вторник, 6 юни, 1950 г., 13:20 часът. Успех!

Резултатът е постигнат. Справедливостта възтържествува.

Изсумтях тихичко, Дафи явно ме чу, защото се обърна по гръб и кръстоса крака.

— Не си въобразявай, че ще ти се размине — каза тя тихо.

— А? — Невинното учудване беше моят специалитет.

— Каква дяволска отвара си сложила в червилото й?

— Нямам ни най-малка представа за какво говориш.

— Я се виж в огледалото. Само гледай да не го счупиш.

Обърнах се и отидох бавно до камината, където върху полицата едно мътно огледало, изостанало от началото на XIX век, отразяваше зловещо стаята.

Приближих се до него и се взрях в отражението си. Първоначално не видях нищо, освен обичайната си прекрасна същност — виолетови очи, бледа кожа. Но докато се вирах, започнах да забелязвам все повече детайли в напуканото живачно отражение.

На врата ми имаше петно. Възпалено червено петно! На мястото, където Фели ме беше целунала!

Изписах от ярост.

— Фели каза, че веднага щом е слязла в канала, ти го е върнала тъпкано.

Още преди Дафи да се обърне и да продължи да чете глупавата си приключенска книга, вече си бях съставила план.

Когато бях деветгодишна, в един дневник си записвах какво е да си от рода Де Лус, или поне какво е да си точно този член на фамилията, който бях аз. Размишлявах много за това как се чувствам и накрая стигнах до заключението, че да си Флавия де Лус е като да си сублимат: като кристалната черна утайка, която остава върху студеното стъкло на епруветката от мощните пари на йода. Тогава си мислех, че това е съвършеното описание и през последните две години не се бе случило нищо, което да ме разколебае.

Както вече казах, на Де Лус им липсваше нещо: някаква химична връзка, която връзва езиците им, когато за заплашени от проява на обич. Един Де Лус да каже на друг, че го обича, е толкова вероятно, колкото някой връх в Хималаите да се наведе и да прошепне нежни слова на съседния зъбер.

Това мое заключение беше доказано, когато Фели открадна дневника ми, отвори месинговата катарама с отварачка за консерви и започна да чете на глас, застанала на върха на главното стълбище, облечена в дрипите, които бе откраднала от плашилото на съседите.

Тези мисли се въртяха в главата ми, докато вървах към кабинета на татко. Спрях неуверено пред вратата. Наистина ли исках да вляза?

Почуках колебливо. Последва дълга тишина, преди гласът му да каже:

— Влез.

Завъртях топката на бравата и пристъпих в стаята. Татко седеше на маса край прозореца и вдигна за миг глава от лупата, но после продължи да разглежда една червена марка.

— Разрешаваш ли ми да говоря? — попитах и осъзнах, още докато изричах думите, че са много странни, но въпреки всичко ми се струаха най-подходящи за случая.

Татко остави лупата, свали очилата си и потри очи. Изглеждаше уморен.

Бръкнах в джоба си и извадих лист синя хартия за писма, в който бях загънала Отмъстителя от Ълстър. Пристъпих напред като молител пред краля, оставих листа на бюрото му и отстъпих назад.

Татко го разгъна.

— Мили Боже! — възкликна той. — Това е „АА“.

Той отново си сложи очилата и вдигна бижутерската си лупа, за да разгледа марката.

А сега беше време за наградата ми. Несъзнателно се загледах в устните му и зачаках да ги размърда.

— Откъде я взе? — попита той най-накрая с онзи тих глас, който приковава слушателя като пеперуда с карфица.

— Намерих я.

Татко ме изгледа като военен — неумолимо.

— Боунпени сигурно я е изпуснал. За теб е.

Татко наблюдаваше изпитателно лицето ми така, както астроном наблюдава свръхнова.

— Много почтено от твоя страна, Флавия — каза той най-накрая с огромно усилие. — И после ми подаде Отмъстителя от Ълстър. — Трябва да я върнеш на законния ѝ притежател.

— На крал Джордж ли?

Татко кимна, както ми се стори, натъжено.

— Не знам как се е озовала в ръцете ти, а и не искам да знам. Справи се сама дотук и сега ще трябва да се погрижиш и за това.

— Инспектор Хюит иска да му я върна.

Татко поклати глава.

— Много мило от негова страна, но и много голяма отговорност. Флавия, старата „АА“ е минала през много ръце — няколко от тях достойни, но повечето — долни. Трябва да се погрижиш твоите ръце да са най-достойни от всички.

— Но как се изпраща писмо до краля?

— Сигурен съм, че ще измислиш начин — отвърна татко. — Моля те, затвори вратата на излизане.

Сякаш за да зарови миналото, Догър изсипваше пръст от една количка в лехата с краставиците.

— Госпожице Флавия — каза той, свали шапка и изтри кафявото си чело с ръкава на ризата си.

— Как да адресирам писмо до краля? — попитах аз.

Догър подпря внимателно лопатата на стената на оранжерията.

— На теория или на практика?

— На практика.

— Хм. Мисля, че трябва да проверя в някоя книга.

— Чакай малко — рекох аз. — В „Отговори на всички въпроси“ на госпожа Малит. Държи книгата в килера.

— Тя е на пазар в селото — рече Догър. — Ако побързаме, може да отървем кожата.

Минутка по-късно нахълтахме в килера.

— Ето я — казах въодушевено, когато книгата падна и се отвори в ръцете ми. — Но я чакай, издадена е преди шейсет години. Дали все още е актуална?

— Сигурно — предположи Догър. — В кралските среди етикетът не се променя толкова бързо, както при нас.

Салонът беше празен. Дафи и Фели се бяха запилели някъде, най-вероятно да планират следващото си нападение.

Намерих приличен на вид лист хартия за писма в едно чекмедже, потопих писалката в мастилницата и преписах обръщението от изцапаната с мазни петна книга на госпожа Малит, като се опитвах да пиша възможно най-четливо:

На вниманието на нашия суверен
Ваше Величество,

В писмото ще намерите приложен предмет със значителна стойност, който принадлежи на Ваше Величество, и който е бил откраднат от Вас по-рано тази година. Как се озова в ръцете ми (реших, че това е хубав израз), не е от значение, но Ви уверявам, че престъпникът е хванат.

— Заловен — обади се Догър, който гледаше над рамото ми.
Промених думата.

— Какво още да напиша?

— Нищо. Просто се подпишете. Кралете предпочитат кратките изказвания.

Много внимателно, за да не размажа мастилото, преписах заключителните думи от книгата:

С най-дълбоко уважение,
Вярна и предана поданица на Ваше Величество

Флавия де Лус (госпожица)

— Идеално! — каза Догър.

Сгънах прилежно писмото и пригладих сгъвката с палец. Поставих го в един от най-хубавите пликове за писма на татко и написах адреса:

Негово кралско величество крал Джордж VI
Дворец „Бъкингам“, Лондон, SW1
Англия

— Да отбележа ли, че е лично?

— Добра идея — рече Догър.

Седмица по-късно разхлаждах босите си крака във водите на изкуственото езеро и преглеждах бележките си за кониина — основният алкалоид в отровния бучиниш, когато Догър се появи внезапно, размахал нещо в ръка.

— Госпожице Флавия! — извика той, а после прегази през водата до острова, без да свали ботушите си.

Крачолите на панталона му бях подгизнали и макар да стоеше целият мокър като Посейдон, усмивката му бе ярка като лятното следобедно слънце.

Той ми подаде плик с писмо, мек и бял като гъши пух.

— Да го отворя ли? — попитах аз.

— Струва ми се, че е адресирано до вас.

Догър направи гримаса, когато разкъсах плика и извадих сгънат лист кремава хартия.

Скъпа госпожице Де Лус,

Изключително благодарен съм за писмото ви и за това, че ми възстановихте приложения вътре великолепен предмет, който вероятно знаете, е изиграл забележителна роля не само в историята на собственото ми семейство, но и в историята на Англия.

Моля приемете най-искрените ми благодарности.

И беше подписано просто „Джордж“.

БЛАГОДАРНОСТИ

Винаги, когато започна да чета нова книга, първо преглеждам благодарностите, защото те ми дават обща представа за произведението: карта, която показва средата, в която книгата е написана, къде е била и как се е появила на бял свят.

Едва ли има друга книга, която в процеса на писане да е била по-насърчавана, от „Сладкото на дъното на пая“ и за мен е изключително удоволствие да благодаря на Асоциацията на криминалните писатели и журито, което избра книгата за награда „Дагър“ за дебют: Филип Гудън, председател на асоциацията, Маргарет Мърфи, Ема Харгрейв, Бил Мейси, Сара Менгък, Кешини Найдун и Сара Търнър.

Искам да изкажа и специални благодарности на Маргарет Мърфи, която не само бе председател на комисията, но и отдели време от собствения си натоварен график в деня на наградите, за да посрещне лично един скитащ чужденец в Лондон.

Благодаря на Мег Гардинър и Ан Клийвс за това, че ме накараха да се почувствам така, сякаш съм ги познавал цял живот.

Благодаря на Луис Пени, също носителка на наградата „Дагър“, чиято щедрост и насърчение са видни и от важната роля, която играе уебсайтът ѝ за младите писатели. Луис наистина знае как да „се отплаща“ за нещата, които е получила. Освен това романите ѝ за инспектор Арман Гамаш са просто страхотни!

Благодаря на агента си Денис Буковски, задето лети през Атлантически океан, за да е до мен, и въпреки часовата разлика се грижи винаги да пристигам навреме.

Благодаря отново и на Бил Мейси от „Орион Букс“, който имаше достатъчно вяра в мен, за да купи книгата ми — както и цялата поредица — само въз основа на първата глава, и за това, че ме заведе на незабравим обяд в някогашната „Кофа кръв“ в Ковънт Гардън — мястото, на което поетът и критик Джон Драйдън е бил нападнат от разбойници в един проход. Имам невероятен късмет, че Бил е мой редактор. С него наистина сме сродни души!

Благодаря на Кейт Мисиак и Моли Бойл от „Бантам Дел“ в Ню Йорк и на Кристин Кокран от „Дабълдей Канада“ за вярата им в мен и подкрепата.

Благодаря на Робин Карни от „Орион Букс“ за отличните ѝ и остроумни предложения. Благодаря на Ема Уолъс и Женевиев Пег, също от „Орион Букс“, за ентузиазма и приятелското посрещане.

Благодаря на дружелюбните и услужливи служители на Британския пощенски музей и архив в Лондон, които отговориха с радост на въпросите ми и ми позволиха да използвам материалите им, свързани с историята на Черното пени.

Благодаря на старите ми приятели и съучастници от Саскатун — Мери Джилианд и Алън и Джанис Кушън, за това, че поставиха в ръцете ми еквивалента на интернет от времето на крал Едуард: пълен комплект на изданието от 1911 г. на „Енциклопедия Британика“, което сигурно е мечтата на всеки писател на криминални романи.

Благодаря на Дейвид Уайтсайд от агенция „Буковски“ за къртовския му труд при справянето с планини от бумащина и бюрокрация.

Благодаря на скъпите си приятели д-р Джон Харланд и Джанет Харланд, които ме подкрепяха непрекъснато с полезните си и често гениални предложения. Без тяхната помощ „Сладкото на дъното на пая“ нямаше да е книгата, в която се превърна, а за мен нямаше да е толкова приятно да я напиша.

Всички тези прекрасни хора ми даваха невероятни съвети. Ако в текста са се прокраднали някакви грешки, то те са само по моя вина.

И накрая искам да благодаря на съпругата си Шърли, която ме подкани — всъщност направо настояваше — да дам шанс на Флавия и семейство Де Лус да излязат от купчината бележки, в които чезнеха прекалено дълго време.

Издание:

Автор: Алън Брадли

Заглавие: Сладкото на дъното на пая

Преводач: Катя Перчинкова

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: AMG Publishing

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: роман (не е указано)

Националност: канадска

Печатница: „Фолиарт“

Излязла от печат: 7.11.2011 г.

Редактор: Йоана Йорданова

Коректор: Любомира Якимова

ISBN: 978-954-9696-36-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/16384>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.